C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Salvatore_Robert_A-Planina_ledoveho_vetru_02-Stribrne_prameny.pdb

PDB Name: Salvatore-Plv2-Stribrne prameny
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.10.2007
Modification Date: 3.10.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Planina ledového větru 2
R. A. Salvatore

Předmluva

V temném místě na temném stolci trůnil drak stínů - nebyl největší, zato nejkrutější ze všech krutých. Jeho pouhá přítomnost nebyla nic než tma. Jeho drápy - meče ošoupané tisíce tisíců vražd. Jeho tlama horká krví obětí. Jeho černý dech - hrůza.

Mocné šupiny byly jako havraní plášť, tak hluboce černé, že se na nelítostném netvorovi třpytily a jiskřily všemi barvami. Jeho oblíbenci mu dali jméno Zlolesk, a dělal mu čest.

Po celá staletí shromažďoval svou sílu jako všichni draci, křídla držel složená dozadu a nikdy se nehnul, mimo čas, kdy polykal oběti nebo trestal nějakého vzpurného poskoka.

Jak dobře se dnes drak nasytil! Kůže trpaslíků byla tuhá, maso samý sval a šlacha, leč tlama s ostrými zuby byla k takovému jídlu dobře přizpůsobená.

Obskakovalo jej množství posluhů, plnily každé jeho přání, krmili ho a pracovali pro něj. Jednou přijde den, kdy jeho sílu budou zase potřebovat a Zlolesk bude připraven. Obrovská hromada nakradených pokladů pod ním mu dodávala sílu a v tomto ohledu se mu nikdo z jeho rodu nevyrovnal - vlastnil lup, o němž by snil i ten nejbohatší král.

A měl houf věrných, oddaných otroků, kteří mu dobrovolně sloužili.

o o o

Chladný vichr, jenž Planině ledového větru dal jméno, jim hvízdal kolem uší, neustálé svištění vyloučilo hovor a přimělo čtyři přátele, aby šlapali mlčky. Směřovali holou tundrou na západ, vítr jako vždycky vál od východu a pomáhal jim udržovat dobré tempo.

Jejich vzhled a rozhodný krok odrážely vnitřní elán, ale výraz tváře každého z nich vyjadřo-val rozdílné pocity. Trpaslík Bruenor Válečné Kladivo se od pasu mírně předkláněl, podsadité nohy pod ním mocně pumpovaly a špičatý nos nad změtí rudých vousů mířil vpřed. Mimo nohou a vlajícího vousu byl jako z kamene. V kloubnatých rukou před sebou pevně svíral zářezovitou sekeru, štít s odznakem zpěněného džbánku měl přivázaný na naditém batohu a jeho hlava v otlučené rohaté helmě se nikdy nehnula ani vlevo, ani vpravo. Oči se upíraly rovně dopředu. Dal k této výpravě podnět, chtěl najít svoji starodávnou klanovou domovinu, a ač věděl, že stříbrné sály jeho dětství jsou na sta mil vzdálené, vyšlapoval si s chutí osoby, jejíž dlouho očekávaný cíl byl již na dosah. Vedle Bruenora plynule kráčel vysoký rozložitý barbar, velké kroky dlouhých nohou se lehce srovnaly s valivým trpaslíkovým tempem. Budil dojem netrpělivosti jako plnokrevný kůň na krátké otěži. Bledé oči mu jasně plály touhou po dobrodružství jako Bruenorovi, ale nesledovaly cestu. Mladý muž měl poprvé možnost vidět širý svět a neustále se rozhlížel, vstřebávaje každou zvláštnost okolní krajiny.

Přidal se k výpravě, aby svým přátelům nejen pomohl, ale aby si také rozšířil obzor vlastního světa. Celé mládí strávil v izolovaném prostředí Planiny ledového větru, omezeném staronovým způsobem života jeho soukmenovců a pionýrských obyvatelů Desetiměstí. Tam venku bylo mnoho nového a byl odhodlaný vidět vše, co bude moct.

Méně zaujatý byl Drizzt DoUrden, postava v plášti klusající vedle Wulfgara. Jeho hladký běh ukazoval, že je z rodu elfů, leč stín hluboko stažené kapuce naznačoval něco víc. Drizzt byl drov, tmavý elf, potomek černého národa v podzemí. Už několik roků žil na povrchu, odpor ke slunečnímu světlu však nedokázal překovat, byl mu vrozený.

A tak se zabořil do stínu své kapuce, jeho krok byl nonšalantní, takřka odevzdaný, pro něho byla výprava jen dobrodružstvím v řadě minulých dobrodružství - pouhým pokračováním jeho existence. zavrhl svůj lid v temném Menzoberranzanu a z vlastní vůle si vyvolil život osamělého nomáda. Věděl, že lidé na povrchu ho nikdy nepřijmou do svého středu, zvěsti o krutosti jeho národa v lidech budil odpor - a právem - takže ani ta nejtolerantnější komunita ho mezi sebou nechtěla. Cesta se mu stala domovem, stále někam odcházel, aby si ušetřil nevyhnutelný žal, kdyby byl vypuzen z místa, které by mu přirostlo k srdci.

Desetiměstí se mu stalo dočasným útočištěm. V sídlišti uprostřed nezkrocené divočiny žilo dost všelijakých vyhnanců a ničemů, a ačkoli Drizzt nebyl právě vítán, jeho draze vysloužená pověst hraničáře mu u obyvatel zajistila trochu respektu a tolerance. Bruenora miloval, byl to jeho nejlepší přítel a vydal se s ním na výpravu i přes své obavy,

že jakmile se hne za hranice své pověsti, bude s ním jednáno méně než slušně.

Drizzt často zůstal pár yardů pozadu,a by přezkoumal stav čtvrtého člena jejich party. Těžce funící půlčík Regis se táhl poslední - ne že by chtěl. Jeho břicho bylo pro cestu moc kulaté a jeho nožky příliš krátké, aby stačily statnému trpaslíkovi. Teď doplácel na měsíce luxusu v paláci v Bryn Shanderu a proklínal zvrat štěstí, jenž ho přinutil odejít. Nejvíc ze všeho miloval pohodlí a zdokonaloval se v umění dobrého jídla a dlouhého spánku tak pilně, jako když mladý hoch v představě hrdinných činů mává svým prvním mečem. Jeho přátelé skutečně žasli, že se k nim přidal, byli rádi, že jde s nimi. Dokonce i Bruenor přes svou nesmírnou touhu po domově nasadil krok, aby mu Regis stačil - stěží.

Regis tempo udržoval jen s nasazením všech sil a ani si nestěžoval. Nekoukal však dopředu jako společníci, ale stále se přes rameno ohlížel k Desetiměstí a domovu, který tak záhadně opustil.

Drizzt si ho starostlivě prohlížel.

Regis před něčím utíkal.

Společníci se drželi několik dní západního kurzu. Na jihu se souběžně s nimi táhly rozeklané velehory Páteře světa a jejich pásmo značilo jižní hranice Planiny ledového větru. hlídali jejich konec. Až minou nejzápadnější vrcholy, otočí to na jih k průsmyku mezi horami a mořem. Do přímořského Luskanu pak bude zbývat posledních sto mil.

Ráno vyráželi, než jim slunce osvítilo záda, a pochodovali až do posledních červánků, aby našli tábořiště chráněné před nočním ledovým větrem. Za prvního šera už byli zpátky na cestě. Každý z nich kráčel v osamělosti svých nadějí a strachů.

Tichá cesta - mimo nekonečné hvízdání východního větru.

1

Dýka za zády

Přitáhl si plášť těsněji, ač záclony na oknech propouštěly i tak málo světla, neboť to byla jeho existence - tajná a osamělá. Život zabijáka.

Zatímco ostatní lidé se koupali ve slunečním svitu a vítali zájem sousedů, Artemis Entreri se držel stínu, rozšířené zornice upjaté na úzkou stezku, jíž se musí vydat, aby splnil svůj úkol.

V tomto temném povolání byl skutečným odborníkem, asi nejlepším v celých říších. Když natáhl pach stopy, oběť nikdy neunikla, takže prázdný dům v Bryn Shanderu, hlavním centru měst v pustinách Planiny ledového větru, ho nijak nevzrušil. Entreri tušil, že půlčík z Deseti-městí nepozorovaně vyklouzl. To vůbec nevadilo, jestli tohle byl opravdu půlčík, kterého hledal celou dobu až z dalekého Calimport tisíc mil na jihu, postupoval lépe, než kdy doufal. Jeho cíl měl nanejvýš čtrnáctidenní náskok - stopa je čerstvá.

Entreri se tiše a metodicky procházel po prázdném domě, pátraje po nějakých náznacích půlčíkova životního stylu, jež by mu nějak jeho poslání usnadnily. Dům byl v nepořádku, neuklizený - půlčík jej opustil ve spěchu. Asi věděl, že zabiják je mu v patách. To bylo dobré znamení a ještě víc potvrdilo jeho podezření, že má co dělat s tím samým Regise, který u paši Pooka před pár roky sloužil.

Při pomyšlení, že jeho oběť ví, co ji čeká, se zlomyslně ušklíbl, štvanice bude o to zajíma-vější, že dojde k měření vynalézavosti prchající oběť proti jeho profesionálním schopnostem. Konečný výsledek se dal snadno uhodnout, jak věděl, neboť postrašená osoba se nevyhnutelně dopouští fatálních chyb.

Entreri našel, co hledal, v zásuvce stolu v ložnici. Regis ve chvatu opomněl skrýt svou pravou totožnost. Před svítícíma očima držel malý prsten a luštil vrytý nápis, jenž Regise jasně identifikoval coby člena pašova zlodějského cechu v Calimport.

Sevřel jej v pěsti se zlým úsměvem.

"Našel jsem tě, zlodějíčku," smál se do prázdnoty pokoje. "Tvůj osud je zpečetěn. Nemáš kam utéct."

Ve vstupní palácové hale zarachotilo otáčení klíče a zpozorněl. Prsten vložil do váčku u pasu a tiše jako kočka se vtiskl do stínů zábradlí horního schodiště.

Křídla dveří se otevřela a dovnitř vstoupil postarší muž s dívkou a dvěma trpaslíky. Entreri muže znal, byl to Cassius, mluvčí Bryn Shanderu. Toto bývalo jeho sídlo, než je před několika měsíci přenechal Regisovi za hrdinské činy v bitvě proti zlému čaroději, Akaru Kessellovi, a jeho skřetí armádě.

Zabiják už dříve viděl i tu druhou osobu, ač se mu nepodařilo vypátrat její spojení s Regisem. V tomto odlehlém regionu byly krásné ženy vzácností a mladá žena mezi ně patřila. Kolem ramen jí tančili světle kaštanové kadeře a jiskrné tmavomodré oči by si dovedly získat svou hloubkou každého muže.

Doslechl se, že její jméno je Catti. Žila s trpaslíky v údolí severně od města. Prý ji adoptoval jejich vůdce Bruenor před dvanácti lety, kdy z ní skřetí nájezd učinil sirotka.

Tohle setkání by mohlo být velmi nápomocné, uvažoval a nastražil uši, aby mu nic z hovoru neuniklo.

"Je pryč jenom týden!" protestovala Catti.

"Týden a nenechal ani slovo vysvětlení," odsekl Cassius hněvivě. "Stavil jsem se tu před pár dny a vstupní dveře nebyly ani zamčené!"

"Vy jste mu tento dům dal," připomněla Catti.

"Půjčil!" bouřil Cassius, ač palác byl vskutku dar. Mluvčí brzo litoval, že dal Regisovi klíče od rezidenci, jež byla nejkrásnějším sídlem na sever od Mirabaru. Cassius si později uvědomil, že se nechal strhnout radostí nad vítězstvím nad skřety, ale došel k přesvědčení, že Regis ho ještě vyhecoval o krok dál s pomocí hypnotických kouzel pověstného rubínového přívěsku.

Jako všichni, které výmluvný Regis obloudil, i on se nyní na svou velkomyslnost díval z jiné perspektivy, která

půlčíkovi moc nelichotila.

"Nezáleží na tom, jak to nazvete," podotkla Catti. "Neměl byste tak spěchat s názorem, že Regis dům vůbec nechce."

Obličej mluvčího zrudl zlostí. "Dnes bude všechno pryč!" rozkázal.

"Dal jsem vám seznam! Chci, aby všechny jeho věci z mého domu zmizely. Co tady zítra najdu, stane se po právu mým majetkem! A varuji vás, že budu žádat náhradu, jestli zde bude něco chybět, nebo bude poškozené!" Otočil se na podpatku a vyrazil ze dveří.

"Každém chlup se na něm ježí vztekem," chechtal se Fender Palice, jeden z trpaslíků. "Nikdo nedokáže svý přátele tak dožrat jako Regis a přátelství změnit v nenávist!"

Catti s ním musela souhlasit. Věděla, že Regis si pohrává s magickým šarmem, a spočítala si, že paradoxní vztah lidí kolem něho byl nešťastným důsledkem jeho zneužívání.

"Myslíš, že odešel s Bruenorem a Drizztem?" otázal se Fender.

Entreri nahoře na schodech se vyčkávavě pohnul.

"Bezpochyby," zněla odpověď. "Celou zimu ho přemlouvali, aby se přidal k jejich výpravě do Síně mitrilu, a ani Wulfgar jejich nátlaku neodolal."

"No, pak je ten maličkej na půl cestě do Luskanu," hloubal Fender. "A Cassius má pravdu, že chce ten dům zpátky."

"Dáme se do balení," řekla Catti. "Cassius má dost svého majetku, než aby se potřeboval obohatit Regisovými věcmi."

Entreri se opřel o zábradlí. Jméno Síň mitrilu slyšel poprvé, cestu do Luskanu však znal poměrně dobře. Uvažoval, jestli by je mohl dostihnout ještě před Luskanem,a tiše se ušklíbl.

V prvé řadě tu musí dostat všechny dosažitelné informace. Catti a trpaslíci přecházeli z jedné místnosti do druhé a skládali půlčíkovo bohatství a zabijákův stín se nad nimi vznášel jako hrozba smrti. O jeho přítomnosti neměli nejmenší tušení, nikdy by je nenapadlo, že jemné zachvění závěsů bylo něčím víc než závanem z otevřeného okna či že stín za křeslem je neúměrně dlouhý.

Byl dost blízko, aby vyslechl většinu hovoru. Ti tři nemluvili o ničem jiném než o čtyřech odvážlivcích a jejich výpravě do Síně mitrilu. Moc nového se nedověděl. O půlčíkových slavných druzích si povídalo celé Desetiměstí: O Drizztu DoUrdenovi, odpadlickém drovím elfovi, co zavrhl svůj národ černé pleti v útrobách Říší a osaměle hlídal hranice Desetiměstí před vpádem divokých kmenů z Planiny ledového větru. O Bruenorovi Válečném Kladivu, bojovném vůdci trpasličího klanu, žijícího v údolí pod Kelvinovou mohylou. A především o Wulfgarovi, obrovitém barbarovi, jehož zajmul a do dospělosti vychoval Bruenor. S divokými soukmenovci pomohl ubránit Desetiměstí proti skřetí armádě, a nakonec sjednal mír mezi všemi národy Planiny. Čin, jímž zachránil a pozvedl životy všech zúčastněných.

"Zdá se, že ses obklopil hrozivými spojenci, půlčíku," dumal Entreri, opíraje se vzadu o křeslo, když Catti s trpaslíky se hnula do sousedního pokoje. "Stejně ti nebudou nic platní. Jsi můj!"

Catti a trpaslíci pracovali asi hodinu a naplnili dva veliké pytle převážně šatstvem. Catti udivilo, kolik darů Regis během několika měsíců, jež uplynuly od jeho hrdinských zásahů proti Kessellovi a jeho armádě nestvůr, dostal od vděčných občanů. Věděla, jak miluje své pohodlíčko, a nechápala, co ho to popadlo, že se rozběhl za svými přáteli. Nejvíce ji udivilo, že si nenajmul pár nosičů, aby s sebou vzal alespoň něco z cenností. Jak přecházela palácem a nalézala další poklady, tím víc ji tísnilo celé scénario neplánovaného chvatu - neodpovídalo Regisově povaze. Musel existovat další faktor, nějaká částice, jíž zatím nepřišla na kloub.

"No, máme toho tolik, že to sotva unesem, stejně je většina toho haraburdí!" prohlásil Fender a zvedl pytel na široké rameno.

"Ať si ten zbytek roztřídí Cassius!"

"Nedám mu to potěšení, aby si na věci dělal nárok," opřela se Catti. "Může tu být spousta drobných cenností. Vezměte pytle do našich pokojů v hostinci a já to už dodělám sama."

"Jseš ke Cassiovi zbytečně ohleduplná," bručel Fender. "Bruenor ho správně odhadl. Říkal, že ten muž se příliš raduje z počítání svýho majetku!"

"Buď fér, Fendere," přerušila ho Catti, ač souhlasný úsměv prozradil, že to tak nemíní. "Ve válce Cassius městům pomáhal, seč mohl, a pro Bryn Shander je dobrým vůdcem. Víš stejně dobře jako já, že Regis má nadání hladit kočku proti srsti!"

Fender vyprskl smíchem. "Ten maličkej si dycky našel způsob, jak dostat všecko, co chtěl, jenže za sebou nechal řadu nebo dvě naštětěných obětí!" Plácl svého druha po paži a vydali se ke dveřím.

"Děvče, moc tady neokouněj," zvolal ještě přes rameno. "Zítra se vracíme do dolů!"

"Moc se staráš, Fendere!" smála se Catti.

Entreri rozebral posledních pár vět a smích mu přeťal obličej. Dobře znal vlnu, co za sebou zanechávaly magické předměty. Ty naježené oběti, o nichž se Fender zmínil, přesně odpoví-daly stavu lidí, které paša Pook obloudil rubínovým přívěskem v Calimport.

Dvojité dveře s třesknutím zabouchly a Catti byla v paláci sama - jak se domnívala.

Stále jí vrtalo hlavou Regisovo zmizení. Její podezření, že něco není v pořádku, že nějaký kus tajenky chybí, v ní začalo budit pocit, že i tady, v domě, není něco v pořádku.

Náhle si uvědomila všechny zvuky, všechny stíny, tikání kyvadla v hodinách. Papíry na stole pod oknem šustily. Závěsy se pohybovaly. Za stěnou utíkala myš.

Oči jí přeskočily zpět k závěsům, ještě se chvěly. Mohl to být průvan z pootevřeného okna, ale zjitřená dívka zpozorněla. Pudově se přihrbila, položila dlaň na dýku a vykročila k otevřeným dveřím.

Entreri se hnul. Chtěl se od dívky dozvědět víc. Využil odchodu jejích přátel, vklouzl na místo nejvhodnější pro útok a

teď lehce jako kočka balancoval na úzké římse za dveřmi. Poslouchal, jak se blíží, a v ruce zkušeně obracel dýku.

Catti viděla nebezpečí, až když dosáhla dveří a vedle ní doskočil temný tvar. I přes rychlou reakci její vlastní zbraň byla jen napůl z pochvy, když jí štíhlé prsty zacpaly ústa a hrot ozdobné dýky jí na hrdle nakreslil lehkou čáru.

Ztuhla ohromením. Nikdy neviděla muže hnout se tak rychle a zlověstná přesnost jeho výpadu ji vynervovala. Napětí svalů ji ujistilo, že jestli bude trvat na vytažení své zbraně, bude dávno mrtvá, než jí bude moct použít. Pustila rukojeť a nehnutě stála.

Útočníkova síla ji také překvapila, bez námahy ji zvedl do židle. Byl to menší muž, štíhlý jako elf, asi tak vysoký jako ona, ale každý sval jeho postavy byl vypracovaný do vybroušené preciznosti. Vyzařoval sílu a neotřesitelnou sebedůvěru. Catti se polekala, neboť to nebyla hrubá nadutost sebevědomého mladíka, ale chladná aura nadřazenosti muže, který viděl tisíc bojů a nikdy nebyl poražen.

Catti z něho nespouštěla oči, když ji obratně přivazoval k židli. Kostnatý obličej, vysoké lícní kosti a silné čelisti zdůrazňoval hladký účes uhlově černých vlasů. Stín vousů na pokožce vypadal, jakoby jej nemohlo odstranit žádné holení. Byl upravený, vše na něm mluvilo o přísné kázni. Catti by dokonce soudila, že je hezký, nebýt jeho očí.

V té šedi nebyla ani jiskřička. Neživotné, bez známky soucitu nebo lidskosti označovaly útočníka jako nástroj smrti a nic víc.

"Co ode mne chceš!" otázala se, jen co se trochu vzpamatovala.

Entreri jí místo odpovědi dal silnou facku. "Ten rubínový přívěsek!" štěkl. "Nosí půlčík stále rubínový přívěsek!"

Catti bojovala se slzami, jež se jí draly do očí. Rána jí otřásla, nemohla okamžitě uvolnit stažené hrdlo.

Skvostná dýka jí bleskla před očima a zvolna objížděla její tváře.

"Nemám čas," prohlásil Entreri suše. "Řekneš mi, co chci vědět. Čím déle ti potrvá, abys odpověděla, tím víc to bude bolet."

Jeho slova byla klidná, otevřeně přímá.

Catti byla přes všechnu tuhou výchovu zděšená. Čelila a porazila skřety, jednou dokonce i příšerného velikého trolla, ale tento chladný zabiják ji šokoval. Snažila se promluvit, roztřesená brada odmítala zformovat slova.

Dýka se opět zableskla.

"Regis jej nosí!" vyhrkla a po tvářích jí stékala slza.

Entreri kývl a pozvedl koutky v mírném úsměvu. "Je s drovem, trpaslíkem a barbarem" konstatoval věcně. "Jsou na cestě do Luskanu. A odtud k místu nazvaném Síň mitrilu. Pověz mi o Síni mitrilu, děvče." Poškrábal se dýkou na tváři a břitké ostří odstranilo malý proužek strniště. "Kde se nachází?"

Catti si uvědomila, že její neschopnost na otázku odpovědět ji bude pravděpodobně stát život. "Já ne - nevím," zakoktala a trochu se ovládla, jak ji Bruenor učil, ač její zrak stále sledoval smrtelné ostří.

"Škoda," řekl muž. "Takový krásný obličej…"

"Prosím," pronesl tak klidně, jak mohla, s dýkou blízko tváře. "Nikdo neví. Neví to ani Bruenor. Proto se vypravil, aby ji nalezl."

Čepel se náhle zastavila, Entreri naklonil hlavu, zúžil oči, svaly pozorně napjaté.

Catti neslyšela zmáčknutí kliky, ale hluboký hlas Fendera dole v hale objasnil útočníkovo počínání.

"Hej, kde seš, děvče?"

Catti chtěla křiknout: "Uteč!" a čert vem její život, ale muž jí zasadil takovou ránu, že ji napůl omráčila a z úst vyhrklo zachroptění.

S hlavou visící na stranu zahlédla Fendera a Grolla vtrhnout do pokoje, válečné sekery v rukou. Entreri na ně čekal s dýkou v jedné ruce a šavlí v druhé.

Catti zalila pýcha. Desetiměstští trpaslíci byli tvrdí, zkušení bojovníci, Fenderova bitevní zručnost se takřka vyrovnala Bruenorově, a to bylo co říct!

V tom si uvědomila, kdo je jejich sokem, a naději odnesla vlna zoufalé beznaděje. Na vlastní oči viděla útočníkovu neuvěřitelnou rychlost, zlověstnou přesnost jeho pohybů.

Nitro jí sevřela křeč hrůzy, nebyla ve stavu ani vydechnout slovo varování.

I kdyby znali sílu protivníka, jenž před nimi stál, oba válečníci by stejně neuhnuli.Oslepí-li trpasličího bojovníka zuřivost, nedbá pak vlastního bezpečí, a když spatřili milovanou Catti uvázanou k židli, instinktivně zaútočili.

Hnaní nezvladatelným vztekem, řítili se vpřed s každou uncí síly. Entreri začínal pomalu, našel rytmus a nechal budovat svou rychlost úspornou plynulostí pohybů. Chvílemi se zdálo, že sotva stačí odrážet, nebo uhýbat divým sekerám.

I když její přátelé tlačili útok, Catti cítila, že jsou v úzkých. Entreriho ruce byly v dokonalé souhře, přesně určovaly pozici dýky a šavle. Synchronické posuny nohou ho v každém zlomku vteřiny udržovaly v dokonalé rovnováze. Uhýbání, odrážení a výpady byly jeho tancem.

Jeho tancem smrti.

Catti znala metody nejlepších šermířů z celého Desetiměstí a neuniklo jí přirovnání s Drizztem, jejich kontrola a půvab pohybů si byly podobné - každá část těla pracovala v plynulé harmonii.

A přece jejich odlišnost bila do očí, polarita rozdílné morálky auru tance jemně pozměnila.

Drovi hraničář byl v bitvě nástrojem krásy, skvělým atletem, jenž sledoval svůj vybraný kurs spravedlnosti s nepřekonatelným žárem.

Entreri byl pouze děsivým studeným vrahem, bezohledně ničícím překážky, co se mu postavily do cesty.

Počáteční nápor jejích přátel nyní začínal ochabovat a oba, Fender i Grollo, se tvářili užasle, že podlaha dosud nezrudla sokovou krví. Zatímco jejich útoky se zpomalily, Entreri nabyl rychlost. Jeho čepele byli jak rozmazané křivky, každý výpad následovaly dva další, až se trpaslíci sotva kolébali na patách.

Jeho pohyby byly lehké, energie nevyčerpatelná.

Fender i Grollo udržovali obranné postoje, ale přes všechno úporné blokování bylo všem jasné, že dřív či později smrtící čepel jimi pronikne.

Catti nepostřehla fatální sek, viděla však rudou čáru krve, která se objevila na Grollově krku. Po nakolik okamžiků pokračoval v boji, nejsa si vědom příčina, proč nemůže popadnout dech. Potom se vyjeveně svezl na kolena, uchopil se za hrdlo a propadl se do tmy smrti.

Běs přenášel Fendera přes všechnu únavu, zbraň mávala a divoce sekala v touze po pomstě.

Entreri si s ní pohrával, vedl šařádu tak daleko, že ho uhodil plochou stranou šavle po spánku.

Fender byl rozzuřený, uražený, plně si uvědomoval, že na protivníka nestačí. Vrhl se do sebevražedného útoku s nadějí, že padnou oba naráz.

Entreri s pobaveným úsměvem výpadu uhnul stranou a souboj ukončil. Dýka vjela trpaslíkovi hluboko do prsou, a jak kolem něho klopýtal, hlavu mu rozťal šavlí.

Příliš vyděšená, aby plakala, příliš vystrašená, aby křičela, tupě r¨pozorovala, jak Entreri z mrtvého trpaslíka vytáhl dýku. Čepel se k ní přiblížila, cítila kov horký čerstvou krví, jeho plocha ji hřála na hrdle a byla si jistá, že teď zemře. A pak škádlivý škrábanec ostří na měkké, zranitelné pleti, když Entreri dýku pozvolna otáčel v dlani.

Mučivý. Ten příslib, ten tanec smrti.

A pak to přestalo. Catti otevřela oči v okamžiku, kdy úzká čepel mizela v pochvě na vrahově boku. O krok ustoupil.

"Vidíš?" podal jí prosté vysvětlení jeho slitování. "Zabíjím pouze ty, co se mi postaví na odpor. Je tedy možné, že tři z tvých přátel na cestě do Luskanu uniknou mé zbrani. Chci jen půlčíka."

Catti se již obrnila proti hrůze, kterou v ní vyvolával. Našla znovu svůj hlas a chladně prohlásila: "Podceňuješ je. Budou bojovat."

S klidnou sebejistotou odvětil: "Pak tedy zemřou též."

S tímto otrlým chladným zabijákem nemohla soutěžit nervů obstát, jedinou odpovědí byl vzdor. Plivla po něm.

Uštědřil jí bodavou facku. Oči se jí zamžily bolestí a slzami a napůl v bezvědomí se zhroutila. Ale než se propadla do temnot, slyšela doznívání krutého smíchu. Vrah odcházel.

Mučivý. Ten příslib smrti.

2
Město plachet

Bruenor s Wulfgarem stáli několik mil od Luskanu na malém pahorku a dívali se dolů na město. "Vidíš, tohle je město plachet," řekl Bruenor.

Wulfgar obdivně vzdechl. Luskan měl přes padesát tisíc obyvatel, v poměru k jižní městům a svému nejbližšímu sousedovi, Hlubině, byl malý. Mladému barbarovi, který strávil svých osmnáct roků mezi nomády a městečky Desetiměstí, připadal opevněný přístav vskutku obrovský.

Luskan obepínaly hradby přerušované strategicky umístěnými hlídacími věžemi. I z té dálky viděl tmavé postavičky mnoha vojáků, přecházejících po parapetu, a odraz slunečního svitu na jejich oštěpech.

"Nevypadá moc přátelsky," podotkl.

"Luskan nemá rád návštěvníky," řekl Drizzt a postavil se za ně. "Otevřou brány kupcům, ale obyčejné poutníky obvykle nevpustí."

"Je tam náš první kontakt," vrčel Bruenor. "A já se dovnitř dostanu!"

Drizzt jenom kývl, nechtěl rozdmýchat hádku. Městští obyvatelé, převážně lidé, se na příslušníky jiných ras dívali s nedůvěrou, často odmítli vpustit i světlé elfy a trpaslíky. Drizzt choval podezření, že stráže by drovímu elfovi udělaly i něco víc, než že by ho pouze vystrčily za bránu.

"Zapalte oheň pro snídani," usekl Bruenor se zlostným odhodláním, že nic mu nezabrání v jeho úmyslu. "Vypravíme se na cestu brzo, k branám dojdem před polednem. Kde je ten hromskej Kručibřich!"

Drizzt se před rameno ohlédl k jejich tábořišti. "Spí," odvětil, ač trpaslíkova otázka byla čistě řečnická. Regis první zalehl a poslední vstával - vždycky s něčí pomocí - ode dne, co opustili domov.

"No, tak ho kopni!" nařídil Bruenor. Obrátil se k tábořišti a Drizzt ho zadržel.

"Nech půlčíka spát," navrhl. "Bylo by asi lepší, kdybychom tam přišli pod pláštíkem šera."

Bruenora žádost na chvilku zmátla, pokud si pečlivěji neprohlédl drovův zasmušilý obličej a nevšiml si jeho znepokojení. Během roků úzkého přátelství trpaslík nadobro zapomněl, že Drizzt byl vyhnancem. Čím víc se vzdalovali Desetiměstí, kde ho každý znal, tím víc ho budou odsuzovat pro barvu pleti a pověst jeho lidu.

"Tak jo, necháme ho spát," souhlasil. "Sám se rád ještě natáhnu!"

Před polednem posbírali své svršky a loudali se k městu, aby nakonec zjistili, že špatně odhadli vzdálenost. Slunce dávno zapadlo, krajina tonula v prvních hodinách tmy, když do-
razili k severní bráně.

Stavba byla stejně strohá jako pověst Luskanu: před nimi byla pevně zavřená železná vrata, zasazená do kamenné zdi mezi dvěma nízkými čtvercovými věžemi. Z parapetu nad bránou na ně vykukovaly hlavy v kožešinových čepicích a společníci na sobě cítili mnoho párů očí a možná i namířených luků.

"Kdo to přichází k bráně Luskanu?" ozval se hlas shora.

"Cestující ze severu," odpovídal Bruenor. "Jsme unavení, jdeme celou cestu až z Deseti-městí na Planině ledového větru."

"Brána se zavírá při západu slunce," hlásil strážný. "Odejděte!"

"Syn holého gnola," brumlal si Bruenor do vousů. Vrazil si sekeru do dlaně, jako by se chtěl vraty prosekat. Drizzt mu na paži položil tišící ruku, senzitivní uši neomylně zachytily vrzání hřídelí napínaných kuší.

Potom se situace nečekaně ujal Regis. Popotáhl si kalhoty, klouzající pod kulaté břicho, palce zahákl za opasek, aby vypadal co nejdůležitěji. Hodil ramena dozadu a předstoupil před své přátele.

"Vaše jméno, dobrý pane!" volal na vojáka na zdi.

"Jsem Noční strážce Severní Brány. To je všechno, co vám řeknu!" zněla podrážděná odpověď. "A kdo…"

"Regis, První Občan Bryn Shanderu. Nepochybuji, že jste slyšel mé jméno, nebo viděl mé řezby."

Seshora slyšeli šeptanou poradu. "Známe rytiny půlčíka z Desetiměstí. To jste vy?"

"Hrdina války se šotky a mistr řezbář slonoviny," prohlásil Regis a povinně se uklonil. "Mluvčího Bryn Shanderu moc nepotěší, až se dozví, že jste od bran odehnali oblíbeného obchodního partnera!"

Znovu se nahoře šeptalo, pak bylo ticho. Za chvíli se ozvalo řinčení řetězů a rány odstrkovaných závor. Půlčík se ohlédl na své přátele se lstivým úsměvem.

"Chybí ti diplomacie, hrubane," chechtal se trpaslíkovi. Půlka vrat se pootevřela a dva neozbrojení, ale opatrní muži se protáhli mezerou. Bylo k nevíře, kolik vojáků se na parapetu tísnilo a sledovalo každý pohyb hledími kuší.

"Jsem Jierdan," řekl statnější z mužů. Bylo nesnadné odhadnout jejich postavy zabalené v mnoha vrstvách kožešin.

"A já jsem Noční stráže," řekl druhý. "Ukažte mi, co máte na prodej."

"Na prodej?" bafl podrážděně Bruenor. "Kdo mluví o prodeji?"

Znovu plácl sekerou o dlaň a shora se doneslo nervózní šoupání nohou. "Vypadá snad todle jako čepel smradlavého kramáře?"

Regis s drovem se hnuli, aby trpaslíka uklidnili. Wulfgar, stejně napjatý jako Bruenor, postával stranou, obrovské paže složené na hrudi, vážný zrak zavrtaný do drzého hlídače.

Oba vojáci obezřetně ustoupili a strážce se dopáleně zeptal. "První občane," žádal ostře, "proč přicházíte do města?"

Regis si rozkročmo stoupl před Bruenora. "Ech… předběžně prozkoumat trh," vypotil ze sebe, vymýšleje si honem historku, jak mluvil. "Tuto sezónu mám výjimečně krásné řezby a chtěl bych si tady dojednat prodej a podmínky placení, až je sem pošlu."

Vojáci na sebe vědoucně mrkli. "To jste sem vážil tak dlouhou cestu? Nebylo by příhodnější přijít sem s karavanou se zbožím?"

Regis se nejistě zavrtěl. Tito muži byli příliš zkušení, než aby se dali oblafnout. Potýkal se se svým rozumem, nakonec váhavě sáhl pod košili po rubínovém přívěsku. Jeho hypnotická moc mohla strážce přinutil, aby je vpustili, hrozil se však ukázat kámen a zanechat stopu pro zabijáka, jenž byl nepříjemně blízko.

Jierdan sebou náhle škubl, pohlížeje na postavu vedle Bruenora. Vítr poněkud odvanul jeho kapuci a odhalil černou barvu jeho obličeje.

Strážnému to ovšem neuniklo, rychle se podíval, co jeho druha vzrušilo, a napjal se. Ti čtyři pomalu položili dlaně na své zbraně, připravení na bitku, již si nepráli.

Jierdan přetrhl napětí stejně rychle, jak je vyvolal. Strážného zadržel rukou a drova přímo oslovil. "Jste Drizzt DoUrden?" otázal se klidně, aby dostal potvrzení totožnosti, kterou již uhodl.

Drov přikývl, udivený, jak mohl znát jeho jméno.

"I vaše jméno figurovalo v tom, co se nám doneslo z Desetiměstí. Promiňte nám náš úžas. U našich bran nevídáme mnoho příslušníků vaší rasy," omlouval se s hlubokou úklonou.

Drizzt znovu přikývl, ale neodpověděl, nečekaná pozornost mu nebyla příjemná. Nikdy se mu nestalo, aby se strážce obtěžoval zjišťováním jeho jména nebo byznysu - prostě ho vyhnal. Drov se tedy branám vyhýbal, potmě tiše hradby přelezl a zdržoval se v ošumělejších čtvrtích, kde mohl někde ve stínu postávat s místními otrhanci.

Zdálo se, že jeho jméno a hrdinství mu vydobylo respekt i daleko od Planiny.

Bruenor na Drizzta zamrkal a hněv roztál ve faktu, že jeho příteli se konečně dostalo zasloužené úcty od úplného cizince.

Drizzt nebyl nijak potěšený. V takovou věc se neodvažoval ani doufat - otevíralo to jeho nitro pocitům, které s těžkým přemáháním skrýval. Dal přednost své nedůvěře a tmavé kápi svého pláště.

Nastavil zvídavé ucho, neboť vojáci poodstoupili a tiše se domlouvali.

"Je mi jedno, jak se jmenuje," slyšel nočního hlídače šeptat Jierdanovi. "Žádný drov neprojde mou bránou!"

"Mýlíš se," odporoval Jierdan. "Jsou to hrdinové Desetiměstí. Ten půlčík je opravdu Prvním Občanem Bryn Shanderu. Drov je hraničář se smrtelnou, ale nade vší pochybnost čestnou pověstí, a ten trpaslík - pohleď na znak na jeho štítu - je Bruenor Válečné Kladivo, vůdce celého klanu."

"A co ten barbarský obr?" ptal se hlídač posměšně, aby vypadal, že to na něho neudělalo žádný dojem, ačkoli byl trochu nervózní. "Co je to za lotra?"

Jierdan pokrčil rameny. "Je veliký, mladý a ovládá se víc, než odpovídá jeho věku. Zdá se skoro nemožné, aby byl právě teď tady, ale je to asi ten král barbarských kmenů, o němž kolují úplné báchorky. Neměli bychom je odmítnout, následky mohou být vážné."

"Čeho by se měl Luskan obávat od malých sídlišť v Planině ledového větru?" opřel se hlídač.

"Cesty obchodu jsou různé, ne všechno se získá mečem," stál na svém Jierdan. "Ztráta slonoviny z Desetiměstí naše obchodníky nepotěší, nepotěší ani lodě, co ji kupují, když je sezóna."

Noční hlídač si je opět prohlížel. Vůbec jim nevěřil a přes všechno ujišťování jeho druha je ve svém městě nechtěl. Zároveň věděl, že je-li jeho podezření liché a jeho čin ohrozí obchod se slonovinou, jeho budoucnost nebude moc radostná. Vojáci Luskanu se zodpovídali obchodníkům, kteří jen tak lehce neprominuli omyl, který ztenčil jejich peněženky.

Noční hlídač rozhodil paže. "Tak jděte dovnitř," děl nejistě. "Držte se podél zdi až dolů k přístavu. V poslední uličce je taverna Palaš, tam budete v teple!"

Drizzt viděl pyšné kroky svých přátel a dovtípil se, že hovor vojáků také slyšeli. Když se vzdálili od hradebních věží, Bruenor mu to potvrdil.

"Vidíš, elfe?" odfrkl a rozjařeně požďuchl Drizzta loktem. "Tak zvěst se vynesla z údolí a slyšeli o nás i takhle daleko na jihu. Co na to říkáš?"

Drizzt jen potřásl ramenem a Bruenor se uchechtl. Soudil, že v příteli sláva budila rozpaky. Regis s Wulfgarem sdíleli trpaslíkovo veselí, veliký muž drova dobromyslně plácl po rameně a ujal se vedení.

Drovova tíseň však nepramenila z rozpaků. Když šli kolem Jierdan, všiml si jeho úsměvu, který šel za hranice obdivu. Nepochyboval, že zprávy o Kessellovi a skřetí armádě se donesly až sem, ale zdálo se mu divné, že obyčejný voják ví o nich víc než strážce brány. Ten nesl odpovědnost za vpouštění cizinců, a přitom o nich vůbec nic nevěděl.

Na ulicích se domy tísnily těsně k sobě. Ty dvou - a třípatrové domy svědčily o touze lidí schovat se před neustálým nebezpečím divokého severu ve skrytu vysokých hradeb.

Nad jejich střechy se tu a tam tyčila věž, snad hlídací stanoviště, či palác nějakého významného občana nebo hrdého cechu. Luskan byl ostražité město, přežil, přes všechny nebezpečí dokonce i vzkvétal díky své bdělosti, která někdy hraničila s potrhlostí. Byl městem stínů a tu noc čtyři návštěvníci ostře vnímali zvědavé i číhavé oči, hledící na ně z každé černé díry, kterou míjeli.

Přístav byl nejnebezpečnější čtvrtí z celého města, temné uličky rejdištěm zlodějů, zločinců a žebráků. Z moře se neustále táhla hustá přízemní mlha, která temné okolí tajemně rozmazávala. Do takové ulice se obrátili i čtyři přátelé. Byla vlastně poslední, za ní se rozkládala mola. Na tu díru měla honosné jméno - Půlměsíční ulice. Regis, Drizzt a Bruenor okamžitě věděli, že vstoupili do shromaždiště tuláků a rváčů, a položili ruce na zbraně. Wulfgar kráčel beze strachu vpřed, ač i on vnímal hrozivou atmosféru. Nechápal, že tahle oblast byla atypicky prohnilá, chtěl se s civilizací seznámil s otevřenou myslí.

"Tamhle je to," Bruenor kývl k malé skupině před dveřmi hostince. Oprýskaný nápis nad vchodem potvrdil, že je to Palaš.

V Regisovi se zvedla všehochuť pocitů a těžce polkl. Znal takové prostředí ze své zlodějské kariéry v Calimport a to vědomí jen zvýšilo jeho tíseň. Věděl, že obchody sjednávané ve stínech této taverny mohou být tak smrtelné jako nože mužů u každého stolu.

"Vy tam vážně chcete jít?" zeptal se bázlivě.

"Už ani slovo!" odsekl Bruenor. "Tys věděl, kam jdem, když ses k nám připojil, tak teď nekňuč!"

"Jsi dobře hlídaný," utěšoval ho Drizzt a hrdý, nezkušený Wulfgar ještě přihodil. "Proč by nám měli ubližovat? přede jsme jim nic neudělali." Potom hlasitě řekl do tmy. "Nic se neboj, příteli. Mé kladivo smete každého, kdo se proti nám postaví!"

"Pýcha mládí," broukl Bruenor a všichni se po něm ohlédli.

V Palaši to vypadalo stejně jako ta špína a rozpad venku. Výčep byl holá otevřená místnost s barovým pultem předvídavě umístěným v rohu proti dveřím. Odtud vedlo schodiště nahoru, užívané víc nalíčenými ženami s příležitostnými společníky než ubytovanými hosty. Námořníci z obchodních lodí obvykle vyšli na břeh pro trochu vzrušení a zábavy, a pokud se jim to podařilo, vraceli se do bezpečí lodí, než se opili a nepředloženě usnuli..

Prostředí taverny na ně zaútočilo tisícem zvuků, výjevů a pachů. Aroma alkoholu ze silného piva a levného vína i tvrdších nápojů pronikalo každým koutem a závoje kouře z exotických rostlin halily drsnou realitu do měkčích obrysů jako ta mlha venku.

Drizzt vybral stůl zastrčený u dveří, zatímco Bruenor šel k pultu,a by jim sjednal nocleh. Wulfgar se chystal jít s ním, Drizzt ho však zastavil. "Pro takový byznys je lepší, když tam jde sám. Umí se o sebe postarat."

Mladík se začal vzpírat a Regis mu skočil do řeči.

"Pojď, sedneš si vedle mne. Statného, tuhého trpaslíka nebude nikdo obtěžovat, ale pohled na malého půlčíka a hubeného elfa by ty hrubany mohl vyprovokovat k nějaké ne právě příjemné zábavě. Potřebujeme tě, aby si na nás nikdo netroufl."

Wulfgarovi to uznání velmi zalichotilo a hrdě kráčel ke stolu. Regis na drova spiklenecky zamrkal a vydal se za ním.

"Tahle cesta ti otevře oči, mladý příteli," bručel Drizzt Wulfgarovi potichu, že ten ho neslyšel. "Jsi daleko od domova."

Bruenor se vrátil od baru se čtyřmi džbánky medoviny a cosi si mumlal. "Musíme naši záležitost rychle vyřídit, abychom odtud vypadli co nejdřív. Ceny v týhle orčí díře jsou nepokrytá zlodějna!"

"No nikdo tady nečeká, že najmeš pokoj na celou noc," ušklíbl se Regis.

Bruenor se nepřestal mračit. "Vypij to," řekl drovovi. "Potkaní ulička je nedaleko vodsaď - podle toho, co říká barmanka. Třeba se nám to podaří vyřídit ještě dneska v noci."

Drizzt přikývl a upil. Neměl medovinu rád, tak je polykal v naději, že společné popití trpaslíka uklidní. I on toužil mít Luskan za sebou, obával se, aby jeho totožnost jim nepřinesla nepříjemnosti, a ve světle hostinských pochodní si stáhl kapuci ještě hlouběji. Měl strach o Wulfgara, byl příliš mladý a pyšný a nadobro ze svého prostředí. Barbaři z Planiny ledového větru byli v bitvě nemilosrdní, ale jinak velice čestní, jejich společenská struktura zcela spočívala na přísných a neohebných pravidlech. Bál se, aby se Wulfgar nestal snadnou kořistí falešných svodů a podvodů města. Na cestě divočinou mu kladivo zajistí jakousi bezpečnost, zde by se však mohl ocitnout v ošidné situaci se skrytými zbraněmi, kde by mu jeho bojová zručnost nebyla nic platná.

Wulfgar polkl nápoj jedním douškem, otřel si rty a vstal. "Pojďme," vyzval Bruenora. "Koho máme vyhledat?"

"Hned si sedni a zavři pusu, chlapče," bafl Bruenor a rozhlédl se kolem, jestli nevzbudili něčí pozornost. "Tato noční práce je pro mě a pro elfa, ne pro tak velikého chlapa, jako seš ty! Ty tady zůstaň s Kručibřichem a drž se zády ke zdi."

Wulfgar pokořeně usedl a Drizzta potěšilo, že Bruenora o chlapce tížily stejné obavy, že dospěl ke stejnému názoru. Regis mu opět přiskočil na pomoc a zachránil jeho hrdost.

"Nepůjdeš s nimi!" řekl mu ostře. "Nemůžeš mne tu nechat samotného! Neodvážil bych se zůstat tu sám. Nech je, ať si jdou do nějaké smradlavé uličky. My zůstaneme tady a aspoň se pobavíme!"

Drizzt děkovně stiskl půlčíkovo koleno a vstal k odchodu. Bruenor dopil džbánek a vyskočil ze židle.

"Pojďme." Wulfgarovi ještě řekl: "Dej na půlčíka pozor a chraň se ženskejch! Jsou zlý jak hladový krysy a jediná věc, do který se chtějí zakousnout, jsou tvý mince!"

Za Palašem odbočili za první temný roh, trpaslík nervózně hlídal, zatímco Drizzt poodešel pár kroků do tmy. Přesvědčený, že je bezpečně sám, vyňal z váčku dokonalou onyxovou sošku lovícího pardála a postavil ji na zem.

"Guenhwyvare, můj stíne, pojď ke mně," zvolal tiše. Jeho výzva sáhla daleko přes roviny k astrálnímu domovu bytí černého pantera. Nádherná kočka se probrala ze spánku. Od posledního pánova zavolání uplynulo mnoho měsíců a kočka toužila mu posloužit.

Guenhwyvar skočil přes podstatu rovin k plamínku světla, jež bylo drovovým voláním. Pak byla kočka vedle Drizzta a pozorně sledovala neznámé okolí.

"Jdeme do nebezpečné sítě," objasnil jí Drizzt. "Potřebuji tvé oči, jak moje nedosáhnou."

Beze zvuku a bez meškání panter vyskočil na hromadu suti k polorozbořené terase a vyhoupl se na střechy. Drizzt se cítil hned lépe. Spokojeně vyklouzl ze stínů a přistoupil k Bruenorovi.

"Kde je ta hromská kočka?" houkl trpaslík s úlevou, že Guenhwyvar není přímo u něho. Trpaslíci se magie obávají, i když na své zbraně vkládají mocné magické runy, a Bruenor neměl pantera v lásce.

"Tam, kde jej nejvíc potřebujeme," dostal odpověď. "Neboj se, jeho oči jsou na nás, i když naše mu nemohou ochranný dohled oplatit!"

Trpaslík se neklidně rozhlédl kolem sebe, pod helmou na čele mu vyvstaly kapky potu. Znal Drizzta několik let, ale jeho kočce nikdy nepřivykl.

Drizzt se ve své kapuci usmál.

Šli kolem doků a všechny ulice byly plné smetí a odpadků a vypadaly naprosto stejně. Bruenor si pozorně prohlížel každou temnou mezeru. Jeho oči v noci neviděly tak ostře jako drovovy, a kdyby ve tmě postřehl to, co Drizzt, svíral by svou sekeru ještě pevněji.

Kráčeli sebejistě, aby nevypadali jako typičtí opilci, kteří sem v noci zabloudili - byli by snadnou kořistí pro zloděje. Ty odradí zuby Bruenorovy zbraně a kývání dvou scimitarů na drovově opasku.

V bludišti propletených ulic a křižovatek trvalo dlouho, než našli Potkaní uličku. Byla přímo u mola, táhla se podél pobřeží mezi skladišti s bednami a rumem, zužujícími už tak těsný průchod, že se jím člověk sotva protáhl.

"Dobrý místo na procházku v takovýhle noci," řekl Bruenor suše.

"Víš jistě, že je to tady?" Drizztovi se okolí také nezamlouvalo.

"Ten kupec v Desetiměstí mě ujistil, že jestli mě někdo živej může mapu opatřit, je to jedině Šept. A místo, kde ho najdu je Potkaní ulička - pokaždé je jenom tady."

"Tak jdeme," pobídl ho Drizzt. "Pochybnou záležitost je nejlepší vyřídit rychle."

Bruenor pomalu vykročil. Ušli sotva deset stop, když trpaslík měl dojem, že slyšel klapnutí kuše. Zůstal stát a ohlédl se k Drizztovi. "Míří na nás," šeptl.

"Nahoře, v tom zabedněném okně kousek napravo," vysvětlil drov. Jeho výjimečné noční vidění a sluch již určily zdroj zvuku. "Doufám, že je to pouze opatrnost. Možná dobré znamení, že náš kontakt je blízko."

"Nikdy mně neříkej, že kuše namířená na mou hlavu je dobrý znamení," naježil se trpaslík. "Musíme dopředu, ale buď připraveném, to místo nebezpečím přímo smrdí!" Opět vykročil mezi hromady.

Šoupnutí z levé strany jim prozradilo, že odtud je též někdo sleduje. Pokračovali v cestě, oba věděli, už když odcházeli z Palaše, že nemohou očekávat nic jiného. Obešli poslední hromadu zlámaných prken a před sebou uviděli štíhlou postavu v plášti těsně utaženém proti chladu noční mlhy, obírající se o zeď.

Drizzt šeptl Bruenorovi do ucha. "Myslíš, že je to on?"

Trpaslík potřásl hlavou. "Kdo jinej?" Postoupil o krok, pevně se rozkročil a otázal se. "Hledám muže jménem Šept. Jste to snad vy?"

"Ano a ne," přišla odpověď.

Postava se k nim obrátila, ale plášť nic neprozrazoval.

"Co to hrajete za hru?" štěkl Bruenor.

"Jsem Šept," odvětila postava a nechala plášť trochu sklouznout. "Určitě však nejsem muž!"

Nyní jasně viděli, že postava je skutečně žena - tmavá, tajuplná, s dlouhými černými vlasy a hluboce posazenýma neklidnýma očima, jež prozrazovaly zkušenost a znalost umění, jak přežít na ulici.

3
Noční život

Noc pokračovala, hostinec se plnil. Přicházely skupinky námořníků a místní se na nich pohotově přiživovali. Regis s Wulfgarem seděli u bočního stolu, mladík s udiveně vykulenýma očima, Regis s nedůvěřivýma. Hned si řekl, že ta ženská, co se k nim nese, znamená potíže.

Nebyla právě mladá, ve tváři měla obhroublé rysy až příliš časté v přístavech, zato její šat ukazoval hodně z toho, co by dáma zahalila, a svou nápadností skrýval fyzické nedostatky. Wulfgar se vyjeveně nakláněl přes stůl a potvrdil půlčíkovy obavy.

"Jak se bavíte, veliký muži," předla a usadila se pohodlně v židli vedle mladíka.

Wulfgar se podíval na Regise a rozpaky div nevyprskl ve smích.

"Vy nejste odtud," žena pokračovala. "Ani nevypadáte jako obchodníci z lodí v přístavu. Odkud jste?"

"Ze severu," koktal Wulfgar. "Z údolí… z Planiny ledového větru."

Regis neviděl tak vlezlou ženu od dnů v Calimportu a cítil, že by měl zasáhnout. Měla v sobě cosi zvláštního, jakousi zvrácenou přitažlivost. Snadné zakázané ovoce. Regisovi se v tu chvíli zastesklo po Calimport. Wulfgar pro ni byl příliš nezkušený, musí něco udělat!

"Jsme chudí poutníci," řekl s důrazem na chudí. "nemáme ani jednu minci a dlouhou cestu před sebou."

Wulfgar se po něm ohlédl, nechápaje, proč vymýšlí lži.

Žena si mladíka zálibně měřila, mlaskla rty. "Ani jednu?"

Regis bezmocně zavrtěl hlavou.

"Škoda," utrousila a zvedla se k odchodu.

Wulfgar děsně zrudl, když mu došlo, o co vlastně jde.

I v Regisovi se cosi hnulo. Touha po starých dnech v Calimport mu cloumala srdcem, neměl sílu jí odolat. Když ho žena míjela, uchopil ji za loket. "Minci nemám," odvětil tázavému pohledu, "ale tohle." Zpod pláště vylovil přívěsek a nechal jej, aby se na řetízku svůdně kýval. Třpyt upoutal ženin chtivý zrak a magický kámen ji vsál do své magické moci. Posadila se vedle Regise s očima upřenýma na úžasný, točící se rubín.

Jen zmatek mladíkovi zabránil, aby nevybuchl odporem. Strnule hleděl před sebe, za prázdným pohledem vřely potlačené pocity a myšlenky.

Regisovi to neušlo, ale jako vždycky záporný pocit viny setřásl. Ať zítřek ukáže, co svým činem mínil - tím si přeci nepokazí potěšení z dnešní noci. "Noci v Luskanu jsou větrné," řekl ženě.

Položila mu ruku na paži. "Nemějte obavy, najdeme vám teplé lože!"

Půlčíkův úsměv sahal pomalu až za uši.

Wulfgar se musel přemáhat, aby nespadl ze židle.

Bruenor se rychle ovládl. Nechtěl Šept urazit nebo jí svým údivem dát nad sebou nějakou převahu. Ovšem, že uhodla pravdu, konstatoval trpaslík nevrle. Prodej informací v prostředí tak nebezpečném jako luskanský přístav vyžadoval neustálý styk s vrahy a zloději a i se složitou podpůrnou sítí to byla práce pro osobu s hroší kůží. Málokterý, kdo vyhledal její služby, byl schopen potlačit úžas, když pak jednal s mladou a krásnou ženou, která obchod vedla.

Ten fakt nijak neubral Bruenorovu respektu - přes všechen údiv - neboť Šept si vybudovala pověst, která putovala stovky mil, nakonec i k němu. Byla stále naživu, to samo potvrzovalo, že byla výjimečně schopná.

Drizzta se to příliš nedotklo. V temných městech drovích elfů zaujímaly ženy normálně vyšší statut než muži, často byly daleko krutější, ale chápal, že nad mužskými zákazníky, kteří pocházeli ze společnosti, v níž dominovali sebevědomí, nebezpeční severané, jí její ženskost přinášela určité výhody.

Trpaslík chtěl jednání skončit a vyrazit na cestu a šel přímo k jádru věci. "Potřebuju mapu a bylo mně řečeno, že vy jste jediná, kdo ji může mít."

"Mám mnoho map," odvětila chladně.

"Mapu severu, od moře k poušti, se správnýma jménama míst a označením ras, který je obývají!"

Šept přikývla. "Cena bude vysoká, vážený trpaslíku." Oči jí při zmínce o zlaťácích zableskly.

Bruenor jí hodil váček drahých kamenů. "Todle by vám mělo vaši ochotu zaplatit," vrčel, loučení s penězi ho nikdy netěšilo.

Šept si obsah vysypala na dlaň a prohlížela neopracované kameny velmi pečlivě. Vrátila je do váčku a přikývla. Věděla, že mají velikou cenu.

"Počkejte!" štěkl chraptivě, když se chystala si je připevnit k pasu.

"Z mých kamenů nedostanete ani jeden, dokud neuvidím tu mapu!"

"Dobře," žena se usmála s odzbrojujícím půvabem. "Počkejte zde. Za chvilku se vrátím s mapou, kterou si žádáte." Hodila míšek zpět a prudce se otočila, až plášť práskl jako bič a rozehnal mlhu. Zablesklo se a žena zmizela.

Bruenor uskočil a sáhl po rukojeti sekery. "Co je todle za čáry?" křikl.

Drizzt mu účastně položil ruku na rameno. "Uklidni se, mocný trpaslíku, je to jenom trik, nic víc, skryla odchod v mlze a záblesku." Ukázal k hromadě prken. "Je v kanálu!"

Bruenor sledoval směr natažené paže a uvolnil se. Víko otevřeného otvoru bylo sotva vidět, jeho mříž se opírala o zeď skladu pár kroků od nich.

"Ty znáš tendle druh líp než já, elfe," prohlásil uznale, zahanben nedostatkem zkušeností, jak s těmito tvrdými lidmi vycházet. "Bude s náma jednat férově, nebo tady čučíme jako kořist pro její zlodějský psy?"

"Určitě ne," prohlásil Drizzt. "Šept by dlouho nepřežila, kdyby naháněla klienty zlodějům. Ale moc nevěřím, že nám za tvé klenoty dá férovou úhradu."

Bruenorem to trhlo, když Drizzt tasil jeden scimitar. "Tak to není past, co?" vybafl s posunkem k obnažené zbrani.

"Ne, co se týká jí a jejích lidí. Ale stíny skrývají mnoho jiných očí."

Možná ne tolik, kolik se jich upíralo na ženu a půlčíka. Přístavní chátra se často bavila týráním fyzicky slabších a Půlčíci byli nejoblíbenějšími terči. Tento večer taverně dominoval velký obtloustlý muž s naježeným obočím a vousy

zalepenými pěnou věčně plného džbánku. U baru přehlušil všechen hovor historkami o své síle a nemožných činech, ohrožuje každého, kdo mu nevěnoval pozornost. Všem sliboval výprask, jestli jeho džbánek nebude stále naplněn až po okraj.

Muži, co stáli kolem, ho znali, nebo znali jeho pověst, ze strachu přikyvovali ke každému slovu a podněcovali ho ještě víc svými komplimenty. Tlustý náfuka však potřeboval lepší zábavu, oběť pro urážky, a jak jeho vypoulené oči pluly kolem výčepu, přistály přirozeně na Regisovi a velikém, ale zřejmě mladičkém společníkovi. Podívaná na půlčíka, svádějícího nejdražší dámu v Palaši bylo pro tlustého muže příliš svůdná, než aby ji ignoroval.

"Nuže, krásná paní," žbrblal a pěna mu stříkala od úst. "Myslíte si, že něco jako půl - muž vás uspokojí?" Dav kolem baru si chtěl udržet tlusťochovu přízeň a vybuchl smíchem.

Žena s mužem jednala už dřív a viděla, jak zraňuje lidi kolem sebe. Úzkostně na něj pohlédla, ale rubínový přívěsek ji držel v kleštích. Regisův zrak sklouzle z muže k Wulfgarovi s temným podezřením, že tam začnou první potíže.

Nebál se nadarmo. Mladý barbar svíral hranu stolu, klouby mu zbělely a vřící žár v oku mu řekl, že co nejdřív vybouchne.

"Nevšímej si jeho keců!" přemlouval mladíka. "Nestojí za to ztrácet s ním čas!"

Wulfgar se neuvolnil, zrak nespouštěl ze svého protivníka. Mohl přehlédnout tlusťochovy urážky, i když se týkaly Regise a té ženy, ale chápal motivaci, jež tkvěla za těmi vyzývavými řečmi. Ten muž svou zastrašovací metodou týral všechny slabší. Kolik lidí padlo tomu nafouklému zlému neřádovi za oběť? Asi byl právě vhodný čas, aby se naučil troše pokory.

Tlustý obr přistoupil blíž.

"No tak uhni, půl - muži," žádal a kývl na Regise, aby nestínil. Regis rychle obhlédl inventář patronů. Jistě jich tu bylo dost, kteří přiskočí na pomoc proti tomu násilníkovi a jeho přátelům. Byl zde dokonce člen městské gardy, které si všichni velmi vážili.

Regis na něm ustál svůj pohled a říkal si, že jeho přítomnost v takové díře jako Palaš je nevídaná. Ještě podivnější bylo, když v něm poznal Jierdan, vojáka od brány, který věděl o Drizztovi a zařídil, že byli vpuštěni do města.

Tlusťoch o krok postoupil a Regis neměl čas dumat nad souvislostmi.

Obrovský muž na něho čuměl s rukama na bocích. Regis cítil bušení srdce, krev se mu hnala žilami, jako vždycky při podobných srážkách v Calimportu. A teď jako tehdy měl v úmyslu co nejrychleji utéct.

Pak si uvědomil, že tu není sám, je zodpovědný za nezkušeného, Regis by řekl méně moudrého Wulfgara. Ten na tu výzvu jistě odpoví. Než se nadál, jeden skok dlouhých nohou přenesl Wulfgara přes stůl a umístil ho přímo mezi tlusťocha a Regise. bez mrknutí mu vracel výhružný pohled.

Muž předvídal, že mladíkův zmatený pojem cti mu zabrání dát první ránu, a potměšila mrkl na své přívržence u baru. "A hleďme," chechtal se a stáhl uslintané rty v úsměšku, "zdá se, že mladej nám má co říct."

Zvolna se k němu obracel zády, pak vyrazil po barbarově hrdle, očekávaje, že úhybný pohyb chlapce překvapí.

Wulfgar ovšem neznal způsob tavern, ale znal bitvu. Trénoval pod vedením Drizzta DoUrdena, nejrychlejšího bojovníka, co kdy žil, a jeho reflexy byly vybroušené do nejostřejší bojové pohotovosti. Než se mužovy ruce vůbec přiblížily k jeho krku, sevřel jednou ohromnou dlaní mužův obličej, druhá vyrazila k rozkroku.

Ohromený sok zjistil, že je zvedán do vzduchu.

Přihlížející užasle civěli, reagoval pouze Regis. Přejel si rukou nevěřícné oči a nenápadně sklouzl pod stůl.

Tlusťoch určitě vážil víc jak tři muži, ale sedmistopový barbar ho lehce zvedl nad hlavu.

Tlustý výtržník vyl vztekem a křikl na své přátele, aby zaútočili. Wulfgar trpělivě vyčkával, kdo se hne.

Vypadalo to, jako by celý dav vyskočil naráz. Vytrénovaný klidný válečník si našel největší skupinku a odpálil lidskou nálož, všimnuv si zděšeného výrazu, než se přes ně převalily vlny tuku a odhodily je dozadu. Setrvačností vletěli až do baru, roztříštili podpěry a nešťastného majitele zarazili do police s nejlepším vínem.

Wulfgar se dlouho nesmál, neboť se na něho vrhali ze všech stran. Pevně se zapřel podpatky, vyrazil velkými pěstmi a jeho protivníci jeden po druhém přistávali kolem zdí.

Do rvačky se vmísila celá taverna. Muži, které by k činu neponoukla žádná vražda páchaná u jejich nohou, po sobě zuřivě skočili při hrozném pohledu na rozlité nápoje a rozbitý bar.

Příznivce tlustého muže však všeobecná pranice neodradila. Ve vlně za vlnou se hnali proti Wulfgarovi, který si držel své území, neboť je odrazil dřív, než se k němu posily dostaly. Stejně však schytal pomalu tolik ran, co jich rozdal, ale bral to se stoickým odhodlání, potlačuje bolest holou pýchou a vytrvalostí, která mu jednoduše nedovolila prohrát.

Regis ze svého trůnu pod stolem rvačku pozoroval a klidně popíjel. Viděl, že i barmanky se nechaly bitkou strhnout, seděly na hřbetech některých nešťastníků a nehty jim drásaly obličej. Všiml si, že jedinou osobou, co se nezúčastnila - mimo těch, co o sobě už nevěděli - byl Jierdan. Voják klidně seděl, rvačky si nevšímal a zdálo se, že jediný, kdo ho zajímal, byl Wulfgar a jeho bojovnost.

Půlčíka to velice zneklidnilo, neměl však čas vojákovo počínání promyslet. Od začátku věděl, že svého velkého přítele bude muset vytáhnout z kaše, a teď jeho pozorné oči zahlédly záblesk oceli - dacan přímo za Wulfgarovým posledním sokem tasil zbraň.

"Hrome!" zahučel, položil džbán a ze záhybu pláště vytáhl palcát. Taková věc mu vždycky v ústech zanechávala hořkou pachuť. Wulfgar odhodil své dva protivníky stranou a otevřel cestu muži s nožem. Skočil vpřed s očima na vysokém barbarovi. Nepostřehl Regise se zvednutým palcátem proběhnout Wulfgarovi mezi nohama. Třískl do mužova kolena, rozdrtil mu čéšku a ten se vztyčeným nožem padal vpřed přímo na Wulfgara. Mladík před výpadem v poslední chvíli ukročil a dlaní sevřel útočníkovu ruku. Náraz ho hodil ke stolu, jenž odletěl ke zdi. Jedním stiskem rozmačkal prsty na noži, druhou rukou uchopil mužův obličej a zvedl ho ze země. Rozzuřený podlým útokem křikl k Temposovi, bohovi války, mužovu hlavu zarazil do prkenné stěny a nechal ho viset s patami celou stopu nad podlahou.

Byl to skvělý čin, ale stál ho čas. Když se obrátil do místnosti, dorážely na něho pěsti a kopance několika zběsilých rváčů.

o o o

"Už jde," utrousil Bruenor, když zahlédl Šept. Drovovy ostré čivy mu oznámily její příchod už dávno předtím. Zdržela se asi půl hodiny a jim, v nevlídné uličce, to připadalo nekonečně dlouho. Všude kolem nich je hlídaly oči kušníků a všelijakých lumpů.

Šept se k nim sebevědomě nesla. "Zde je mapa, kterou jste si přál," řekl trpaslíkovi a zvedla stočený pergamen.

"Podívám se," řekl Bruenor a vykročil.

Žena se stáhla a pustila rolku ke svým nohám. "Cena je vyšší," prohlásila suše. "Dvakrát vyšší, než co jste nabídl."

Hrozivý pohled s ní nehnul. "Nemáte jinou volbu," syčela. "Nikdo jiný vám ji nemůže dát. Zaplaťte cenu a skončeme to!"

"Jen okamžik. Můj přítel do toho má taky co mluvit!" oba se kousek vzdálili.

"Přišla na to, kdo jsme," poznamenal drov. Bruenor se dobral ke stejnému závěru. "Kolik můžeme zaplatit?"

"Jestli je to ta mapa?"

Drizzt kývl. "Nemá důvod, aby se tady cítila v nebezpečí. Máš tolik peněz?"

"Mám, ale cesta bude dlouhá. Myslím, že to, co mám, budeme potřebovat - možná to ani nebude stačit."

"Tím je rozhodnuto," odvětil drov. Bruenor v jeho očích viděl žhavý lesk. "Když jsme s ní mluvili poprvé, dohodli jsme se na férové ceně. Úmluvu také dodržíme."

Bruenor souhlasil. Krev mu zavřela očekáváním. Obrátil se k ženě a viděl, že místo perga-menu drží v pravé ruce dýku. Očividně správně pochopila jejich povahy.

Drizztovi záblesk neunikl. Ustoupil od svého druha, aby se ho žena neobávala, ač ve skutečnosti se chtěl dostat do lepší pozice k podezřelým škvírám ve stěně - škvírám, jež mohly být tajnými dveřmi.

Bruenor k ženě kráčel s rozpředenýma, prázdnýma rukama. "Je-li to cena, kterou žádáte, pak nám nezbývá, než zaplatit. Ale napřed chci mapu vidět!"

Byla si jistá, že může trpaslíkovi vrazit dýku do oka dřív, než jeho ruka dosáhne zbraň u pasu. Uvolnila se levou rukou sáhla pod plášť po pergamenu. Svého protivníka špatně odhadla.

Bruenorovy statné nohy se napjaly a vynesly ho dost vysoko, aby jí do tváře vrazil svou helmu. Nos zapraštěl a hlava uhodila do zdi. Sáhl po mapě, váček s drahokamy hodil na bezvládnou postavu a zabručel. "Tak jsme se dohodli."

Drizzt také nelenil. Jakmile trpaslík vykročil, vzal na pomoc magii své rasy a před oknem s kušníky vytvořil kouli tmy. Žádné střely nevyletěly, ač křik obou střelců zněl celou uličkou.

Škvíra ve zdi se otevřela, jak Drizzt předvídal a nastoupila druhá obranná linie. Drov byl připravený se scimitary v rukou. Čepele blýskaly jen plochami, ale s takovou přesností, že stačily muže, který vyběhl, rychle odzbrojit. Potom znovu zavířily, sokův obličej prudkými údery zrudl a s tou samou plynulostí pohybů drov změnil úhel a do mužova spánku tvrdě buchl jeden jílec a pak druhý. V okamžiku, kdy se Bruenor otočil s mapou v dlani, ústupová cesta byla volná.

Bruenor výsledky drovovy práce náležitě ocenil.

Vtom mu kolem hlavy hvízdla střela a zadrnčela ve zdi.

"Je čas odejít," podotkl Drizzt.

"Konec bude zablokovaném, nebo ať je ze mne fousatej skřet!" řekl Bruenor, když kráčeli k východu z uličky. Hřímavé vrčení následované vyděšeným křikem v nedalekém domě je poněkud uklidnilo.

"Guenhwyvar," uchechtl se Drizzt, když dva muži vystřelili do ulice a bez ohlédnutí pádili pryč.

"Já jsem na kočku úplně zapomněl!" zvolal Bruenor.

"Buď rád, že její paměť je lepší než tvoje," smál se mu drov a Bruenor - city, necity - se smál s ním. Na konci se zastavili a pozorně si prohlíželi ulici. Nenašli žádné známky potíží, ač hustá mlha byla pro přepad jako dělaná.

"Nechvátej," navrhl Bruenor. "Přivábíme míň pozornosti."

Drizzt by byl souhlasil, ale pak druhá střela, vyslaná odněkud z uličky, se zaťala do dřevěného sloupu mezi nimi.

"Jdeme!" prohlásil rezolutněji. Bruenor nepotřeboval další pobídnutí, jeho krátké nohy divoce pumpovaly, jak běžel mlhou.

Spěchali zákruty a křižovatkami luskanské přístavní čtvrti, plašili krysy, přelézali rumiště a konečně měli dojem, že se pronásledovatelů zbavili, a zmírnili tempo.

Rudnými vousy probleskla běloba, spokojené oko nahlédlo přes rameno. Když se však trpaslík podíval na cestu před sebou, uskočil daleko stranou a lovil sekeru.

Stál tváří v tvář obrovské magické kočce.

Drizzt se ohýbal smíchem.

"Pošli tu věc pryč!" bručel Bruenor.

"Kde jsou tvé způsoby, trpaslíku," odsekl drov. "Nezapomeň, že Guenhwyvar nám vyčistil zpáteční cestu."

"Pošli to pryč!" žádal tvrdohlavě Bruenor, mávaje sekerou.

Drizzt nádherné zvíře polaskal. "Příteli, nevšímej si jeho slov," řekl mu něžně. "Je trpaslík a nedovede vyšší magii řádně ocenit!"

"Pcha!" prskl Bruenor, ale ulehčeně si oddechl, když Drizzt kočku propustil a opatrně sošku uložil ve váčku.

Chvilku později došli k Půlměsíční ulici a zde se zastavili a opět zkoumali okolí. Viděli, že někde byla rvačka, neboť

několik mužů se ploužilo nebo bylo odnášeno z uličky.

Došli k Palaši a dvě známé postavy jim vyšly vstříc.

"Proč čekáte venku?" chtěl vědět Bruenor.

"Nu, náš přítel odpověděl na urážky pěstmi," odpovídal Regis, který na sobě neměl ani škrábnutí. Zato Wulfgarův obličej byl samá oteklina a odřenina a jedno oko měl zavřené. Zaschlou krví měl zalepené ruce i šaty.

Drizzt s Bruenorem na sebe pohlédli, ani se nepodivili.

"A naše pokoje?" zavrčel trpaslík.

Regis jenom potřásl hlavou.

"A moje mince?"

Opět potřesení.

"Pcha!" odfrkl Bruenor a dusal ke dveřím.

"Já bych ne…," začal radit Regis, ale raději trpaslíka nechal, aby se přesvědčil sám.

Když otevřel dveře, strnul. Stoly, sklo, bezvědomí hosté, všechno to leželo zlomeně na zemi. Majitel ležel přes část rozbitého baru, děvče mu ovazovalo zakrvácenou hlavu. Muž, kterého Wulfgar zarazil do stěny, tam pořád ještě visel a tiše sténal. Bruenor se nepřemohla začal se té spoušti, kterou tam mladík natropil, burácivě chechtat.

"Promarněné mince," uznal a raději šel ven, než ho hostinský zočí a pošle za ním barmanky.

"Pekelná rvačka, všecko je nadranc," řekl Drizztovi. "To se porvala celá hospoda?"

"Všichni, mimo jednoho vojáka," hlásil Regis.

"Luskanský voják, tady v té díře?" Drizzta podezřelá nesourodost udivila.

Regis dodal: "Byl to ten Jierdan, co nás pustil do města."

"To je nadělení," povzdechl Bruenor. "Za zády máme vrahy, před sebou roztřískanou hospodu a k tomu vojáka, kterej si nás všímá víc, než je milo," řekl Bruenor.

"Je čas odejít," podotkl Drizzt potřetí.

Wulfgar se na něho nechápavě podíval.

"Kolik mužů jsi dnes zmlátil?" řekl tázavě drov a rozložil mu celou nebezpečnou situaci. "Víš, jak teď slintají touhou vrazit ti kudlu do zad?"

"A kromě toho," dodal Regis, než se Wulfgar zmohl na odpověď, "nemám chuť se dělit o postel s krysami!"

"Tak jdem k bráně," řekl trpaslík.

Drizzt ho zadržel. "Raději ne. Tomu vojákovi se musíme vyhnout. Vezmeme to přes zeď, ať nikdo nevidí, že odcházíme."

Hodinu nato lehce klusali otevřenou loukou s větrem v zádech. Regis jim promluvil z duše, když prohlásil: "Naše první noc v prvním městě, a oklamali jsme zabijáky, zmlátili řady darebáků a získali nežádoucí zájem vojáka. Vynikající začátek naší výpravy!"

"Jo, ale máme tohle!" volal radostně Bruenor. Konečně najde svůj domov, když první překážka - mapa - byla úspěšně zdolaná.

Málo však věděli o tom, že mapa, kterou tak láskyplně držel, znázorňovala několik smrtonosných oblastí. Obzvlášť jedna z nich bude čtyři přátele zkoušet až ke hranici jejich sil - a za ni.

4
Kouzelnictví

Luskan se pyšnil podivuhodnou stavbou, označující přesný střed města, jež vydávala mocnou auru magie. Nepodobala se ničemu jinému v celých Zapomenutých říších. Věž kouzelných věd připomínala kamenný strom s pěti vysokými věžemi. Nejvyšší byla uprostřed a ty čtyři vyrůstaly z hlavního kmene v půvabném prohnutém oblouku. Zdi nenesly ani stopu po práci zedníků a každému vzdělanému obdivovateli napadlo, že toto umělecké dílo nebylo stvořeno fyzickou prací.

Arcimág - Mistr Věže - měl sídlo ve střední věži, ve čtyřech bydleli čarodějové, kteří byli nejblíže následné linii. Čtyři věže představovaly čtyři směry kompasu, dominovaly odlišným s stranám její čaroděj byl zodpovědný za pozorování a ovlivňování dění ve směru, který přehlížel.

Takže čaroděj západně od kmene trávil dny pozorováním moře, obchodních lodí a pirátů, podnikajících nájezdy na luskanský přístav.

Dnešní rozhovor v severní věži by byl čtyři přátele z Desetiměstí zajímal. "Počínal jste si dobře, Jierdan," řekla Sydney, mladší nižší čarodějka Věže, ač měla dost nadání, aby se stala učnicí jednoho z nejmocnějších mágů cechu. Nabyla hezká, málo se starala o svůj vzhled, raději věnovala svou energii neustálému získávání větší moci. Většinu z pětadvaceti let pracovala na dosažení jednoho cíle - na získání titulu Čaroděje - a její odhodlání nenechávalo nikoho kolem ní na pochybách, že jej dosáhne.

Jierdan přijal pochvalu kývnutím, vycítil ponižující způsob, jímž mu byla udělena. "Udělal jsem jen to, co mi bylo nařízeno," pronesl s výrazem pokory, vrhnuv kradný pohled na křehkého muže v hnědém skvrnitém hávu, který hleděl ven jediným oknem v místnosti.

"Proč sem asi přišli?" šeptl si čaroděj tiše. Otočil se k ostatním a ti před jeho pohledem pudově uhnuli. Byl to Dendybar Poďobanec, Mistr Severní Věže, a ač zdálky vypadal slabý, bližší prohlídka vyjevila mužovy moci silnější než vyvinuté svalstvo. A jeho zasloužená pověst, že života si cení méně než rozšíření znalostí, děsilo každého, kdo s ním přišel do styku. "Udali cestující důvod, proč sem přišli?"

"Žádný, jenž by zněl věrohodně," odvětil Jierdan tiše. "Půlčík mluvil o prozkoumání trhu, ale já…"
"Nepravděpodobné," přerušil ho zamyšleně Dendybar. "Je v tom něco víc než prostá obchodní výprava."
Sydney se chtěla před Mistrem Severní Věže blýsknout a pokračovala ve výslechu. "Kde jsou teď?"
Jierdan se neodvážil před Dendybarem vzdorovat. "Někde v přístavu," řekl a pokrčil rameny.
"Vy nevíte kde?" sykla čarodějka.
"Měli zůstat v Palaši," opáčil. "Ale rvačka je vyhnala do ulic."
"A vy jste je měl sledovat!" kárala ho Sydney.
"I městský voják by byl blázen, kdyby se v noci ukázal na molech," střelil zpátky. "Nezáleží na tom, kde teď jsou. Mám přístav a brány pod dozorem. Bez mého vědomí nemohou město opustit."
"Chci je najít!" rozkázala Sydney, ale Dendybar ji utišil.
"Udržujte dozor," řekl strážci. "Bez mého vědomí nesmí odejít. Přijďte, až budete mít co hlásit."
Jierdan se postavil do pozoru a otočil se k odchodu, vrhnuv poslední pohled na sokyni o čarodějovu náklonnost. Byl pouze vojákem, ne slibným učněm jako Sydney, ale v Luskanu Věž s její tajnou mocí stála za každou vlivnou správou města a voják neprohloupil, když si zajistil přízeň některého z čarodějů. Kapitáni gardy dostali své jmenování a privilegia pouze po předchozím schválení Věže.
"Nemůžeme dopustit, aby se tu volně potulovali," namítla Sydney, sotva se za vojákem zavřely dveře.
"Nezpůsobí žádné škody. I jestli drov nocí artefakt s sebou, bude to trvat roky, než porozumí jeho potenciálu. Buďte trpělivá, mám způsob, jak zjistit, co chceme vědět. Zanedlouho kousky té skládačky zapadnou na svá místa."
"Užírá mě pomyšlení, že taková moc je takřka na dosah," povzdechla dychtivě mladá kouzelnice. "A že ji má v rukou úplný nováček!"
"Trpělivost," opakoval Mistr Severní Věže.

Sydney zapálila poslední svíčku na obvodu speciální místnosti a pomalu přistoupila k brazíru, který stál na trojnožce vně kouzelného kruhu vyznačeného na podlaze. Pokaždé ji zamrzelo, že jakmile se brazír rozhoří, dostane příkaz k odchodu. Sydney mockrát prosila, aby mohla zůstat po ruce. Teď vychutnávala každou vteřinu v tomto zřídkakdy otevřeném pokoji, jejž mnozí pokládali za nejlepší čarodějnou komnatu na celém severu.
Dendybar ji tam nechtěl a měl dobrý důvod - její vyptávání by ho rušilo, a když jednal s cizími světy, vyrušení obvykle znamenalo smrt.
Čaroděj seděl na zkřížených nohou v magickém kruhu, jednotvárným zpěvem se přivedl do hlubokého meditativního tranzu a ani si neuvědomoval ženiny úkony při dokončování příprav. Všechny smysly se zaměřily do nitra, zkoumajíce jeho vlastní bytí, aby měl jistotu, že je pro takový úkol připraven. Jen jedno okno v jeho mysli nechal otevřené vnějšku, zlomek plného vědomí k jedinému zvuku: zapadnutí závory na těžkých dveřích po Sydnině odchodu.
Těžká víčka se pootevřela, úzká lina zraku se upřela na plameny v brazíru. Oheň bude životem přivolaného ducha, dá mu hmatatelný tvar po ten čas, co jej Dendybar podrží ve vězení materiální roviny.
"Ey vesus veneraie dimin dou," čaroděj začal zvolna zpěvavě recitovat až dosáhl pevného rytmu. Byl zcela ve vleku vrhání magie, jako by zaříkání stačila jiskřička života, aby se pak vlastní mocí vedlo do úplného dokončení. Dendybar plynně klouzal variacemi modulací a kouzelných slabik a pot na jeho tváři znamenal víc nedočkavost než nervy.
Čaroděj si liboval ve vyvolávání, rád ovládal vůli bytostí za smrtelným světem holým nátlakem značné mentální síly.
Tato místnost představovala vrchol jeho studií, nepopíratelnou evidenci ohromného rozsahu jeho mocí.
Tentokrát se zaměřil na svého oblíbeného informátora, ducha, který ho hořce nenáviděl, nemohl však odmítnout jeho volání. Dendybar došel k rozhodnému bodu ve vrhání - ke jménu.
"Morkai," zvolal měkce.
Plamen brazíru na okamžik zazářil.
"Morkaii!" křikl, trhaje ducha z jeho vazby k jinému světu. Oheň se nafoukl do ohnivé koule, pak zčernal, jak se plameny přetvořily do podoby stojícího muže.
Tenké rty čaroděje se zvlnily. Jaká ironie, pomyslel si, že muž, kterého nechal zavraždit, se stal nejcennějším zdrojem informací.
Zjev Morkaie Rudého před ním stál hrdý a pyšný, odpovídající postavení bývalého mocného mága. On stvořil tuto komnatu v době, kdy Věži sloužil v úloze Mistra Severní
Věže. Tehdy se Dendybar s jeho přívrženci proti němu spikli. Využili hlouposti jeho učně, ten mu vrazil do srdce dýku, a tak Dendybarovi otevřel cestu, aby ve Věži dosáhl svého vysokého titulu.
Tímto činem však uvolnil lavinu dalších příhod, neboť tentýž učeň, Akar Kessell, nějak nalezl a vlastnil Magický Krystal, zlomocnou relikvii, o níž se Dendybar domníval, že je v rukou Drizzta DoUrdena. Do Luskanu pronikly zvěsti o Kesselově konečné bitvě a o drovím válečníkovi, jenž ho zahubil.
Dendybar nemohl vědě, že křišťálová relikvie ležela pohřbená pod stovkami tun kamení a ledu na hoře jménem Kelvinova mohyla, která se tyčila nad Planinou ledového větru. A že tatáž lavina zabila i Kessella. Podařilo se mu vypátrat, že Kessell, ten přihlouplý učeň, s pomocí Krystalu téměř porazil Desetiměstí a že Drizzt DoUrden byl poslední, kdo ho viděl živého.
Dendybar si chtivě mnul ruce, kdykoliv pomyslel na moc, která se v rukou vzdělaného mága rozvine do plného potenciálu. "Zdravím tě, Morkai," zasmál se. "Jak zdvořilé, že jsi přijmul pozvání."
"Vítám každou příležitost, abych tě viděl, vrahu Dendybar," odpověděl zjev. "Aspoň tě dobře pozná, až tě bárka Smrti poveze do šeré říše. Pak budeme na stejné…"
"Zmlkni!" poručil Dendybar. Nechtěl ani sám sobě přiznat, že nejvíc ze všeho se bojí dne, kdy bude muset mocnému Morkaiovi opět čelit. "Přivedl jsem tě sem za jistým účelem," řekl zjevu. "Nemám čas na prázdné vyhrůžky."

"Pak řekni, co po mně chceš," syčel zjev, "a nech mě zmizet. Tvá přítomnost mě uráží."

Dendybar vřel, ale v hádce nepokračoval. Ve vyvolávacím procesu čas pracoval proti čaroději, neboť udržet ducha na materiální rovině ho vyčerpávalo a s každou vteřinou slábl o trošku víc. V tomto typu zaříkání tkvělo veliké nebezpečí, a to, že volající zdrží ducha příliš dlouho, až zjistí, že mu na kontrolu předvolané bytosti nezbývají síly.

"Dnešního dne od tebe žádám pouze prostou odpověď." Dendybar opět volil každé slovo. Morkai si toho všiml a podezříval ho, že něco tají.

Dendybar nespěchal, pečlivě vážil každé slovo, než je vypustil přes rty. Nechtěl dát Morkaiovi sebemenší náznak, proč drova hledá, neboť zjev tu informaci po rovinách roznese. Mnoho mocných bytostí, možná i Morkaiův duch, by se pak snažily relikvii získat, kdyby věděly, kde se nachází.

"Dnes do Luskanu přišli čtyři cestovatelé, mezi nimi jeden droví elf. Jsou z Planiny ledového větru," vysvětloval. "Proč sem přišli? Proč právě sem?"

Morkai zkoumavě pohlížel na svou Nemesis a pokoušel se přijít na důvod otázky. "Bylo by lepší se zeptat stráží. Hosté museli ohlásit, za jakým účelem vstupují do brány."

"Ptám se ale tebe!" křikl Dendybar v náhlém vzteku. Morkai ho schválně zdržoval a každá vteřina si brala svou daň. Morkaiova podstata smrti neztratila takřka nic ze své moci a vytrvale bojovala proti zavazujícímu poutu zaříkání.

Dendybar trhnutím narovnal pergamenový svitek.

"Mám jich tucty!" varoval.

Morkai se shrbil. Věděl, co ten pergamen značí - vyjevoval pravdivé jméno jeho vlastního bytí. Kdyby byl jednou přečten, strhl by ze jména závoj tajemství a odhalil soukromí jeho duše. Dendybar by mohl vyzvat pravou moc svitku, užít falešnou modulaci tónu, aby zkomolil Morkaiovo jméno a přerušil harmonii jeho ducha, a tak zranil nejvlastnější nitro jeho duchovní podstaty.

"Za jak dlouho mám najít odpověď?" otázal se nevrle.

Dendybar se usmál, zvítězil, ač jeho vyčerpání se zvyšovalo. "Do dvou hodin," řekl bez váhání. Ještě než ho zavolal, promyslel si, kolik času mu povolí, aby našel nějaké odpovědi, ale ne zase tolik, aby se dozvěděl víc, než má.

Morkai uhodl motiv časového limitu a uchechtl se. Náhle sebou trhl a zmizel v obláčku dýmu, v brazíru vyskočily plameny udržující jeho tvar a čekaly na jeho návrat.

Čaroděj okamžitě pocítil úlevu. Musel se stále koncentrovat, aby průchod do rovin udržel volný, ale tah proti jeho vůli a odtok jeho sil se duchovým zmizením podstatně snížil. Morkaiova silná vůle ho během setkání téměř zlomila a Dendybar závistí potřásl hlavou, že starý mistr může i z hrobu mocně zasáhnout. Páteří mu projel záchvěv, když uvažoval, jak bylo moudré, že se spikli proti někomu tak hrozivě mocnému. Pokaždé, když Morkaie povolal, si připomněl, že jednou určitě přijde den zúčtování.

Dostat informace o čtyřech poutnících netrvalo dlouho. Zjev o nich popravdě věděl předem. Během své vlády v Severní Věži se o Desetiměstí velice zajímal a zájem nezemřel s jeho tělem. I teď často sledoval, co se tam děje. Každý, kdo byl v posledních měsících s Desetiměstí v nějakém spojení, ty čtyři hrdiny znal.

Morkaiův zájem o svět, jejž nechal za sebou, nebyl v rovině duchů ničím neobvyklým. Smrt změnila touhy duše, lásku k materiálním a společenským ziskům nahradila věčným hladem po vědění. Někteří duchové pozorovali Říše po dlouhá staletí, shromažďovali poznatky a dívali se, jak žijící žijí.

Možná v tom bylo i kus závisti, touhy po tělesných vjemech, které už nemohli cítit. Ať už byl důvod jakýkoli, bohatství vědomostí jediného ducha by daleko převážilo vědomosti všech knihoven Říší dohromady.

Morkai se během dvou přidělených hodin dozvěděl spoustu věcí. Teď byla řada na něm, aby svá slova volil pečlivě. Byl nucen uspokojit žádost volajícího, ale zamýšlel odpovědět tak záhadně a mnohoznačně, jak bude moct.

Dendybarovi zasvitly oči, když viděl významný tanec plamenů. To již uběhly dvě hodiny? podivil se - odpočinek mu připadal mnohem kratší a cítil, že se z prvního setkání dost nezotavil. Nemohl však děj nijak ovlivnit. Narovnal se, zatáhl kotníky pod sebe, sevřel a zajistil svou meditativní pozici.

Koule ohně vyfoukla v konečném zápasu a Morkai se zhmotnil. Zjev poslušně stál v pozadí, mlčel, dokud se Dendybar přímo neotázal. Záhada za návštěvou čtyř přátel v Luskanu byla nedořešená, nevypátral všechny podrobnosti, dozvěděl se však dost o jejich výpravě a víc, než chtěl Dendybarovi vyjevit. Nenašel vysvětlení pravých úmyslů za čarodějovým výslechem, věděl jen, že ať je to cokoliv, není to nic dobrého.

"Co je účelem návštěvy?" čaroděj hněvivě ťal, vzteklý nad Morkaiovou protahovací taktikou.

"Ty sám jsi mne povolal. Musím se dostavit," odpověděl Morkai vyhýbavě.

"Žádné hry!" zavrčel čaroděj. Měřil si zjev a pohrával si s pergamenovým svitkem v otevřené vyhrůžce. Bytosti z jiných rovin často dráždily své vyvolavače překroucením smyslu slov položené otázky.

Dendybar se nad prostotou této logiky usmál a dotaz zpřesnil. "Za jakým účelem navštívili čtyři cestovatelé z Desetiměstí Luskan?"

"Z různých důvodů," odvětil Morkai. "Jeden hledá domov svého otce a jeho otce před ním."

"Ten drov?" Dendybar se snažil najít nit ke svému podezření, že Drizzt měl v plánu vrátit se do podzemního světa s kouzelným Krystalem. Chtěl snad pomocí relikvie vyvolat povstání tmavých elfů? "Je to drov, co hledá svůj domov?"

"Ne," řekl duch jízlivě, neboť Dendybar se daleko minul pravdy. Co nejvíc odkládal specifičtější a nebezpečnější linii výslechu. Ubíhající minuty brzo začnou Dendybarovu moc nad ním rozptylovat a Morkai doufal, že se od něho osvobodí dřív, než mu vyjeví o těch čtyřech příliš mnoho. "Drizzt DoUrden svoji domovinu nadobro zavrhl. Do útrob země se nikdy nevrátí a určitě tam nepovleče svého nejlepšího přítele!"

"Tak kdo?"

"Jeden z těch čtyř prchá před nebezpečím," pronesl, uhýbaje otázce.

"Kdo z nich hledá svůj domov?" důrazně naléhal Dendybar.

"Trpaslík Bruenor Válečné Kladivo," poslechl zjev. "Hledá místo svého narození, Síň mitrilu. Přátelé se k němu připojili, aby mu pomohli. Proč tě to zajímá? Nemají s Luskanem žádnou spojitost a pro Věž nepředstavují žádnou hrozbu!"

"Nepovolal jsem tě sem, abych odpovídal na tvé dotazy!" vybuchl Dendybar. "Nyní mi řekni, kdo prchá před nebezpečím a kdo to nebezpečí představuje."

"Pohleď!" Morkai mávnutím ruky přenesl podobu do čarodějovy mysli - obraz jezdce v černém plášti, uhánějícího tundrou. Z koňské tlamy odstřikovala pěna, jezdec zvíře hnal nelítostně vpřed.

"Půlčík utíká před tímto mužem, ač jezdcův záměr je pro mne záhadou." Zjev se zlobil, že musel Dendybarovi tolik říct, ale zatím se povelům své Nemesis nemohl vzepřít. Cítil však, že pouta čarodějovy vůle povolují a doufal, že výslech se chýlí ke konci.

Dendybar mlčky zprávu zvážil.

Nic, co se od Morkaie dozvěděl, nevedlo přímo ke Krystalu, ale dostalo se mu ujištění, že čtyři přátelé nemají v úmyslu se ve městě zdržovat. A našel potencionálního spojence, další pramen informací. Černě oděný jezdec musí být skutečně silný, když před ním prchala tak hrozivá tlupa.

Dendybar začínal formulovat další postup, když vtíravý tah Morkaiova zarytého odporu zlomil jeho koncentraci. Zuřivě po něm hodil výhružným okem a rozvíjel pergamen. "Drzoune!" zavrčel. Byl ještě dost silný, aby zjev u sebe podržel déle, musel by však veškerou energii vložit do bitvy vůlí. Začal předčítat ze svitku.

Morkai se schoulil, ač ho k tomuto bodu vědomě vyprovokoval. Smířil se s utrpením, neboť tím také končil výslech. A utěšovalo ho, že Dendybar z něho některé informace o příhodách v chladném Desetiměstí a za jeho hranicemi přece jen nevytáhl.

Jak Dendybarův přednes týral harmonii jeho duše, Morkai své soustředění přenesl přes sta mil k obchodní karavaně, jež včera opustila Bremen v Desetiměstí, a k mladé ženě, která se odvážně připojila k obchodníkům. Byl rád, že alespoň v této chvíli unikla čarodějovu průzkumu.

Ne že by Morkai byl ohleduplný, nesobecký - ty rysy vždycky postrádal. Jednoduše se nesmírně radoval, že svému vrahovi mohl házet klacky pod nohy.

o o o

Vysoko na kozlíku vozu obchodní karavany trůnila Catti s očima na cestě, pátrajíc po nějakých stopách, jež by potvrdily, že vrah tudy projel. Vyprávěla Cassiovi o svém přepadení, o Entreri, o smrti dvou jejích přátel v nerovném souboji a požádala ho, aby zprávu předal trpaslíkům v údolí. Dumala, jestli neměla s odjezdem vyčkat, dokud Bruenorův klan nezorganizuje na zločince honičku.

Jenomže pouze ona sama byla svědkem jeho práce a věděla, že trpaslíci rozezlení smrtí Fendera a Grolla by zaútočili přímo a bez rozmyslu, veškerou opatrnost by přemohla vášnivá touha po pomstě. Zemřelo by mnoho dalších.

Catti se rozhodla, možná dost sobecky, že vrah byl jejím problémem. Vynervoval ji, strhl roky tréninku a disciplíny, a roztřásl ji strachem, jako kdyby byla malé dítě. Byla už mladou ženou, žádným děckem. Musela na emociální pokoření odpovědět, nebo ji ta jizva bude pronásledovat až do hrobu a navždy ochrne schopnost, aby mohla rozvinout svůj pravý životní potenciál.

V Luskanu vyhledá své přátele, bude je varovat před nebezpečím a společně se o Artemise Entreriho postarají.

"Cestujeme rychle," ujistil ji vedoucí kočí, jenž chápal její touhu po spěchu.

Catti se po něm ani neohlédla, její oči lpěly na horizontu. "Srdce mi říká, že to nestačí," lamentovala.

Kočí na ní zíral s nepokrytým zájmem, ale poučil se, že nesmí být zvědavý. Hned zpočátku jim objasnila, že její cesta je soukromou záležitostí. Obchodníci byli rádi, že ji mají s sebou, neboť bylo známo, že adoptovaná dcera Bruenora ze Síně mitrilu byla sama skvělým bojovníkem, a respektovali její touhu po soukromí. A mimoto jeden z kočích vehementně při schůzce před odjezdem prohlásil, že "než čučet tři sta mil na zadek vola, bude rozhodně příjemnější koukat na hezkou holku."

Kvůli ní dokonce posunuli datum odjezdu a vyrazili o den dříve.

"Nebojte se, Catti," těšil ji kočí, "dostaneme vás tam v pořádku."

Catti si odtáhla vlající kučery z tváře, dívala se do zapadajícího slunce a tiše se zeptala: "Ale budeme tam včas?" Ta rétorická otázka se rozptýlila ve větru hned, jak opustila její rty.

5
Skaliska

Drizzt se ujal vedení čtyř společníků, jak klusali podél řeky Mizer, vkládajíce mezi sebe a Luskan co největší vzdálenost. Nespali po mnoho hodin, jenže příhody ve městě jim načerpaly do žil tolik adrenalinu, že nikdo necítil únavu.

Tu noc viselo ve vzduchu něco kouzelného, svěží chvění, že i ten nejvyčerpanější poutník by litoval, že má zavřít oči. Řeka pádila naplněna po okraj jarním táním, šuměla a třpytila se v nočním jasu, zpěněné vlny zachycovaly záři hvězd a rozstřikovaly se do vzduchu ve sprškách stříbrných kapiček.

I obezřetní přátelé si oddechli, necítili žádné nebezpečí, pouze ostrý osvěžující chlad jarní noci a tajuplnou přitažlivost nebes.

Bruenor se ztrácel ve snech o své domovině. Regis ve vzpomínkách na Calimport. I Wulfgar zkrušený první zkušeností s civilizací cítil, že jeho duch se vznáší. Myslel na podobné noci v otevřené tundře, kdy snil o tom, co leží za obzorem jeho světa. A teď mu v těch obzorech chyběla jedna částice. Ke svému údivu a navzdory dobrodružným instinktům, jež popíraly tak příjemné myšlenky, si přál,a by tu s ním byla Catti, aby s ním sdílela nádheru této noci.

Kdyby nebyli tak zabraní sami do sebe a do potěšení z večera, byli by si všimli, že i Drizzt běží lehčeji, že jeho půvabný běh ho nese, jako by letěl. Takové kouzelné noci, kdy nebeská klenba sahala až za horizont posilovaly jeho důvěru ve správnost nejdůležitějšího a nejobtížnějšího rozhodnutí jeho života, že opustil svůj národ a domovinu. Žádné hvězdy nezářily nad Menzoberranzanem - tmavým městem drovů. Žádné nevysvětlitelné divy přírody nerozbušily srdce pod studeným kamenem černého stropu jeskyní.

"O kolik přichází můj lid životem ve tmě," šeptal si tichounce. Tajemství nekonečné oblohy ho unášelo, otevíralo jeho mysl nevysvětlitelným otázkám všeobjímajícího světa. Byl elfem, a ačkoli jeho pleť byla černá, v duši mu zůstala harmonická radost jeho pozemských bratranců. Uvažoval, kolik drovů asi cítí podobně. Jsou to pozůstatky v duši každého drova? Nebo věky v podzemí uhasily žár ducha? Když jeho lid sestoupil do hlubin země, největší ztrátou byla neschopnost dumat nad duchovnem existence prostě jen pro radost z přemýšlení.

Světlající svítání potlačilo hvězdy a postupně otupilo křišťálový lesk hladiny Miraru. Přišlo nevítaně.

Přátelé si nedaleko břehu našli chráněné místo pro tábor.

"Taková noc bejvá zřídkakdy," vyjádřil Bruenor jejich pocity, když první paprsky se kradly nad východem. Oči mu zářily ohněm nočního fantazírování, jemuž se praktický trpaslík obvykle nepoddával.

I Drizzt si všiml zasněného pohledu a připomněl si noci, které spolu trávili na jejich speciálním místě v trpasličím údolí Desetiměstí.

"To máš pravdu," souhlasil.

S rezignovaným povzdechem se dali do práce, Drizzt s Wulfgarem chystali snídani a Bruenor s Regisem roztáhli mapu.

Přes všechny poznámky a škádlení byl Bruenor rád, že se k nim Regis přidal i z jiných důvodů, než že byli přáteli. Trpaslík své pocity dobře skryl, když je uštvaný Regis dohnal na cestě z Bremenu a škemral, aby se k nim mohl připojit.

Regis znal území na jih od Páteře Světa lépe, než ostatní. Sám Bruenor neopustil Planinu Ledového větru po téměř dvě století a tehdy byl bezvousým dítětem, Wulfgar nic jiného nepoznal a Drizztova jediná cesta byla nočním dobrodružstvím,kdy přebíhal z jednoho stínu do druhého a zdaleka se vyhýbal místům, která teď museli prozkoumat, jestli kdy chtěli Síně mitrilu opět najít.

Regis jezdil prstem po mapě, vzrušeně trpaslíkovi vykládal zkušenosti, jež na těch místech posbíral, a nejvíc o Miraberu - důlním bohatém městě na severu a o Hlubině, jež si vskutku zasloužilo název město Krás a leželo na jižním pobřeží.

Bruenor mapu zkoumal z hlediska terénu. "Raději bych volil Mirabar," prohlásil po dlouhé úvaze. "Síň mitrilu jsou hory, to vím přesně. Nejsou u moře."

Regis chvilku rozvažoval a pak položil prst na jiný bod, podle měřítka mapy víc než sto mil od Luskanu směrem do vnitrozemí.

"Tady je Dlouhé Sedlo," řekl. "Napůl mezi Mirabarem a Hlubinou. Dobré startovní místo kterýmkoli směrem."

"Je to město!" na mapě je značil malý černý bod.

"Vesnice," podotkl Regis. "Není tam moc obyvatel, ale už dlouho tam žije rodina čarodějů - Harpellovi. Území znají dobře a rádi nám pomohou."

Bruenor se podrbal na bradě. "Není to daleko. S čím se cestou setkáme?"

"Se skalisky," připustil půlčík sklíčeně. "Divokými pahorky a skalami, jsou plné orků. Přál byl si lepší cestu, ale mně Dlouhé Sedlo připadá jako nejlepší volba."

"Na severu jsou všechny cesta nebezpečné," připomněl mu Bruenor.

Pokračovali v prohlížení mapy a Regis se vybavoval další vzpomínky. Bruenora upoutaly zvláštní značky bez vysvětlivek - obzvláště tři z nich. Běžely takřka v přímé lince na východ od Luskanu ke spleti řek jižně od Lurkwoodu.

"Starověké hrobky," řekl Regis. "Posvátná místa Uthgarů."

"Uthgarů?"

"Jsou to barbaři jako ti z planiny. Snad trochu víc zcivilizovaní, ale stejně bojovní. Jejich kmeny se toulají divočinou všude kolem severního pásma."

Bruenor se stonem pochopil půlčíkovu beznaději, vždyť se s barbary a jejich bojechtivostí dobře seznámil. Orkové nebudou tak hrozivými nepřáteli.

Končili poradu. Drizzt se uložil ve tmavém stínu stromu a Wulfgar dojídal třetí porci snídaně.

"Vidím, že ti chutná, čelisti ti slouží dobře!" zvolal Bruenor nad ubohými zbytky na pánvici.

"Noc plná dobrodružství," odvětil mladík vesele a přátelé s potěšením zjistili, že rvačka mu nepokazila náladu. "Dobré jídlo a dobrý spánek, a budu zase fit!"

"No, moc se netěš!" bručel Bruenor. "Budeš dnes držet třetí hlídku!"

Regis se překvapeně podíval kolem, vždy jako první hned poznal větší břemeno práce. "Třetí?" špitl. "Proč ne čtvrtou?"

"Elfovy oči jsou pro noc," poznamenal Bruenor. "Ať si odpočne: bude nám hledat cestu, až se setmí."

"A kam?" ozval se Drizzt z mechového lůžka. "Už jste se shodli kam půjdeme?"

"Dlouhé Sedlo," vysvětlil Regis. "Asi dvě stě mil na východ a na jih od Zeleného lesa a přes vysočinu."

"To jméno neznám."

"Bydlí tam Harpellovi," dodal půlčík. "Je to rodina čarodějů, proslulá pohostinností. Strávil jsem tam nějaký čas, když

jsem mířil do Desetiměstí."

Wulfgar se vzepřel. Barbaři z Planiny ledového větru čaroděje nenáviděli, každého uživatele černé magie pokládali za zbabělce.

"Nechci to místo ani vidět," prohlásil suše.

"A kdo se tě ptal?" houkl Bruenor a Wulfgar rychle ustoupil jako syn, který se nechce tvrdohlavě hádat s nazlobeným otcem.

"Bude se ti tam líbit," ujistil ho Regis. "Harpellovi si svou pověst hostitelů skutečně zaslouží a divy Dlouhého Sedla ti ukáží tu stranu magie, jakou byl nikdy nečekal. Uvítají dokonce i…," ruka mu bezděčně mávla k drovovi a rozpačitě se odmlčel.

Stoická Drizzt se smál. "Tvá slova zní pravdivě a já jsem se se svým postavením dávno vyrovnal." Podíval se do každé účastné tváře. "Přátele poznám a nepřátel si nevšímám," prohodil lehce a rozprášil jejich rozpaky.

"Jo, s mečem v ruce," řekl trpaslík tiše se smíchem.

"Jen když musím" uchechtl se drov. Schoulil se ke spánku s důvěrou, že přátelé se postarají o jeho bezpečí.

Ve stínu vedle řeky strávili lenošný den. Drizzt s Bruenorem jedli, prohovořili plán kurzu, a dokud se nenasytili, nechali Wulfgara a Regise spát.

"Budeme se držet řeky ještě jednu noc," řekl Bruenor. "Potom se vydáme přes otevřený terén. Vyhneme se lesu, cesta bude přímější."

"Možná bude lepší, když pár dní budeme cestovat v noci. nevíme, čí oči nás mohou z Luskanu sledovat."

"Dobře," souhlasil Bruenor. "Tak vyrazíme. Máme přes sebou dlouhou cestu a po ní ještě delší."

"Hromsky dlouhou," mumlal Regis a otevřel líné oko.

Bruenor po něm jen zlobně mrskl pohledem. Výprava ho znervózňovala, vyčítal si, že své přátele vleče do nebezpečí a v přecitlivělé obraně se ho dotkla každá poznámka.

"Abychom ji ušli pěšky," Regis chvatně dodal. "Jsou tady farmy, určitě mají nějaké koně."

"V této oblasti budou koně moc drahý," odsekl trpaslík.

"Možná…," začal půlčík lstivě, zamračené tváře kolem ho umlčely. Všichni věděli, na co pomýšlí.

"Máme přes sebou skalnaté pásmo!" začal vysvětlovat. "Koně orkům utečou, ale bez nich se budeme muset prosekat každou míli! Vždyť si je jenom půjčíme. Až je nebudeme potřebovat, můžeme je vrátit."

Drizztovi a Bruenorovi se navržený trik moc nelíbil, ale nemohli popřít jeho logiku. V této části cesty by se jim koně vyplatili."

"Vzbuď chlapce," houkl Bruenor.

"A co můj plán?"

"Rozhodneme, až se naskytne příležitost!"

Regis se upokojil, byl přesvědčený, že přátelé budou hlasovat pro koně. Najedl se, seškrabal zbytky na hromádku a šel vzbudit Wulfgara.

Zanedlouho vyrazili a po chvíli spatřili v dálce světla malého sídliště.

"Zaveď nás tam," požádal trpaslík Drizzta. "Třeba Kručibřichův nápad stojí za zkoušku."

Mladík nechápal, o co jde, celou debatu v táboře zaspal, ale neprotestoval, ani se neptal. Po té zkáze v Palaši se držel zpátky a nechal rozhodovat ty tři. Bez reptání šlapal za nimi a kladivo měl připravené, kdyby jej bylo zapotřebí.

Odbočili od řeky a po pár mílích narazili na několik farem, stěsnaných za mohutným dřevěným plotem.

"Jsou tam psi," upozornil Drizzt, jehož varoval ostrý sluch.

"Tak Kručibřich půjde sám," řekl trpaslík. Wulfgarův obličej byl samý otazník, zvlášť když Půlčíkův výraz naznačoval, že ho nápad nijak netěší. "To nemohu připustit," vyhrkl. "Jestli někdo z nás potřebuje ochranu, je to ten maličká. Nebudu se tady schovávat, zatímco on kráčí do nebezpečí!"

"Nejsme tady, abychom bojovali," tišil ho Bruenor. "Kručibřich nám obstará koně. Půjde tam sám."

Regis chycený v Bruenorově pasti se bezmocně usmál. Trpaslík ho nechá obstarat koně, jak on sám navrhl, ale s nevrlým povolením na něho uvalil také zodpovědnost a otázku odvahy. Byl to jeho způsob, jímž se distancoval od jakéhokoliv triku.

Wulfgar stál na svém, ale Regis věděl, že v tak delikátním vyjednávání by mladík nepochybně způsobil problémy. "Zůstaň zde," doporučil mu klidně. "Já si s tím poradím sám." Zocelil nervy, povytáhl opasek a vykročil.

Když se blížil k plotu, uvítalo z hrozivé štěkání několika psů. Uvažoval nad návratem - rubínový přívěsek mu proti zuřivým zvířatům nebyl nic platný - pak z jednoho domu vystoupil muž a vydal se jeho směrem.

"Co chcete?" Nepřívětivý farmář za plotem svíral starobylé kopí, které se asi dědilo z generace na generaci.

"Jsem jen unavený poutník," knikal lítostivě Regis. Tuhle povídačku farmář slyšel až moc často.

"Jděte pryč!" rozkázal.

"Ale…"

"Už ať jste pryč!"

Tři společníci z nedalekého úkrytu pozorovali děj,a č jen Drizzt jasně viděl, že farmář napjatě svírá halapartnu a ze zamračené tváře mohl uhodnout jeho nepřístupnost.

Regis sáhl pod kabátek a něco vyňal a farmář se téměř vzápětí uvolnil. V příštím okamžiku se vrata otevřela a Regis vešel.

Několik příštích hodin po Regisovi nebylo ani památky a všichni úzkostí sotva dýchali. Přemýšleli, jestli by se neměli farmáře zeptat, báli se, zda půlčík nepodlehl nějakému zlému záměru. Měsíc už dávno překročil zenit, když se Regis nakonec objevil s dvěma koňmi a dvěma poníky. Farmáři a jejich rodiny mu mávali na rozloučenou a musel jim slíbit, že se u nich zastaví, až pojede někdy kolem.

"Úžasné," chichotal se Drizzt a ostatní jen nevěřícně potřásli hlavou.

Regisovi teď poprvé od vstupu do sídliště napadlo, že jeho zdržení muselo vzbudit jisté obavy. Farmář trval na tom, aby s nimi povečeřel, než usedli, aby probrali důvod jeho příchodu, a protože půlčík musel být zdvořilý - a stejně dnes večeřel pouze jednou - tak pozvání přijmul. Snažil se, aby se večeře neprotáhla, dokonce zdvořile odmítl přidat si čtvrtou porci. Koně dostal bez potíží. Stačil jim jeho slib, že je nechá u čarodějů v Dlouhém Sedle, když on a jeho přátelé se vydají na další cestu.

Byl si jistý, že ti tři se na něj nevydrží zlobit dlouho. Dopustil, aby čekali a strachovali se půl noci, ale jeho výkon jim ušetří hodně času a nebezpečí. Věděl, že až pojedou a vítr jim bude fičet kolem uší, zapomenou na všechen hněv. A i kdyby mu tak snadno neprominuli, tak večeře stála za to.

Drizzt partu vedl víc k východu než jihovýchodu. Na mapě nenašel nic, co by mu pomohlo odhadnout přibližně přímý kurs k Dlouhému Sedlu. Kdyby zvolil přímou cestu a trochu se od ní odchýlil, narazili by na hlavní mirabarskou silnici a nevěděli by, jestli mají obrátit doleva, nebo doprava. Takhle si byl jistý, že na ni narazí severně od Dlouhého Sedla. Ujedou o pár mil víc, ale asi jim ušetří o několik dní, co by se museli vracet.

Celý příští cen a noc byla cesta čistá a Bruenor rozhodl, že jsou dost daleko od Luskanu, aby si trochu ulevili. "Můžem teď jet ve dne," oznámil odpoledne druhého dne jízdy.

"Jel bych raději v noci," namítl Drizzt. Právě se vzbudil a kartáčoval svého štíhlého svalnatého hřebečka.

"Já ne," ozval se Regis. "Noci jsou na spaní. Koně nevidí díry a kameny a mohli by zchromnout."

"Vyberme to nejlepší z obojího," protahoval se Wulfgar, vytřásaje spánek z kostí. "Můžeme vyjet po poledni se sluncem za zády s ohledem na Drizzta a pak jet dlouho do noci."

"Dobrej nápad, chlapče," smál se Bruenor. "Teď je po poledni, tak nasedat a jedem!"

"Taky sis své myšlenky mohl schovat až do večeře!" brblal Regis a mrzoutsky zvedla sedlo na hřbet svého poníka. Wulfgar mu s ním pomohl. "Byli bychom ztratili půl dne jízdy!" omlouval se.

"No to by bylo škody!" odsekl Regis.

Ten den, čtvrtý den, co opustili Luskan, dorazili ke skalám, úzkému pásu lomených valů a vrchů. Krajina překypovala drsnou nezkrocenou krásou, nádhernou divokostí, jež každému cestovateli dávala pocit, že je první, kdo ji obdivuje. A jako vždycky divočina s sebou přinášela nejen vzrušení, ale i určitý stupeň nebezpečí.

Sotva vjeli do prvního údolí kopcovitého terénu, Drizzt zahlédl důvěrně známé stopy - šlápoty pochodujících orků.

"Kolik je jich?" zeptal se Bruenor.

Drizzt pohodil rameny. "Nejmíň tucet, možná dvakrát víc."

"Budem se držet našeho směru," navrhl trpaslík. "Jsou před námi, to je lepší, než mít je za zadkem."

Než zapadlo slunce, značící polovinu denní jízdy, zastavili na malém palouku,a by se koně napásli.

Orky měli stále před sebou a Wulfgar jako poslední hlídal jejich záda. "Někdo je za námi."

"Orkové?"

Barbar zavrtěl hlavou. "S takovými jsem se ještě nesetkal. Řekl bych, že náš pronásledo-vatel je mazaný a opatrný."

"Možná že zdejší orkové jsou chytřejší než ti z Planiny," řekl Bruenor, ač podezříval, že je to něco jiného než ty zrůdy. První hora, již Regis označil na starobylou mohylu, nemohla být daleko odtud.

"Zpátky do sedel," řekl Drizzt. "Rychlá jízda nám dá čas na přípravu."

"Pojedem až do západu měsíce," souhlasil Bruenor. "Až najdem příhodný místo k odražení útoku, zastavíme. Mám dojem, že než vyjde slunko, uvidíme nějakej boj!"

Přejeli téměř celé pásmo skalisek a nic neviděli. Orkové odbočili kamsi na sever a cesta před nimi byla zřejmě čistá. Wulfgar si byl jistý, že za sebou zaslechl zvuky a koutkem oka zachytil pohyb.

Drizzt by byl rád pokračoval, až by měli vrchy za sebou, ale koně dosáhli meze své vytrvalosti. zamířil k pahorku porostlému hájkem jedlí s pocitem, že nepřátelské oči je pozorují z několika stran.

Než ostatní sesedli, Drizzt už byl nahoře na stromě. uvázali koně blízko u sebe a rozmístili se kolem. Ani Regis nemohl usnout - věřil sice drovovu nočnímu zraku, ale krev mu bušila očekáváním příštích událostí.

Bruenor, veterán stovky bitev, se se svojí úžasnou bojovou zručností cítil bezpečný. Klidně se opíral o strom se sekerou na prsou a dlaní na rukojeti.

Wulfgar se však zaměstnal přípravami. Nashromáždil ulámané větve a zaostřil je do hrotů. Využil každé výhody a umístil je do strategických míst kolem svého vybraného místa tak, aby znemožnil hromadný přístup. některé lstivě skryl ve skloněném úhlu, aby se na ně orkové nabodli, než se k němu dostanou.

Regis byl nervózní, pozoroval je a všímal si jejich odlišných taktik. On sám se nemohl chystat na nic, a tak se držel stranou, aby jim nepřekážel. Možná se mu povede překvapivý útok, ale v tuto chvíli o tom nepřemýšlel. Půlčík byl chrabrý spontánně, určitě si nikdy nic neplánoval.

Všechny by přípravy sice srážely jejich nervózní očekávání, ale cítili takřka úlevu,když asi po hodině se čekání zhmotnilo.

Drizzt zašeptal, že dole pod hájkem je pohyb.

"Kolik?"

"Čtyři na jednoho, možná víc," hlásil tiše Drizzt.

Trpaslík se obrátil k Wulfgarovi. "Jsi připravený, chlapče?"

Wulfgar plácl do kladiva. "Čtyři na jednoho?" smál se.

Bruenor miloval jeho sebedůvěru, ač si byl vědom, že vážky budou víc nahnuté, protože Regis se otevřeného boje asi nezúčastní.

"Pustíme je sem, nebo na ně uhodíme dole?" ptal se Drizzta.

"Pusťme je sem. Plíží se tiše, věří, že nás překvapí."

"A zvrat v překvapení je lepší než první rána. Drove, než to začne, dělej se svým lukem co nejrychleji. Počkáme na tebe!"

Wulfgar v duchu viděl oheň žhnoucí v drovových levandulových očích, smrtelný lesk, jenž pokaždé prozradil jeho napětí přes vnější klid. Barbara to ukonejšilo, neboť Drizztova zběsilá touha po boji byla větší než jeho vlastní. Jeho scimitarů neodolal žádný nepřítel. Dotkl se kladiva a skrčil se v díře vedle kořenů.

Bruenor vklouzl mezi těla dvou koní, vrazil nohy do třmenů z každé strany. Regis stočil pokrývky, aby vypadaly jako spící těla, a zalezl pod větve jednoho hustého stromu.

Orkové se k táboru blížili v kruhu. Drizzt se nadějně usmál, když viděl, jako jsou mezi nimi mezery - tam budou zranitelní. Banda se chystala tábor přepadnout naráz a Wulfgarova vysunutá pozice mu dá první možnost k úderu.

Zrůdy se tiše přikradly. Pár jich zamířilo ke koním, druzí k pokrývkám. Čtyři minuli Wulfgara, čekal však vteřinu déle, aby se dostali blíž ke koním a Bruenorovi do rány.

Pak čas skrývání skončil.

Wulfgar vyskočil, Aegisův tesák, kouzelné válečné kladivo, už v mocném rozmachu. "Temposi!" křikl ke svému bohu války a první rána s řachnutím dopadla, srazivši dva orky k zemi.

Pár jich běželo ke koní, aby je osvobodili a odřízli přátelům možnost úniku.

Přivítal je vrčící trpaslík a jeho zvonící sekera.

Když orkové skočili do sedel, Bruenor jednoho přeťal odshora dolů a druhému vzal hlavu z ramen dřív, než dva zbývající si uvědomili, že na ně útočí.

Drizzt si za cíl vybral nejbližší netvory a odkládal svůj zásah, jak dlouho mohl. Tětiva luku zadrnčela jednou, dvakrát a potřetí a rovný počet obětí klesl k zemi, oči zavřené, tlapy bezmocně držící hůlky smrtících šípů.

Překvapivé údery hluboce řízly do řad nepřátel a teď drov seskočil z bidýlka s tasenými scimitary. Věřil, že se zbytkem budou brzo hotoví. Smích mu zamrzl na rtech, neboť dole na poli zahlédl jakési hemžení.

Spustil se do středu tří tvorů, ostří se mihla, ještě než se nohama dotkl země. Jeden z orků ho však spatřil, ale Drizzt je vyvedl z rovnováhy a zbraně neměli nachystané k výpadu.

S drovovými bleskovými údery každé zdržení znamenalo smrt a Drizzt ve zmatku těl byl jediný, kdo měl běh bitky pod kontrolou. Scimitary sekaly a bodaly do orčího masa s vražednou precizností.

Wulfgarovi štěstěna též přála. Čelil dvěma netvorům, oba byli divými bojovníky, ale nikdo se nevyrovnal jeho obří síle. jeden stačil hrubě vyrobenou zbraní blokovat Wulfgarův rozmach, avšak Aegisův tesák projel obranou, roztříštil zbraň a pak lebku, aniž by vůbec zpomalil.

Bruenor byl v úzkých. Jeho prvotní útok mu perfektně vyšel, zůstali mu dva stojící protivníci - a to měl rád. Koně se však vzpínali a vyhazovali, nakonec provazy od větví urvaly a Bruenor spadl na zem. než se vzpamatoval, jeho vlastní pony ho kopytem zasáhl do hlavy. Jeden ork skončil stejně, ale ten poslední ze zmatku uskočil, a jak koně odběhli, hnal se po omráčeném trpaslíkovi.

V přihlížejícím Regisovi vřela krev a dostal svůj spontánní záchvat odvahy. Vyklouzl z větví přímo za netvorem. Ten byl na orka vysoký, a i kdyby si stoupl na špičky, úhel k úderu do hlavy se mu nezdál. Rezignovaně hodil hlavou a změnil strategii.

Ještě než ork mohl Bruenora udeřit, Půlčíkův palcát mu zezadu letěl vzhůru mezi koleny, vrazil do rozkroku a zvedl ho ze země. Zraněný vyl a držel své bolestivé místo, oči se skelně podívaly kolem, pak se svezl k zemi a všechny bojovnost z něj vyprchala.

Vše se odehrálo v okamžiku, ale boj nebyl vyhraný. Do bitky vtrhlo šest dalších orků, dva Drizztovi bránili v pokusu dostat se k Bruenorovi a tři šli na pomoc osamělému druhovi, čelícímu obrovitému barbarovi.

A jeden se přikradl stejnou cestou jako Regis a vyčíhal si ho. Ve zlomku vteřiny, kdy Regis zachytil drovův varovný výkřik, kyj mu dopadl mezi lopatky, vyrazil mu dech a strhl ho k zemi.

Wulfgar se nestačil otáčet, odrážet útoky ze čtyř stran a přes všechno naparování přes bitvou zjistil, že se mu situace moc nezamlouvá. Soustředil se na odrážení a doufal, že drov se k němu dostane dřív, než mu čtyři útočníci prolomí obranu.

Přesila byla příliš početná.

Orkovo ostří ho švihlo přes žebra, jiné zasáhlo paži.

Drizzt věděl, že své dva protivníky porazí, pochyboval však, že to bude však,a by pomohl mladému příteli. Nebo půlčíkovi. A dole na poli byly další posily.

Regis se přetočil na záda, aby ležel vedle Bruenora, a sténání mu řeklo, že pro ně dva boj skončil.

Vtom nad ním byl ork, kyj zdvižený nad hlavou, tlamu rozšklebenou v odporném úsměvu. Zavřel oči, neměl chuť pozorovat ránu, jež ho zabije.

Náhle zaslechl řachnutí… nad sebou.

"Polekaně otevřel oči. Z hrudi útočníka trčela sekera. Ork se na ni ohromeně podíval. Kyj padl neškodně za ním a i on se nahnul dozadu a padl.

Regis to nechápal. "Wulfgare?" chroptěl do prázdného vzduchu.

Obrovský tvor skoro stejně velký jako Wulfgar ho přeskočil a jedním trhem sekeru vyrval. Byl to člověk oděný do kožešin jako barbar, ale na rozdíl od kmenů z Planiny ledového větru měl černé vlasy.

"Och ne," zasténal, připomenuv si, jak Bruenora varoval před uthgardskými barbary. Ten muž mu zachránil život. Zvedal se, chtěl mu poděkovat a rozptýlit jakékoli nepřátelské pochyby. Dokonce si připomněl, že by tu mohl pomoct rubín.

Ale velký muž za sebou postřehl pohyb, bleskově se otočila kopl ho do obličeje.
A Regis upadl do bezvědomí.

6
Nebeští koně

Černovlasí barbaři s válečným řevem pádili k hájku. Drizzt pochopil, že pohyb, co viděl dole na poli, byli tito svalnatí válečníci. Nevěděl, jak se k nim zachovají.
Každopádně jejich příchod zbývající orky naplnil děsem. Drizztovi sokové ztratili pro bitvu srdce, prudká změna jejich postojů prozradila touhu vymanit se ze souboje a utéct. Drov jim vyhověl, bylo zřejmé, že neuniknout daleko, a usoudil, že bude moudré, když se také ztratí.
Orkové prchali, útočníci je však přinutili k další bitce za hájkem. Drizzt se nepozorovaně vyšplhal zpátky na strom, kde nechal svůj luk.
Wulfgar v sobě rozvášněnou krev nedokázal jen tak utišit. Dva přátelé leželi na zemi - žízeň po krvi orků neuhašená, muži, co se k bitvě přidali, vzývali Tempose - jeho vlastního boha války s náruživostí, které mladý válečník neodolal. Orky kolem něho nečekaný vývoj vyrušil, ohlédli se a Wulfgarovi to stačilo, aby tvrdě udeřil.
Aegisův tesák jednomu sokovi urval obličej, než se jeho oči stačily vrátit k souboji. Wulfgar vyrazil mezerou ven a strčil přitom do druhého orka. Ten v pokusu se znovu postavit k obraně klopýtl a mocný barbar ho skolil. Dva zbylí se dali na útěk, leč Wulfgar jim byl v patách. Hodil kladivem a jeden vypustil duši. Skočil na druhého, strhl ho k zemi a rozdrtil ho holýma rukama.
Když byl hotov, když zaslechl rupnutí krčních obratlů, připomněl si své přátele. Vyskočil a postavil se zády ke stromům.
Černovlasí barbaři se díky jeho úžasné síle drželi v uctivé vzdálenosti, neměl tušení, co zamýšlí. Rozhlédl se po přátelích - Regis a Bruenor leželi vedle sebe tam, kde dřív byli uvázaní koně. Nemohl říct, jestli byli živí, nebo mrtví. Drizzta nikde neviděl, ale boj pokračoval na druhé straně lesíku.
Válečníci se kolem něj vějířovitě rozvinuli, aby mu znemožnili únik. Prudce se zastavili, když se mu Aegisův tesák magicky vrátil do dlaní.
Proti takové přesile nemohl zvítězit, ale to ho nijak nezkrušilo. Zemře v boji jako pravý válečník a na jeho smrt se bude dlouho vzpomínat. Jestli ho napadnou, věděl, že mnoho se jich nevrátí ke svým rodinám. Pevně se podpatky zaklínil a sevřel zbraň. "Tak to skončeme," zavrčel do noci.
"Počkej!" dolehl k němu tichý naléhavý šepot seshora. Poznal Drizztův hlas a uvolnil se. "Zachovej si svou čest, ale nezapomeň, že je v sázce víc životů než jen tvůj!"
Pochopil, že Bruenor a Regis jsou pravděpodobně živí. Pustil kladivo na zem.
Jeden z mužů, skoro stejně vysoký a rozložitý, vystoupil z řady a postavil se před něj. Cizinec měl vlasy spletené do copu, jenž mu splýval na rameno. Na každé tváři měl namalované bílé křídlo. Tuhé svalstvo a ukázněný výraz obličeje svědčily o životě v drsné divočině, a nebýt havraní černi jeho vlasů, Wulfgar by ho klidně mohl pokládat za soukmenovce z Pláně ledového větru.
Muž podobně odhadl Wulfgara, znal však rozdělení národů severních končin a nebyl jejich vzájemnou podobou překvapen. "Ty jsi z tundry," řekl lámaně obecnou řečí. "Za horami, kde vanou studené vichřice."
Wulfgar přikývl. "Ano, jsem Wulfgar, syn Beornegara z kmene Losa. Máme společného boha, neboť já také volám k Temposovi pro sílu a odvahu."
Muž se podíval po mrtvých netvorech. "Bůh odpověděl na tvé vzývání, válečníku z tundry."
Wulfgar pyšně zvedl bradu. "Sdílíme také nenávist k orkům, jak je vidět. Jinak o tvém lidu nic nevím."
"Ten poznáš." Vztáhl ruku s posunkem k válečnému kladivu. Wulfgar se pevně vytáhl, neměl v úmyslu se jej vzdát, bez ohledu na to, co je v sázce. Cizinec otočil hlavu stranou a když mladík sledoval jeho pohled viděl, že dva válečníci hodili Bruenora a Regise přes ramena, zatímco ostatní přiváděli pochytané koně.
"Tu zbraň!" žádal muž. "Jste v naší zemi bez dovolení, Wulfgare, synu Beornegara. Za takový zločin se platí smrtí.
Chceš vidět, jak odsoudíme tvé malé přátele?"
Mladičký Wulfgar by byl v tu chvíli zaútočil, proklínaje všechny v žáru slavné zuřivosti. Ale dospěl a hodně se naučil, obzvláště od Drizzta. Věděl, že Aegisův tesák se k němu vrátí, až jej zavolá, a věděl, že Drizzt je neopustí. Teď nebyl vhodný čas k boji.
Dovolil, aby mu svázali ruce, čin, jenž u válečníků kmene Losa znamenal ztrátu cti a jemuž by se žádný z nich nepodvolil. Wulfgar však spoléhal na drova. Jeho ruce budou zase volné a pak bude on mít poslední slovo.
Než došli do barbarského tábořiště, Regis a Bruenor byli při vědomí, spoutaní, a pochodovali vedle svého velikého přítele. Bruenorovy vlasy byly slepené zaschlou krví, ale jeho trpasličí tuhost ho přenesla přes další příhodu, která ho mohla stát život.
Přešli vyvýšeninu a byli na okraji kruhu stanů a planoucích pochodní ohňů. Válečníci hulákali, vzývali Tempose, rozjařeně vyli a vzbudili celý tábor. Do kruhu vhodili useknuté orčí hlavy, aby oznámili svůj vítězný příchod, postrčili tam tři vězně a v tu chvíli se nadšení tábora rovnalo řevu příchozích.
"Co asi jí?" otázal se Bruenor posměšně.
"Ať je to cokoliv, nakrmte je rychle," odvětil Regis a dostal zezadu pohlavek jako varování, aby byl zticha.
Vězně nahnali do středu tábora a kmen kolem nich vítězně tančil, kopal v oblaku prachu do orčích hlav a zpíval v jazyce, jemuž společníci nerozuměli. Oslavovali Tempose a Uthgara, jejich pravěkého hrdinu, a děkovali jim za úspěch v nočním lovu.

Vydrželi to celou hodinu a pak to najednou skončilo a každý obličej se obrátil k velkému ozdobenému stanu.

Ticho se protáhlo, než se závěs otevřel. Vyskočil z něj stařec tenký jako hůlka, ač měl rozhodně víc energie, než naznačoval jeho věk. Obličej nesl stejné znaky jako měli válečníci, jen trochu složitější, a přes jedno oko měl pásku s obrovským zeleným drahokamem. Byl oděný v bělostném hávu se širokými rukávy z peří, jež vlálo, kdykoliv zvedl paže. Tančil a otáčel se řadami válečníků každý se schoulil, dokud ho neminul.

"Náčelník?" šeptl Bruenor.

"Šaman," opravil ho Wulfgar. Úcta, již mu muži prokazovali, byl ve skutečnosti strach, děs, který jinak neznali.

Šaman poskakoval kolem, pak se zastavil přímo před třemi vězni. Přejel očima Regise a Bruenora, na Wulfgara se plně soustředil.

"Jsem Valric Vysoké Oko," zaječel náhle. "Kněz následovníků Nebeských Koní! Dětí Uthgara!"

"Uthgar!" křičeli muži a bušili sekerami o dřevěné štíty.

Wulfgar čekal, až hluk ustane, pak se představil. "Jsem Wulfgar, syn Beornegara z kmene Losa."

"Já jsem Bruenor…" začal trpaslík.

"Ticho!" křičel Valric, třesa se vztekem. "K tobě nemluvím!" Bruenor zavřel pusu a snil o své sekeře a Valricově hlavě.

"Nemínili jsme vám škodit…" řekl Wulfgara, ale šaman ho zvednutím ruky přerušil.

"Vaše záležitosti mě nezajímají," pronesl chladně - v příštím okamžiku ho zase unášelo vzrušení. "Tempos vás nám doručil. jsi dobrý válečník? Kolik jsi jich skolil?" Podíval se po svých mužích a viděl jejich dychtivost.

"Padlo jich sedm," odvětil mladý barbar hrdě.

Valric pochvalně přikývl. "Vysoký a silný!" pronesl významně. "Podíváme se, jestli ti Tempos přeje. Posoudíme, jestli jsi hoden pádit s Nebeskými Koňmi!"

Dav vzrušeně hučel a dva válečníci přiběhli, aby Wulfgarovi rozvázali pouta. A třetí, vůdce válečné výpravy, jenž mladíka oslovil u jedlového lesíka, odhodil sekeru a štít a vstoupil do kruhu.

Drizzt seděl na stromě, dokud poslední z houfů nevzali hledání jezdce čtvrtého koně a neodešli. Pak spěšně posbíral poztrácené věci: trpaslíkovu sekeru a Půlčíkův palcát. Zaraženě se zastavil, když našel Bruenorovu helmu pokrytou vevnitř krví a s čerstvou promáčklinou. Jeden roh bal uražený. Přežil?

Naházel všechno do vaku a zdálky se opatrně vydal za válečníky.

Zalil ho pocit úlevy, když došel k tábořišti a viděl tři přátele stát klidně uprostřed kruhu. Uspokojen potlačil své city, vypudil všechny myšlenky a zúžil svůj zrak na obraz před sebou, formuje plán útoku, jímž osvobodí své přátele.

Černooký muž k Wulfgarovi vztáhl otevřené ruce, vyzývaje světlovlasého protivníka, aby je uchopil. Wulfgar tento druh souboje neznal, ale nebyl tak odlišný od zkoušek síly, kterými se bavili jeho soukmenovci.

"Vaše nohy se nehnou z místa!" volal Valric. "Toto je souboj síly! Ať Tempos rozhodne, kdo z vás je silnější!"

Wulfgarův pevný pohled ničím neprozrazoval sebedůvěru, že v takové zkoušce může porazit kteréhokoliv muže. Zvedl ruce stejně jako jeho sok.

Muž po nich hmátl s hněvivým vrčením. Téměř okamžitě, ještě než Wulfgar usadil nohy a srovnal svůj hmat, šaman zaječel povel, aby začali, a muž vyrazil pažemi vpřed, ohýbaje Wulfgarova záda přes svá zápěstí. Všichni diváci křičeli, co jim hlasivky stačily. Muž zařval a tlačil ze všech sil, ale jak minul moment překvapení, Wulfgar se vzepřel. Železné provazy svalů mladíkova krku a ramen se pevně napjaly a obrovské paže zrudly přívalem krve. Tempos ho vskutku požehnal. I jeho mocný oponent mohl jen užasle zírat na takovou ukázku síly. Wulfgar mu hleděl přímo do očí a zuřivému vrčení nastavil rozhodný pohled, který předpovídal, komu připadne vítězství. Pak jeho paže vyrazily vpřed, zastavily prvotní mužův náskok a zápěstími tlačil své paže od normálního úhlu. Teď byli naprosto vyrovnaní. Wulfgar věděl, že jedním prudkým trhem dostane svého soka do stejně nevýhodné pozice, z jaké právě unikl. Pak by následovala už jen jeho porážka.

Ale nijak s ukončením zápasu nespěchal. Nechtěl protivníka pokořit - to by jen vyvolalo nepřátelství - co bylo důležitější, bylo vědomí, že Drizzt je nedaleko. Čím déle zkoušku protáhne a udrží všechny oči celého kmene, tím víc času dá Drizztovi k provedení nějakého plánu.

Po dlouhé vteřiny se muži drželi jako sochy a Wulfgar se musel usmát, když postřehl tmavý stín vklouznout mezi koně na druhém konci tábora. Nikdo je nehlídal, všichni byli plně zaujati zápasem. Nemohl říct, jestli to byla jeho představivost, ale měl dojem, že ze tmy na něho zíraly dva body levandulových plamínků. Rozhodl se, že to protáhne ještě o pár vteřin, ač věděl, že šaman může vyhlásit rovnost sil, budou-li se takto držet déle.

Ale pak to skončilo. Žíly a šlachy Wulfgarových paží naběhly, ramena se zvedla výš. "Temposi!" zavrčel bohovi dík za další vítězství a s prudkým výbuchem síly stlačil muže na kolena. Celý tábor ztichl, i šaman ohromeně oněměl.

Dva strážci opatrně postoupili Wulfgarovi po bok.

Poražený válečník se namáhavě zvedl a stál proti mladíkovi. Tvář mu nehyzdila žádná zášť, zračil se v ní upřímný obdiv, neboť Nebeští Koně byli čestnými muži.

"Uvítali bychom tě," ozval se Valric konečně. "Porazil jsi Torlina, syna Jereka - bijce vlků a náčelníka Nebeských Koní. Torlin dosud nebyl nikdy přemožen!"

"Co mí přátelé?"

"O ty se nestarám!" odsek šaman. "Trpaslíka vyvedeme na stezku z našeho území. Nemáme nic proti němu ani proti jeho lidu, nechceme se s nimi dostat do rozepře!"

Šaman lstivě Wulfgara pozoroval. "Ten druhý je slaboch," prohlásil. "Při přijímání do kmene ho můžeš obětovat Okřídlenému Koni."

Wulfgar nespěchal s odpovědí. Zkoušeli jeho sílu, teď podrobili zkoušce jeho věrnost. Kmen mu nabídkou projevil tu

nejvyšší poctu, ale s podmínkou, že svou věrnost nad všechny pochyby prokáže. Mladík myslel na svůj národ, na způsob, jakým žili v tundře po dlouhá staletí. I teď by mnohý barbar z Planiny ledového větru podmínku splnil a Regise zabil, Půlčíkův život by pokládal za malou cenu za takovou čest. Právě tyto stránky jejich morálního kódu mladíka odpuzovaly, pro něho byly naprosto nepřijatelné.

"Ne," odpověděl Valricovi bez mrknutí.

"Je slabý!" argumentoval šaman. "Jenom silní mají nárok na život!"

"Nemám právo rozhodovat o jeho osudu. Nikdo je nemá!"

Valric pokynul dvěma strážcům a ti Wulfgara spoutali.

"Pro náš lid je to ztráta!" ozval se Torlin. "Byl bys mezi námi zaujal čestné místo."

Wulfgar mlčky hleděl do jeho očí, sdíleli vzájemný respekt a také porozumění, že jejich kódy byly pro takové spojení příliš odlišné. Byla to krásná fantazie, když si představili, jak spolu pobíjí orky po dvacítkách - byli by inspirací pro nové legendy. Fantazie však není skutečnost.

Drizzt se nachystal k výpadu. Stál mezi koňmi, aby viděl výsledek zápasu a aby si nepřítele lépe odhadl. Plánoval svou akci tak, aby dosáhl účelu, ne aby ničil - chtěl válečníky omráčit svým výstupem na tak dlouho, aby se jeho přátelé mohli dostat ven z kruhu diváků.

Barbaři bezpochyby slyšeli o temných elfech a ty věci, co se o nich doslechli, byly bezpochyby hrůzostrašné.

Drizzt potichu uvázal oba poníky za koně, stoupl si mezi nimi do třmenů, vytáhl se do výše a shodil kapuci na záda.

Levandulové oči jiskřily nebezpečným žárem, když se vřítil mezi davy, jež mu užasle uskočily z cesty.

Překvapení barbaři ječeli vztekem, změť výkřiků se však při spatření černé kůže změnila v děs. Jedině Torlin s Varlicem chtěli čelit hrozivému zjevení, ale ani oni nevěděli, jak se se zosobněnou legendou vypořádat.

A Drizzt měl pro ně připravený trik. S mávnutím černé ruky z Torlinovy a Valricovy postavy vybuchly plameny, nepálily, ale uvrhly oba muže do šílené paniky. Torlin klesl na kolena a zoufale se plácal po pažích. Sebevědomý šaman se vrhl na zem a válel se v prachu.

Wulfgar se rychle chopil příležitosti. Napjal mohutné svaly a kožené řemínky pout praskly. Využil setrvačnosti paží, máchl jimi vzhůru do stran, udeřiv oba strážce přímo do tváře, a srazil je na zem.

Bruenor si také věděl rady, Vší silou dupl holínkou na chodidlo muže, co stál mezi ním a Regisem, a když se muž bolestí sehnul, praštil ho sepnutýma rukama do hlavy. Muž klesl tak lehce jako Šept v temné uličce Luskanu.

"Ha, jde to dobře i bez helmy!" divil se pobaveně.

Wulfgar je oba uchopil za límce a lehce je vysadil na poníky.

Hupl do sedla a vyrazili z tábora. Všechno se událo tak neočekávaně, že nikdo neměl čas připravit si braň nebo se zmoct k nějakému činu.

Drizzt stočil koně za poníky, aby kryl záda. "Jeďte!" ječel a bičoval koně přátel plochými scimitary. Tři zachránění radostně výskali, drov však věděl, že tohle byla pouze ta snadná část. Úsvit se blížil a v kopcovitém, neznámém terénu by je barbaři mohli dostihnout.

Uháněli předjitřní tišinou, volili tu nejpřímější a nejschůdnější stezku, aby se vzdálili co nejdál. Drizzt stále držel oči vzadu, neboť čekal, že barbaři se za nimi rychle vydají. Halas v táboře se po jejich odjezdu téměř ihned ztišil a za sebou neviděl žádné známky pronásledování.

Teď se ozýval jediný hlas, rytmický zpěv Valrica v řeči, jíž nikdo z prchajících nerozuměl. Úzkostná tvář Wulfgara je přiměla k zastavení. "Šaman volá své moci," vysvětlil krátce.

Nemýlil se. Torlin stál uprostřed kruhu svého kmene a Valric kolem něho tančil v nejmocnějším rituálu, dovolávaje se pomoci jejich Duchovní Bestie. Drovův zjev šamana nadobro vynervoval. Zarazil každý pokus o pronásledování a běžel si do stanu pro posvátný váleček, jejž při obřadu potřeboval. Jen Pegas, duch Okřídleného Koně, byl schopen se s těmito hrozivými vetřelci vypořádat.

Valric si za příjemce duchovy moci zvolil Torlina a syn Jereka důstojně čekal, ač tento akt nenáviděl, protože ho zbavoval jeho vlastní osobnosti. Rezignovaně však šamana poslechl.

Hned co to začalo, Valric věděl, že v divém rozčilení překročil hraniční mez své kontroly.

Torlin se svíjel bolestí, křičel a klesl k zemi. Obklopil ho šedý mrak, vířící výpary tvarovaly jeho postavu, přetvářely jeho rysy. Obličej se nadul a kroutil, najednou se protáhl do tvaru koňské hlavy. I jeho torzo se proměnilo v cosi nelidského. Valric chtěl do Torlina vložit jen něco z duchových sil, Pegas se však dostavil sám - zmocnil se celého muže a tělo mu zlomil do své vlastní podoby.

Torlin byl pohlcen.

místo muže před lidmi vyvstal nejasný tvar okřídleného koně. Celý kmen před ním padl na kolena - i Valric se bál na něj jen pohlédnout. a skrýval tvář v prachu. Pegas mu rozuměl, znal jeho myšlenky. Kouř vyrazil z mocných chřípí a vznesl se do vzduchu a do bitvy s prchajícími zajatci.

Přátelé koně přitáhli do mírnějšího cvalu. Před nimi se otevíralo svítání, osvobodili se z pout, za sebou zřejmě neměli žádný houf pronásledovatelů, trochu pookřáli. Bruenor se zabýval helmou, snažil se promáčklinu vytlačit aspoň tak, aby si tu věc mohl zase narazit na hlavu. I Wulfgar setřásl šok ze šamanova kouzlení a začínal dýchat volněji. Jen vždycky obezřetný drov nebyl zcela přesvědčený, že unikli. A on první cítil blížící se pohromu.

Ve svých tmavých městech se černí elfové často setkávali s bytostmi z jiných světů a během dlouhých staletí ve své rase vypěstovali citlivost na magické fluidum, jež tito tvorové vyzařovali. Drizzt prudce koně zastavil a na místě jej otočil.

"Slyšíš něco?" zeptal se Bruenor.

"Ne, neslyším nic," Drizztovy oči hledaly nějaké znamení. "Ale něco tam je!"

Než se stačili vzpamatovat, z oblohy na ně padal šedý mrak. Koně se vzpínaly, zděšeně řičeli, v tom zmatku nikdo nemohl určit, co se vlastně děje. Pegas se objevil přímo před Regisem a půlčík cítil smrtelný chlad, pronikající až do kostí. Vykřikl a spadl z koně.

Bruenor se po duchovitém tvaru udatně vrhl, ale padající sekera namísto zjevu našla jen opar dýmu. Ve vteřině byl duch zpět a teď i Bruenor cítil ledový chlad jeho doteku. Byl tvrdší než půlčík a stačil se udržet v sedle.

"Co?" křikl sebevědomě k Drizztovi.

Aegisův tesák hvízdal vzduchem k cíli, ale Pegas byl zase šedivým oblakem a kouzelné kladivo prolétlo vířící mlhou.

v tom okamžiku byl duch zpět, jako dravý pták se snášel na Bruenora, jehož pony lezl takřka po břichu ve snaze se dostat z jeho dosahu. Trpaslíka napůl zalehl.

"Nemůžeš ho skolit!" volal Drizzt na Wulfgara, který spěchal trpaslíkovi na pomoc. "Na této rovině neexistuje v celé bytosti!"

Wulfgarovy mocné nohy sevřely boky splašeného koně a uhodil znovu hned, jak se mu kladivo octlo v ruce.

Opět projelo prázdným dýmem.

"Co teď!" řval na Drizzta a očima divě pátral po první známce formujícího se okřídleného koně.

Drov freneticky prohledával paměť. Regis ležel bledý a nehybný na poli a Bruenor, ač se při pádu poníka moc nezranil, vypadal omámeně a chvěl se zimou. Drizzt se chopil zoufalého nápadu. Z váčku vyňal onyxovou sošku pantera a přivolal Guenhwyvara.

Duch se objevil - s obnovenou zuřivostí zaútočil opět na Bruenora a zahalil ho svými studenými křídly. "Čert ať tě vezme rovnou do Abysu!" hřímal nezlomný válečník.

Wulfgar ho skoro neviděl, čouhala mu ven jen ruka se sekerou mávající marně šedivým závojem.

Wulfgarův kůň se na místě zapřel a přes všechnu snahu odmítl hnout se k nepřirozené bestii blíž. Wulfgar skočil ze sedla, prorazil mrakem, než se duch zformoval, a jeho rychlost je oba vynesla na druhou stranu mlžnaté pokrývky. Odkulili se stranou a ohlédli se, jen aby zjistili, že duch opět zmizel.

Bruenorovi těžce padala víčka, kůži měl zsinale promodralou a poprvé v životě jeho neporazitelný duch nenašel žádné bojové východisko. I Wulfgar pocítil smrtelný dotek v běhu duchem, ale byl stále víc než žhavý pustit se s tou věcí do druhého kola.

"Nemůžem s tím bojovat!" jektal Bruenor sevřenými zuby.

"Je tady pro úder, ale když udeříme, zmizí!"

Wulfgar zavrtěl hlavou. "Musí být nějaký způsob! Ale kladivo nemůže zničit kouř!"

Guenhwyvar byl po boku svého pána, hledaje Nemesis, která ho ohrožovala.

Drizzt chápal, co se kočka chystá provést. "Ne!" rozkázal. "Ne zde!" Drovovi blesklo myslí, co pardál provedl před několika měsíci.: aby zachránil Regise z padající věže, vzal ho na cestu skrz roviny existence. Drizzt se chytil panterova černého kožichu.

"Vezmi mě do sídla duchů," žádal jej. "Na jeho vlastní rovinu, kde mé zbraně mohou hluboce seknout do jeho hmotného bytí."

Duch se zjevil, jak Drizzt s kočkou mizeli v jejich vlastním oblaku.

"Pořád ho mlať!" radil Bruenor mladíkovi. "Drž jej v kouřovým stavu, takže tě nedostane!"

"Drizzt a kočka jsou pryč!" vyjekl Wulfgar.

"Jsou na rovině duchů," řekl trpaslík.

Drizztovi to chvilku trvalo, aby našel, kde se nachází. Ocitl se v oblasti odlišných realit, v rozměrech, kde všechno, i jeho černá kůže, zešedlo. Předměty se daly rozeznat jen tenoučkým nádechem černi, jež je rámovala. Vnímání hloubky bylo k ničemu, neboť zde nebyly žádné odstíny a žádný zdroj světla, který by ho vedl. Pod sebou necítil nic, nic hmatatelného - ani nepoznal, kde je nahoře a dole. Tyto pojmy zde zřejmě neplatily.

Rozeznal pohyblivý obrys Pegase, jak skákal mezi rovinami, nikdy nebyl na tom místě či na onom. Zkusil se k němu přiblížit a shledal, že pohyb je činem mysli - jeho tělo automaticky následovalo povely vůle. Před proměnlivým obrysem se zastavil s magickým scimitarem zvednutým k seku, jakmile se cíl zplna objeví.

Vtom se Pegasův obrys ucelil a Drizzt vnořil čepel do černého rámce jeho tvaru. Linie se posunula, prohnula, obrys scimitaru se chvěl, neboť tady i ocel měla jiné vlastnosti. Ocel se ukázala být silnější - scimitaru se vrátilo zahnuté ostří a probodlo duchovu linii. Celá šeď kolem zazněla,jako by drovův sek porušil rovnováhu roviny. Obrys Pegase se otřásl bolestí.

Wulfgar spatřil nadýmání mraku, jenž se téměř zformoval do duchova zjevu. "Drizzt se s ním utkal na jeho vlastním území!" křikl k Bruenorovi.

"Tak se nachystej!" odpověděl trpaslík dychtivě, ač jeho podíl na bitvě už skončil. "Možná se mu povede přenést ti ho sem aspoň na chvilku, abys ho mohl bácnout!" Bruenor si tiskl zkřížené ruce do podpaždí, snažil se vytlačit smrtelný chlad z kostí a odklopýtal k nehybnému půlčíkovi.

Duch se obrátil na Drizzta a scimitary vystřelily vpřed. Guenhwyvar skočil a obrovské drápy se zaťaly do černého obrysu jeho nepřítele. Pegas se obrátil - na své rovině neměl proti sokovi žádnou výhodu, jediné útočiště bylo v materiálním světě.

Kde čekal Wulfgar.

Sotva mrak nabyl svůj tvar, bušil do něj Aegisův tesák. Na zlomek vteřiny bylo cítit, že uhodil do pevné masy, a Wulfgar věděl, že ho zasáhl. Mlžnatý oblak se před ním vypařil.

Duch byl opět s Drizztem a panterem, opět čelil neúnavným bodancům a tlapám. Přesunul se zpátky a Wulfgar jej napadl. Bez možnosti jakéhokoliv úniku byl mezi nimi v pasti, byt na obou rovinách. Pokaždé, když se před Drizztem

zhmotnil, jeho obrys byl tenčí, méně odolný. A pokaždé, když se objevil před Wulfgarem, byl hmatatelnější. Přátelé vyhráli a Drizzt s uspokojením viděl, že Pegasova podstata vyklouzla z materiálního tvaru a zmizela v šedi.

"Vezmi mě domů," požádal utahaný drov Guenhwyvara a v příštím okamžiku byl na poli vedle Bruenora a Regise.

"Přežije to," prohlásil suše trpaslík na tázavý pohled. "Hádám, že upadl do bezvědomí. Neumírá."

Nedaleko dřepěl Wulfgar nad zlomeným, pokrouceným tvarem, chyceným někde v půli proměny mezi mužem a zvířetem. "Je to Torlin, syn Jereka." Mladík zvedl hlavu k barbarskému táboru. "Způsobil to Valric. Má na rukou Torlinovu krev!"

"Co když to Torlin sám chtěl?" namítl Drizzt.

"Nikdy!" prohlásil Wulfgar s jistotou. "Při zápasu mé oči zíraly na čest. Byl to válečník. Nikdy by tohle nedovolil!"

Zohavené pozůstatky ukazovaly hrůzy zaklínání. Ve zmrzlé póze smrti si Torlinův obličej uchoval polovinu mužských rysů a polovinu koňského ducha.

"Byl synem náčelníka," dodal mladík. "Nemohl odmítnout šamanův rozkaz."

"Musel mít velkou kuráž, že přijal rakových osud," řekl Drizzt.

"Syn náčelníka?" bručel trpaslík. "Vypadá to, že za sebou necháváme samý nepřátele! Budou se snažit, aby nám to obpaliti."

"A já taky!" zvolal Wulfgar. "Ty mě dlužíš jeho krev, Valric Vysoké Oko!" Jeho hlas se vracel ozvěnou ze skal. Podíval se na své přátele s tvářemi planoucími hněvem a zachmuřeně prohlásil: "Pomstím se za Torlinovo zneuctění!"

Bruenor souhlasně kývl, byl rád, že tak lpěl na morálních principech.

"Je to čestný úkol," Drizzt mávl mečem k východu, k Dlouhému Sedlu, jejich příští zastávce. "Musí počkat na jindy."

7
Dýka a kurýr

Entreri stál zády k nízkému ohni na kopci několik mil od Luskanu. Regis s přáteli odpočívali právě na tomto místě, než odešli do Města Plachet a zabijákův oheň vskutku plál v tomtéž ohništi. Nebyla to žádná náhoda. Entreri přesně napodobil každý pohyb malé skupiny od chvíle, kdy za Páteří světa zachytil její stopu. Postupoval jako oni a sledoval jejich pochod, aby lépe rozuměl jejich činům.

Nyní nepohlížel k městu jako parta před ním, nezkoumal hradby a brány. Několik ohňů vyskočilo v noci na severu, na zpáteční cestě k Desetiměstí. Neobjevily se za ním poprvé a zabiják měl dojem, že i on je sledován. Zmírnil tempo rychlé jízdy. Než si přátelé vyřídí v Luskanu své záležitosti, snadno je dožene. A než se soustředí na polapení půlčíka, chtěl mít zajištěná záda - dokonce po sobě zanechával známky svého průchodu, jen aby pronásledovatele přilákal blíž.

Rozkopal uhlíky a vyhoupl se zpátky do sedla s rozhodnutím že je lepší postavit se tváří v tvář meči než skončit s dýkou v zádech.

Sebejistě vyjel do noci. toto byl jeho čas, kdy každý stín mu skýtal výhodu, jemu, který ve stínech žil.

Půlnoc nebyla daleko, když koně uvázal nedaleko ohňů, a zbytek došel pěšky. Zjistil,že je to obchodní karavana - v tuto dobu jich bylo na luskanské silnici hodně. Ponoukal ho však pocit nebezpečí. jeho instinkt vybrousily dlouhé roky zkušeností a přežil, protože jej nikdy nepřehlížel.

Hledal nejsnadnější přístup do kruhu vozů.Obchodníci na obvody tábora rozestavovali hodně hlídek a i tažní koně byli problémem, neboť byli uvázaní blízko svých vozků.

Nechtěl promarnit jízdu - když už je tady, zjistí, kdo a proč za ním jede. Po břichu se proplazil k okraji a začal tábor zkoumat. Tak tiše se protáhl kolem dvou strážných hrajících kostky, že by ho neslyšelo ani bystré ucho. Proklouzl pod dvěma koňmi, sklopili sice uši dozadu, ale nevydali ani hlásku.

Obešel už půl tábora. Byl takřka přesvědčený, že je to obyčejná obchodní karavana, a chystal se k odchodu, když zaslechl povědomý ženský hlas.

Entreri ztuhl, jeho majitelku znal.

"Jo, tamhle," odpověděl muž.

Entreri se protáhl mezi dvěma vozy a vykoukl. Oba stáli nedaleko za sousedním vozem a dívali se směrem k jeho ohništi. Byli vystrojení na boj, ženě se po boku houpal meč.

Podcenil jsem tě, přemýšlel Entreri s očima na Catti. Sáhl po dýce. Ten omyl se nebude opakovat. Nízko přidřepl a hledal cestu k cíli.

"Jste hodný. Dopravil jste mne sem opravdu rychle. Jsem vaší dlužnicí, stejně jako Bruenor a Regis."

"Řekněte mi tedy," naléhal muž, "proč ten chvat?"

Catti zápasila se vzpomínkami na zabijáka. Dosud se s tím hrůzným setkáním nevyrovnala - a nevyrovná, dokud nepomstí vraždu svých dvou trpasličích přátel. Sevřela rty a mlčela.

"Jak si přejete," ustoupil muž. "Nepochybujeme, že máte ke spěchu důvod. Jestli to vypadá, že strkáme nos do vašich záležitostí, je to jen proto, že vám chceme pomoct.")

Catti se na něj vděčně usmála. Řekl jí, co chtěl, a teď oba stáli a tiše hleděli do tmy.

Tichý byl také příchod smrti.

Entreri proklouzl pod vozem a náhle se mezi nimi vztyčil, paže natažené k oběma. Stiskl dívce hrdlo, aby nemohla vykřiknout, a muže utišil dýkou navždy.

Catti pohlédla přes šířku jeho ramen na strnulou tvář svého společníka a nechápala, proč nekřičí, když má ústa volná.

Zabiják se pohnul trochu dozadu a pochopila. Pouze zdobná rukojeť dýky byla viditelná, kříž zábrany ležel přímo pod mužovou bradou. Tenké ostří si našlo cestu do jeho mozku, aniž si vůbec uvědomil nebezpečí.

Entreri uchopil rukojeť zbraně, složil jím svou oběť nehlučně na zem, pak ji vytrhl.

A hrůza z Entreriho ženu zase ochrnula. Měla by se vyprostit a zalarmovat tábor, i když by ji určitě zabil. Nebo sáhnout po meči a alespoň se pokusit o obranu. Bezmocně však pozorovala, jak jí z pasu vytáhl její vlastní dýku a vrazil ji do mužovy rány. Vzal jí meč a postrčil ji dolů pod vůz a za obvod tábora.

Proč něco neudělám? ptala se sama sebe znovu a znovu, neboť zabiják si byl tak jistý jejím šokem, že ji ani nedržel, když odcházeli hlouběji do noci. Musela si připustit - a on to věděl též - že se svého života nevzdá tak snadno.

Konečně byli v bezpečné vzdálenosti. Otočil ji tváří k sobě - a dýce. "Sleduješ mě," smál se. "Co tím chceš docílit?"

Neodpověděla, ale cítila, že se jí síla pomalu vrací.

Entrerimu to neušlo. "Jestli začneš křičet, zabiju tě," prohlásil suše. "Dávám ti své slovo, že pak se vrátím k obchodníkům a zabiju je také."

Věřila mu.

"Jezdívám s obchodníky často," lhala mu rozechvěle. "Jsem ve službách Desetiměstí, je to jedna z mých povinností.

Entreri se dobře bavil. Potom zamyšleně hleděl do dálky, rysy mu zvážněly.

"Možná mi hraješ do ruky." V mysle se mu utvářel plán.

Catti ho napjatě pozorovala, obávala se, že její výpravy využije, aby jejím přátelům ublížil.

"Nezabiju tě - zatím. Až najdeme půlčíka, jeho přátelé ho nebudou moct bránit. Kvůli tobě."

"Nebudu ti pomáhat!" odsekla. "Nikdy!"

"Přesně tak," syčel Entreri. "Nebudeš dělat nic. Ne s ostřím na hrdle," zvedl dýku k jejímu krku v morbidním potěšení, "škrábajícím tvou hladkou kůži. Víš, statečné děvče, až svůj byznys skončím, zmizím, a ty zůstaneš se svou vinou a hanbou. Budeš se zodpovídat obchod-níkům - budou věřit, že ty jsi zabila svého společníka!"

Entreri popravdě nevěřil, že jeho prostý trik s dívčiným nožem by obchodníky oklamal. Byla to pouze psychologická taktika, kterou jí chtěl do zmatku pocitů naočkovat strach a pochyby.

Catti na sobě nedala znát žádné pohnutí. Ne, řekla si, nebude to tak, jak si myslíš.

Hluboko v nitru uvažovala, jestli její rozhodnutí není jen zástěrkou děsu - úzkostné jistoty, že ji opět spoutá hrůzou jeho přítomnosti, že děj se odehraje přesně tak, jak předpověděl.

Jierdan našel tábořiště bez obtíží. Dendybar s pomocí kouzla záhadného jezdce sledoval, co vyjel z hor, a navedl vojáka do správného směru.

Napjatý, s taseným mečem, se rozhlížel kolem. Místo bylo opuštěné před velice krátkou dobou, stále cítil teplo žhavého popela. Nízko se skrčil, aby jeho silueta nebyla vidět proti obzoru a plížil se k věcem ležícím pár kroků od ohniště.

Entreri se vracel k tábořišti opatrně, jeho skromný majetek mohl přivábit návštěvníky. Svázanou dívku s roubíkem měl v sedle před sebou. Hnusila se sama sobě, že její děs ji poutal silněji než jeho provazy.

Obezřetný zabiják ani nepotřeboval vstoupit do tábora, aby poznal, že tam někdo je. Sklouzl ze sedla, stáhl Catti dolů a přivázal konec provazu koni k zadní noze. "Hřebec je nervózní," varoval ji s chmurným potěšením. "Jestli sebou budeš házet, ukope tě k smrti."

Potom zmizel, rozplynul se v noci, jako kdyby byl její součástí.

Jierdan pustil batoh na zem. Byl rozmrzelý, obsah byl jen obvyklou cestovní výbavou, o majiteli nic neprozradil. Voják byl veterán, prodělal mnoho tažení a stokrát přemohl orka i muže, ale teď byl nervózní - ten jezdec v sobě skrýval smrtelné nebezpečí. Muž, který měl takovou kuráž, že se sám pustil na brutální cestu z Planiny ledového větru do Luskanu, nebyl v boji žádným zelenáčem.

Jierdan se lekl, ale nijak ho nepřekvapilo, když ho vzadu na šíji ve zranitelném důlku pod lebkou zastudil hrot zbraně.

Nehnul se, ani nepromluvil ve víře, že se jezdec zeptá po nějakém vysvětlení, než nalehne na ostří.

Entreri si všiml, že jeho zavazadlo prošlo prohlídkou a že muž nosí kožešinovou uniformu - není tedy zlodějem. "Jsme za hranicemi města," dýka se nehnula, "co tedy luskanský voják pohledává v mém tábořišti?"

"Jsem Jierdan ze severní brány. Přišel jsem, abych se setkal s jezdcem z Desetiměstí."

"Kterým jezdcem?"

"S vámi."

Entreriho odpověď nepříjemně zaskočila. Kdo vojáka poslal? A jak mohl vědět, kde ho hledat? Prvně myslel na půlčíka a jeho kamarády. Možná že Regis požádal někoho z gardy o pomoc. Entreri dýku uložil, vždycky ji mohl včas tasit a odrazit jakýkoli útok.

I Jierdan pochopil sebedůvěru, jež se skrývala za tímto klidným gestem, a ani ho nenapadlo, že by tohoto muže mohl ohrozit. "Můj pán si žádá vaši přítomnost," řekl s myšlenkou, že bude moudřejší mu podat vysvětlení. "Schůzka by měla být prospěšná oběma stranám."

"Váš pán?"

"Má vysoké postavení," dodával voják. "Doslechl se o vašem příchodu a věří, že by vám mohl pomoct."

"Co ví o mých záležitostech?" štěkl Entreri hněvivě, že si někdo troufl ho sledovat. Na druhé straně se mu ulevilo - zájem mocností města mnohé naznačil a vyloučil předpoklad, že za tím vězí Regis.

Jierdan pokrčil rameny. "Jsem pouze jeho kurýr. I já bych vám mohl pomoci. U brány."

"Čert vem bránu," zavrčel Entreri. "Dostanu se snadno přes zdi. Stejně je to přímější cesta k místům, která hledám."

"Znám ta místa i lidi, co je kontrolují."

Nůž se opět objevil, zastavil se před vojákovým hrdlem. "Moc toho víte, ale málo vysvětlujete. Hrajete nebezpečnou hru, vojáku z Luskanu."

Jierdan ani nemrkl. "Před pěti dny přišli do města čtyři Hrdinové z Desetiměstí: trpaslík, půlčík, barbar a tmavý elf."

Ani Artemis Entreri neovládl své vzrušení, že jeho předpoklad je správný, a Jierdan si jej povšimnul. "Nevím přesně, ale znám čtvrť, kde se skrývají. Máte zájem?"

Nůž zmizel v pochvě. "Počkejte tady. Přivedu někoho kdo půjde s námi."

"Můj pán tvrdil, že jedete sám," namítl Jierdan.

Mužův zlý úšklebek prošlehl vojákovou páteří. "Získal jsem ji," odvětil studeně. "Je moje a to je vše, co potřebujete vědět."

Jierdan už nenaléhal. Slyšitelně si oddechl, když muž zmizel z dohledu.

Catti vjížděla do Luskanu volná, Entreri ji ovládal pevněji než jakákoli pouta. Na poli ji vyzvedl s jasným varováním. "Jeden hloupý pohyb, a jsi mrtvá. Budeš umírat s vědomím, že si to Bruenor škaredě odskáče."

Zabiják o ní vojákovi nic neřekla ten se neptal, ač její krása vzbudila jeho zájem. Dendybar se odpovědi stejně dozví.

Během dopoledne prošli branou pod podezřívavým okem Denního strážce Severní Brány. Úplatek stál Jierdan týdenní mzdu a štvalo ho, že večer bude muset klopit ještě za průchod děvčete, což nebylo ve společné úmluvě. Získá-li si Dendybarovu přízeň, ztráta peněz se mu i tak vyplatí.

Jak nařizoval městský řád, koně nechali ve stájích přímo v hradební zdi a Jierdan je vedl spletí ulic kolem ospalých stánkařů, kteří tu byli už před úsvitem, a čilých obchodníků.

Po hodinové chůzi zabijáka nepřekvapilo, když vešli do dlouhého jedlového lesíka a vynořili se z jeho stínu před Věží kouzelných věd. Tušil, že Jierdan je s tímto místem ve spojení.

"Kdo je váš pán?" otázal se hrubě.

Voják se uchechtl, blízkost Věže mu posílila nervy. "Brzo se s ním setkáte."

"Chci to vědět hned," zavrčel Entreri, "nebo naše setkání zruším. Jsem ve městě, vojáku, a vaši asistenci už nepotřebuji."

"Mohu strážím poručit,a by vás vyhodily," střelil zpátky. "I něco horšího!"

Jenže Entreri měl poslední slovo. "Nikdy nenajdou zbytky vašeho těla," slíbil mu suše. Při chladné jistotě jeho hlasu voják zesinal.

Catti výměnu slov pozorně sledovala, viděla vojákovu reakci a uvažovala, jestli by nějak nemohla využít nedůvěřivých povah svých věznitelů.

"Sloužím Dendybarovi Poďobanci, Mistrovi Severní Věže," prohlásil Jierdan, čerpaje sílu z pánova jména.

Entreri to jméno znal. O Věži se šuškalo po celém městě i okolí a Dendybarovo jméno se často opakovalo, říkalo se o něm, že ve Věži usiluje o získání vlivu, a šeptalo se o temné, záhadné stránce muže, který ho nechal dělat, co si usmyslel. Byl to nebezpečný, ale možná i mocný spojenec. "Tak mě k němu zaveď," řekl Jierdanovi. "Ať zjistíme, máme-li byznys, či nikoli."

Sydney čekala, aby je provedla bludištěm Věže. Nepředstavila se, ani od nich nežádala jména a vedla je točitými průchody, chodbami a tajnými dveřmi do přijímací haly Dendybarova sídla. Čaroděj je očekával ve velkém stylu oděn v krásném hávu a se skvěle prostřeným stolem.

"Buďte zdráv, jezdče," řekl Dendybar po krátké nepříjemné pauze, kdy se obě strany odhadovaly. "Jsem Dendybar Poďobanec, jak už jistě víte. Budete vy a vaše krásná společnice sdílet můj stůl?"

Jeho skřípavý hlas drásal Cattiny nervy, a ačkoliv od večeře nic nejedla, neměla chuť přijmout jeho pohostinnost.

Entreri ji postrčil dopředu. "Jez," poručil.

Věděla, že vrah zkouší ji i čaroděje. Chtěla ho sama trochu ozkoušet. "Ne!" řekla, hledíc mu přímo do očí.

Hřbetem ruky ji srazil na podlahu. Jierdan a Sydney se reflexivně pohnuli, Dendybar však nereagoval, a tak zůstali stát u dveří. Catti od vraha odstoupila a bojovně se přikrčila.

Dendybar se usmál. "Tím jste odpověděl na mé otázky týkající se dívky," řekl s pobaveným úsměvem. "Slouží nějakému účelu?"

"Mám své důvody," bylo vše, co Entreri odpověděl.

"Ovšem. Mohl bych slyšet vaše jméno?"

Výraz zabijákova obličeje se nezměnil.

"Vím, že hledáte čtyři osoby z Desetiměstí," pokračoval čaroděj. Nijak se svým zájmem netajil. "Hledám je také, ovšem z jiných důvodů."

"O mých úmyslech nic nevíte," odsekl vrah.

"Ani nechci," smál se křehký muž. "Můžeme si navzájem pomoct, abychom oba dosáhli svého. Ostatní mne nezajímá."

"Nežádám o vaši pomoc."

Dendybar se srdečně smál. "Víte, jezdče, ti čtyři představují mocnou sílu. Podceňujete je."

"Snad. Ptal jste se mne na mé úmysly a neprozradil jste nic z vašich. Proč se Věž stará o čtyři chlapíky z Desetiměstí?"

"Správná otázka. Ale s odpovědí počkám, až se dohodneme."

"Napětím nebudu moct spát," ťal Enrteri.

Čaroděj se dobře bavil. "Než tohle skončí, možná změníte názor.Zatím vám nabídnu znamení dobré vůle. Ti čtyři jsou ve městě, v přístavní čtvrti. měli se ubytovat v Palaši. Znáte to tam?"

Entreri se zájmem přikývl.

"Ztratili se někde tady, v okolní čtvrti," vysvětlil Dendybar a střelil pohledem po vojákovi, který stísněně přešlápl.

"Kolik za tuto informaci žádáte?"

"Nic," řekl krátce čaroděj. "Pomáhám sám sobě. Vy dostanete, co chcete, a mně zůstane, po čem toužím."

Entreriho rty se zvlnily, pochopil, že Dendybar ho chce použít jako honicího psa, aby vyčenichal kořist.
"Moje asistentka vás doprovodí ke dveřím." Dendybar pokynul Sydney.
Entreri se obrátil k odchodu a stanul s očima na Jierdanovi.
"Nepleť se mi do cesty, vojáku," varoval ho. "Supi žerou, až se kočka nasytí!"
Když odešli, Jierdan vybouchl. "Až mne dovede k drovovi, dostanu jeho hlavu."
"Od tohohle se držte dál," doporučil mu čaroděj.
Voják na něho nechápavě hleděl. "Jistě chcete, aby byl pod dozorem."
"Jistě. To obstará Sydney, ne vy. Přestaňte se rozčilovat. Zachraňuji vám život. Jste hrdý a právem. Ale tento je daleko nad vaše možnosti, příteli. Neznám člověka, který by se mu vyrovnal - jeho ostří vás dostane dřív, než si uvědomíte, že je u vás."
Entreri vedl mlčky Catti od Věže, potichu si přehrával a zkoumal každé slovo rozmluvy, neboť věděl, že to nebylo naposled, co viděl Dendybar a jeho kohortu.
Catti byla za ticho vděčná, byla ponořená do svých úvah.Proč se tak mocný čaroděj zajímá o Bruenora a jeho doprovod? Mstí se za Akara Kessella, šíleného kouzelníka, kterého její přátelé vloni na podzim pomáhali porazit? Ohlédla se po rozvětvené budově a po zabijákovi po jejím boku, užaslá a poděšená pozorností, kterou k sobě přilákali.
Nahlížela do vlastního srdce, oživovala svého ducha a odvahu. Její přátelé ji budou potřebovat, než tahle záhada skončí. Nesmí je zklamat.

8
Zkáza nízko letících ptáků

Pozdě odpoledne se společníci vymotali ze zákrutů a proláklin skalisek a vydechli úlevou. Po boji s Pegasem ztratili spoustu času chytáním koní a nejvíc je potrápil půlčíkův poník, který se splašil hned na začátku a Regise shodil. Zatím se na něm nedalo jet, byl příliš poplašený a půlčík stejně nebyl ve stavu, aby se udržel v sedle. Drizzt trval na svém, že musí najít oba koně i poníky, připomínaje přátelům odpovědnost vůči farmářům a neférové podmínky, za jakých je získali.
Regis teď seděl před Wulfgarem na hřebci. Jeli v čele s poníkem na provazu a Drizzt s Bruenorem hlídal záda. Wulfgarovy mocné paže půlčíka něžně přidržovaly, aby se mohl zotavit spánkem.
"Drž zapadající slunce v zádech," křikl drov dopředu.
Wulfgar zvolal, že rozuměl, a podíval se za sebe, aby si ověřil směr.
"Kručibřich by v celých Říších nenašel bezpečnější místo," bručel trpaslík.
Drizzt se rozzářil. "Ten chlapec je ohromný."
"Jo," souhlasil radostně Bruenor. "Někdy přemejšlím, jak dlouho mu tak budu moct říkat! Elfe, tos měl vidět tu palubu, ten Palaš," řehnil se. "Ani náklad pirátů, který neviděli rok a den nic než moře, by ji nedokázali tak roztřískat!"
"Když jsme opouštěli tvé údolí, bál jsem se, jestli je Wulfgar připravený pro společnost širého světa. Teď se bojím, že svět není připravený na něho. Můžeš být na něho hrdý."
"Tys do něj vložil stejně tolik, co já," podotkl Bruenor měkce. "Elfe, je to můj chlapec tak jistě, jako kdybych ho zplodil já sám. Tam na tom poli vzadu ani nepomyslil na strach. Nikdy jsem v člověku neviděl tolik odvahy, jako když zmizel do jiný roviny. Řeknu ti! Von čekal - von doufal, že se ta zatracená potvora vrátí, aby se po ním moh pořádně rozmáchnout a pomstít utrpení, který způsobila půlčíkovi a mně."
Drizzta potěšila ta krátká chvilka trpaslíkova dojetí. Neodhodil svou tvrdou skořápku často, snad jen několikrát, když spolu seděli na jeho výstupku na Kelvinově mohyle a vzpomínal na Síň mitrilu a na své mládí.
"Jo, jsem na něho pyšnej," dodal po chvíli. "A s překvapením zjišťuju, že věřím jeho úsudku a jsem ochotnej se jím řídit."
Drizzt s ním souhlasil. Dospěl ke stejnému závěru vloni na podzim, kdy Wulfgar sjednotil národy Planiny ledového větru - lidi stejně jako barbary - ke společné obraně proti tuhé, nelítostné zimě.
Obával se jen jedné věci, aby se mladý válečník nezapletl do situací, jako byla ta v Luskanu, neboť mnoho z nejlepších lidí v Říších těžce doplatilo na své první setkání s cechy a sítěmi městských podsvětí. Tam by chlapcův soucit a pevný kód cti mohly být využity proti němu.
Ale při cestování divočinou by nenašel spolehlivějšího, věrnějšího kamaráda.
Toho dne se ani v noci nesetkali s žádnými problémy a příští ráno dojeli k hlavní silnici, obchodní cestě z Hlubiny do Mirabaru, jež míjela Dlouhé Sedlo. Jak Drizzt předpokládal, krajina byla jednotvárná, ale protože se řídili jeho plánem, zamířili s jistotou na jih.
Regis vypadal mnohem lépe a těšil se, až dojedou do Dlouhého Sedla. On jediný z nich se seznámil s kouzelnickou rodinou Harpellů a toužil zase vidět jejich prazvláštní a často pobuřující místo.
Jeho vzrušené drmolení jen zvyšovalo Wulfgarův neklid, neboť barbaři temné umění z duše nenávidí. Čaroději pohrdají, pokládají je za zbabělce a ďábelské podvodníky.
"Jak dlouho u nich zůstaneme?" zeptal se Bruenora a Drizzta, kteří teď jeli na široké cestě vedle sebe.
"Až dostaneme nějaké odpovědi," řekl trpaslík. "Nebo až vymyslíme lepší místo, odkud začít." Wulfgara tím moc neupokojil.
Zanedlouho míjeli osamělé statky. Sledovaly je zvědavé zraky mužů na polích, kteří se opřeli o hrábě a motyky, aby si partu řádně prohlédli. Později je na silnici zastavili hraničáři, představující venkovské hlídky městské oblasti.
"Buďte zdrávi, cestovatelé," oslovil je jeden z nich zdvořile.
"Můžete nám říct, kam máte namířeno?"

"To můžeme…,"začal Bruenor. Drizzt zvedl ruku a zavčas ho přerušil.

"Jedeme navštívit Harpellovy," řekl Regis. "Náš cíl není ve vašem městě, potřebujeme však moudrou radu jejich rodiny."

"Dobře," odvětil hraničář. "Jejich zámek je na kopci pár mil odtud před územím Dlouhého Sedla." Všiml si drova a zarazil se. "Jestli si přejete, můžeme vás tam doprovodit," nabídl jim a odkašlal si, aby zakryl své vejrání na černého elfa.

"Není třeba," ozval se Drizzt. "Ujišťuji vás, že si najdeme cestu sami. Přicházíme v dobrém, nemíníme nikomu škodit."

"Nu dobrá." Hlídka jim ustoupila z cesty a nechala je projet.

"Neopouštějte však silnici," volal ještě za nimi. "Farmáře to zneklidňuje, když se jim někdo toulá kolem jejich polí."

"Žijí tu hodní lidé," vykládal Regis cestou, "a věří svým čarodějům."

"Hodní, ale obezřetní," podotkl Drizzt a mávl ke vzdálenému poli, kde se na pozadí lesa nejasně rýsovala silueta muže na koni. ""Jsme pod dohledem."

"Ale nevotravujou nás," řekl Bruenor. "A to je víc, než co můžu říct vo jinejch místech!"

Zámek Tivy zabíral úzký pahorek a pyšnil se třemi stavbami. Dvě z nich připomínaly hospodářská stavení. Ale ta třetí! Bylo to něco, co nikdy v životě neviděli a asi ani neuvidí. Zdi se v ostrých úhlech lomily každých pár stop, tvořice niky uvnitř nik a z mnohoúhelných střech vyrůstaly tucty a tucty věží a věžiček a ani dvě nebyly stejné. Z této strany mohli obdivovat tisíce oken, některá velká, jiná úzká jako šíp.

Nedal se tu najít žádný jednotící architektonický plán nebo sty. Zámek Harpellů byl výtvor nezávislých pokusů a nápadů kouzelnické tvořivosti. Ale v celém tom chaosu byla vskutku krása a smysl pro svobodu vyjádření. Popírala význam slova budova budila pocit pohody a uvítání.

Pahorek byl obehnán plotem a čtyři přátelé se k němu zvědavě blížili. Nebyla v něm žádná brána, jen otevřený prostor a za ním cesta pokračovala. Uvnitř plotu seděl na nízké stolici tlustý vousatý muž v karmínovém hávu a tupě zíral do nebes.

Jejich příjezd ho vylekal. "Kdo jste a co tu chcete?" bafl hrubě rozhněván, že ho vyrušili z meditace.

"Jsme unavení poutníci," řekl mu Regis. "Hledáme moudrost proslulých Harpellů."

Na muže to neučinilo žádný dojem. "A?" pobízel.

Regis se bezmocně ohlédl po Bruenorovi a Drizztovi - odpovědí bylo pokrčení ramen. Nerozuměli, co po nich žádá. Bruenor netrpělivě pobídl poníka, kdy se k nim přišoural další ohávovaný muž.

Prohodil k tlustému mágovi pár tichých slov a obrátil se ke čtveřici. "Buďte pozdraveni. Omluvte chudáčka Regwelda…" poklepal sedícího mága po ramene - "pustil se do řady pokusů a nemá s nimi štěstí - no, ne, že by nakonec nevyšly. Ale bude to chvilku trvat.

Regweld je dobrý kouzelník," pokračoval a opět poklepal rameno. "Jeho nápad zkřížení koně a žáby má určitě budoucnost. I když to vybuchlo. Nu co, alchymická dílna se dá obnovit!"

Přátelé mlčky seděli na koních a užasle naslouchali nesouvislé samomluvě. "Jen pomyslete na ty nesmírné výhody při překračování hlubokých řek!" volal muž nadšeně. "To však počká. Jsem Harkle. Jak vám mohu být nápomocen?"

"Harkle Harpell?" špitl Regis. Muž se uklonil.

"Jsem Bruenor z Desetiměstí," představil se trpaslík, až mu konečně sloužil hlas. "Mí přátelé a já jsme urazili stovky mil, abychom se poradili s čaroději Dlouhého Sedla…" Viděl, že Harkle ho vůbec neposlouchá, zcela upoután drovem. Drizzt schválně shodil kapuci, aby mohl posoudit reakci pověstně vzdělaných zdejších lidí. Hraničář vzadu na silnici byl překvapený, ale klidný, nepobouřený a Drizzt se chtěl dozvědět, jestli město se k němu zachová tolerantně.

"Fantastické," mumlal si Harkle. "Zcela neuvěřitelné!" I Regweld si teď všiml černého elfa a poprvé od jejich příjezdu projevil zájem.

"Bude nám dovoleno vstoupit?" otázal se drov svým jemným hlasem.

"Och ano, jistě, vstupte, prosím," drmolil Harkle, pokoušeje se neúspěšně zamaskovat své vzrušení a dodržet etiketu.

Wulfgar pobídl koně.

"Ne takhle," vyhrkl hostitel. "Ne po cestě. Ovšem, ona to ani není ve skutečnosti cesta. Či snad je, ale nedá se projet."

Wulfgar podrážděně strhl otěže. "Tak dost té bláznivíny, čaroději!" hněvně odsekával. Roky nedůvěry v kouzelnické praktiky vyvřely na povrch. "Tak můžeme vstoupit, nebo ne?"

"Ujišťuji vás, že nemíním žádné bláznovství," omlouval se kvapně Harkle, chtěje udržet přátelské ovzduší. Regweld se vložil. "Je to jeden z těch…," pronesl obviňovacím tónem, vstávaje ze stolice.

Wulfgar po něm šlehl okem.

"Barbarský válečník," Regweld dodal, "vycvičený, aby nenáviděl všechno, čemu nerozumí. No, válečníku,jen sundej to velké kladivo."

Wulfgar si uvědomil svůj nesmyslný výbuch a váhavě se ohlížel po přátelské podpoře. Za nic nechtěl zkazit Bruenorovy plány svou úzkoprsostí.

"Tak začni!" trval na svém tlustý mág a postavil se doprostřed cesty. "Uchop to kladivo a hoď je po mně. Ať se tvé srdce uspokojí, že odkrylo čarodějovo bláznovství! A přitom jednoho srazilo!" Ukázal si na bradu. "Akorát semhle!"

"Regwelde!" vzdychl Harkle káravě. "Prosím vás, válečníku, vyhovte mu! Přineste úsměv do jeho chmur."

Wulfgar se znovu podíval po přátelích, ale ani teď mu nedokázali poradit. Regweld mu to vyřešil sám.

"Bastardský sinu pitomého soba!"

Aegisův tesák byl venku a vířil vzduchem, než mág dokončil čtvrtinu urážky a mířil přímo na bradu. Regweld neuhnul, a právě než kladivo mohlo překřížit čáru plotu, narazilo do něčeho neviditelného, hmotného jako kámen. Průhledná stěna zazvonila jako obřadní gong, otřásala se, vlny se valily podél a ohromeným divákům se vyjevila pouze ve zkreslení tvarů v pozadí. Teprve teď postřehli, že plot nebyl vlastně plotem, že to byla jen malba na průhledné stěně.

Aegisův tesák spadl do prachu, jako by se vyčerpal ze všech sil, a trvalu dlouho, než se objevil v maldíkově dlani.

Regweldův smích zněl víc vítězstvím než humorem a Harkle bezmocně zvedl rameno. "Za tvou zábavu vždycky platí druzí," nadával. "Neměl jsi právo to udělat."

"Ta lekce mu pomohla," bránil se Regweld. "Pro bojovníka je pokora také cenným přínosem."

Regis tiskl zuby k sobě, jak dlouho to dokázal vydržet. Celou tu dobu o neviditelné zdi věděl a teď jeho řehot vybuchl. Ani Drizzt s Bruenorem se neudrželi, a nakonec se rozesmál i Wulfgar, když se probral z ohromení.

Harkle přestal nadávat a přidal se k nim také. "Prosím vás, pojďte konečně dovnitř. Ten třetí sloup je skutečný, tam najdete vchod. Napřed sesedněte a odsedlejte vaše koně."

Wulfgarovi podezření znovu zúžilo oči. "Prosím o vysvětlení," žádal Harkla.

"Udělej to!" špitl Regis, "nebo se dočkáš většího překvapení, než bylo to poslední."

Drizzt a Bruenor zvědavě sklouzli ze sedel, jim pohostinný Harkle nenaháněl strach. Wulfgar rozhodil rozpačitě paže a poslechl. hřebce odstrojil a s Regisovým poníkem vedl zvířata za ostatními. Regis bránu našel a otevřel ji dokořán. Vešli a byli náhle oslepeni záblesky prudkého světla.

Když se jim zrak vyjasnil, zjistili, že koně a poníci se zmenšili do velikosti koček!

"Co je to?" vyhrkl Bruenor, ale Regis se opět chichotal a Harkle dělal, jako by se nestalo nic nezvyklého.

"Zvedněte je a pojďme. Je skoro čas k večeři a dnes bude ve Střapaté Holi hostina!"

Kráčeli kolem strany podivného zámku k mostu, jenž křížil střed pahorku. Bruenor a Wulfgar se cítili trapně, nesouce své koně, ale Drizzt se usmíval a Regis celé to šílené divadlo prožíval. Už při své první návštěvě ho toto místo nesmírně bavilo, bral je lehce a radoval se z unikátních věcí, které si Harpellové vymysleli,a by se nenudili.

Regis věděl, že vysoký oblouk mostu bude dalším příkladem. Ač oblouk přes malou říčku nebyl dlouhý, nic jej nepodpíralo a úzká prostá prkna neměla ani zábradlí.

Další Harpell v hávu - vypadal neuvěřitelně starý - tu seděl na stolici s bradou v dlani, mumlal si a příchozích si vůbec nevšiml.

Wulfgar šel vpředu s Harklem, a než došel k říčce, s výkřikem uskočil. Regis se chechtal, věděl, co vysokého muže polekalo, a Drizzt s Bruenorem brzo pochopili.

Proud tekl VZHŮRU do svahu kopce, právě před vrcholem se ztratil, ač všichni slyšeli, že voda před nimi skutečně bublá a syčí. Proud se znovu vynořil za vrcholem, kde stékal normálně dolů.

Stařec zničeho nic vyskočil a přiběhl k Wulfgarovi. "Co to může znamenat?" volal zoufale. "Jak se to může stát?" Ve svém vzrušení mlátil do barbarových rozložitých prsou.

Mladík hledal, kudy by utekl, bál se stařík i jen dotknout, aby mu nepraskla nějaká křehká kostička. Stejně náhle, jak přišel, stařík odchvátal ke své stolici a zaujal svou tichou pózu.

"Chudinka Chabdin," řekl Harkle lítostivě. "Býval velice moudrý. On obrátil proud vzhůru do kopce. Teď už pomalu dvacet let je posedlý touhou najít tajemství neviditelnosti pod mostem."

"Čím se říčka liší od stěny!" divil se Drizzt. "Kouzelnické komunitě ten úkaz musí být známý!"

"Ach, ale je v tom rozdíl," reagoval radostně Harkle. Nesmírně ho potěšilo, když shledal, že jejich práce zaujala i někoho, kdo nepatřil do rodiny. "Neviditelný předmět není tak neobvyklý, ale pole neviditelnosti…" Mávl rukou k toku. "Vše, co tam do říčky vstoupí, přebere její vlastnosti. Ale jen na tak dlouho, pokud zůstane v poli. Osobě v okouzlené oblasti - já to vím, protože jsem si to sám vyzkoušel - vše za polem zmizí z dohledu, ačkoli voda a ryby se zdají být přirozené. To popírá naše znalosti o vlastnostech neviditelnosti a může ve skutečnosti znamenat vniknutí do materie naprosto neznámé roviny existence!" Viděl, že se vzrušením nechal unést za hranice porozumění drovových společníků, že ho už dávno neposlouchají, a zdvořile zaměřil hovor jinam.

"Ustájení pro vaše koně je v této budově," ukázal k nízkému dřevěnému stavení. Dostanete se tam po podmostí. Musím se jít postarat o jinou věc. Možná se setkáme později v hostinci."

Wulfgar zcela nepochopil Harklovy instrukce, lehce vykročil na první prkna a hned ho nějaká neviditelná síla hodila nazpět.

"Řekl jsem podmostí," volal Harkle a ukázal pod most. "Takhle se přes říčku nedostanete, horní strana mostu je pro zpáteční cestu. Zamezí to všem hádkám při přecházení."

Mladík měl o mostu, který neviděl, své pochyby, nechtěl se však jevit jako straspytel. Vykročil vedle oblouku a opatrně natáhl nohu pod dřevěnou konstrukci, hledaje šlapkou neviditelný přechod. Byl tam jen vzduch a bublání neviděné vody. Zaváhal.

"Jen jděte," chlácholil ho harkle.

Vrhl se tedy vpřed připravený pro pád do vody. K jeho totálnímu údivu nespadl dolů.

Spadl nahoru!

"Au!" vyjekl, jak praštil do spodku mostu hlavou napřed. Chvilku tak ležel, nebyl v stavu se orientovat, kde je. Zády spočíval na prknech a hleděl dolů místo nahoru.

"Vidíte?!" křikl čaroděj. "Podmostí!"

Rizot ho následoval. Skočil do okouzleného místa, ve vzduchu se přetočil a lehce dopadl na nohy vedle zoufalého přítele.

"Jsi v pořádku?" zeptal se starostlivě.

"Cesta, příteli," sténal Wulfgar. "Toužím po cestě, po orcích. Je to bezpečnější."

Drizzt mu pomohl postavit se obtížně na nohy, neboť barbarovy smysly se urputně vzpíraly proti postoji hlavou dolů pod mostem a neviditelné říčce ubíhající nad jeho hlavou.

Bruenor měl také výhrady, ale půlčíkova poznámka ho přiměla, aby to zkusil, a zanedlouho se skulili do trávy na druhém břehu. Před sebou měli dvě stavení a vydali se k tomu, jež jim Harkle ukázal.

U dveří narazili na ženu v modrém hávu. "Čtyři?" zeptala se zbytečně. "Také jste mi mohli dát vědět předem."
"Posílá nás Harkle," vysvětlil jí Regis. "Nejsme odtud. Promiňte, neznáme naše zvyky."
"No dobře," vybafla. "Pojďte dovnitř. Nemáme plně obsazeno, ač je sezóna. Určitě pro vaše koně něco najdu." Vedla je do hlavní čtvercové místnosti. Všechny čtyři zdi od země po strop lemovaly zlaté klece, dost velké, aby si v nich koníci velkosti kočky mohli protáhnout nohy. Hodně jich mělo nájemníky a štítky na dvířkách naznačovaly, že jsou rezervovaní pro jmenovité členy Harpellovic klanu. Žena našla čtyři prázdné klece vedle sebe a strčila koníčky dovnitř.
"Můžete si je kdykoliv vyzvednout," vysvětlila a každý dostal klíč od své klece. Přišla řada na Drizzta a zvídavě pohlížela do jeho černé sličné tváře. "Koho to tu máme?" zeptala se nevzrušeně. "Neslyšela jsem zatím o vašem příchodu, ale vím, že mnozí si s vámi budou přát promluvit, než odejdete! Nikdy jsme tu neměli návštěvníka vašeho druhu."
Drizzt mlčky přikývl, vzrůstající pozornost mu nebyla příjemná. Připadalo mu, že ho ponižuje ještě víc než vyhrůžky nevzdělaných venkovanů. Chápal jejich zvědavost a usoudil, že čarodějům dluží přinejmenším pár hodin konverzace.

Taverna Střapatá Hůl byla na zadní straně zámku. Uprostřed okrouhlé místnosti seděl bar jako osa kola a uvnitř jejího kruhu byla uzavřená kuchyně. Zarostlý muž s obrovitými pažemi a holou hlavou neúnavně poháněl čistou utěrku po třpytném povrchu, snad aby zabil čas, než že by potřeboval otřít.
Na podiu v pozadí místnosti hrály hudební nástroje samy od sebe, řízeny trhavými pohyby bělovlasého kouzelníka s taktovkou, oděného v černých kalhotách a vestě. Kdykoliv nástroje narazily na crescendo, ukázal taktovkou a luskl prsty druhé ruky a ze čtyř koutů jeviště vybuchly spršky barevných jisker.
Přátelé si vybrali stůl blízko zábavného čaroděje. Mohli si vybrat, byli prvními návštěvníky. I stoly z ušlechtilého dřeva byly kulaté a uprostřed na stříbrném podstavci se třpytil velký zelený, skvěle vybroušený vzácný kámen.
"Nikdá jsem neslyšel vo podivnějším místě," brumlal trpaslík, jehož podmostí přivedlo z míry, ale musel rezignovaně vyčkat porady s Harpelly.
"Ani já ne," přihodil barbar. "Snad brzo odjedeme."
"Vy oba jste uvázli v tom, jak jste si rozškatulkovali svět," vyčítal jim Regis. "Z tohoto místa byste se měli těšit, ne si stěžovat. Vždyť víte, že vám tu nehrozí žádné nebezpečí." Mrkl na Wulfgara. "No, aspoň žádné skutečné."
"Dlouhé Sedlo nám nabízí potřebný odpočinek," přisolil si Drizzt. "Máme čas si rozmyslet řádně další směr a vyrazit na cestu osvěžení. Z údolí do Luskanu to trvalo čtrnáct dví a sem dalších čtrnáct bez nějaké přestávky. Únava otupí válečníkovu pozornost a ostrost."
Dokončil úvahu s očima na Wulfgarovi. "Unavený muž dělá chyby. A ty ho v divočině mohou stát život."
"Tak si užívejme pohostinnost Harpellových a odpočiňme si."
"Tak jo," souhlasil Bruenor s pohledem do sálu, "ale jenom nakrátko. A kde je, ke všem ďasům, barmanka s jídlem a pitím? Nebo si to musíme přinést sami?"
"Jestli něco chcete, stačí jen říct," ozval se hlas ze středu stolu.
Wulfgar s Bruenorem odskočili od stolu v bojové pozici. Drizzt postřehl blesk světla v zeleném kamenu, prohlédl si jej a hned uhodl jeho účel. Přes rameno se podíval k barmanovi, který stál u stejného drahokamu.
"Dálková služba," prohodil. Jim už to také došlo a cítili se nadmíru trapně, jak tak stáli v prázdné místnosti se zbraněmi v rukou.
Regis sklonil hluboko hlavu, ale ramena se mu třásla potlačovaným smíchem.
"Ha!" štěkl trpaslík a Regis vybuchl naplno.
"Tys to celou dobu věděl a nic nám neřekl?" Kručibřich, ty se bavíš trochu moc na náš účet!" vrčel Bruenor varovně. "Přemejšlím, jak dlouho tě eště snesu!"
Regis vzhlédl do jeho planoucích očí a náhle mu čelil pevným zrakem. "Ušli jsme spolu a ujeli víc než čtyři sta mil!" odsekával. "Přes studený vítr, přepad orků a bitvu s duchy. Dej mi pokoj a nech mne, ať se chvilku raduju. Kdybyste ty a Wulfgar otevřeli svou mysl a brali tohle místo takové, jaké je, našli byste stejnou chuť se mu smát!"
Wulfgar se skutečně usmíval. Pak náhle pohodil hlavou nazad a rozeřval se srdečným, hřmotným smíchem, jenž odplavil všechny předsudky a hněvy. I čaroděj - hudebník přestal vyhrávat a s porozuměním hleděl na barbarův očistný řehot.
"Pivo!" křikl Bruenor do drahokamu. Nad barem klouzalo plující kolo modrého světla a za okamžik jim přineslo dost silného nápoje, aby jim vydržel do rána. Za pár minut odplavil všechny tísně a napětí cestování a čile si připili na zdraví.
Pouze Drizzt se držel zpátky, sem tam piva usrkl a zůstával bdělý a pozorný. Necítil žádné přímé nebezpečí, ale nechtěl nad sebou ztratit kontrolu, až ho čarodějové začnou zpovídat.
Místnost se brzy naplnila Harpellovými a jejich přáteli. Tuto noc nepřišli mimo společníků žádní jiní cizinci, a tak srazili všechny stoly dohromady, vyměňovali si příběhy z cest a přípitky dlouhého přátelství, těšili se z výborných jídel a pak se sesedli kolem teplého krbu. Harkle a jeho přátelé zahrnuli Drizzta různými otázkami o jeho národu a temných městech a ten jim celkem ochotně odpovídal.
Pak přišel na řadu výslech o cestě, která je zavedla daleko od domova. Začal s tím vlastně Bruenor, který vyskočil na stůl a hulákal. "Síň mitrilu, domove mých otců, budeš zase patřit mně!"
Drizzt se ošil. Podle zvídavé reakce shromážděných usoudil, že jméno trpaslíkova starobylého domova znali přinejmenším z legend. Neobával se nějakého zla od Harpellů, ale nechtěl, aby někdo věděl, kam směřují, aby je sledoval, či dokonce předešel na posledním úseku cesty. I jiní lidé by měli zájem se dozvědět místo bývalé trpasličí pevnosti, o níž se v legendách říkalo, že to jsou "doly, kde stříbro teče proudem."
Drizzt vzal Harkla stranou. "Noc pokročila. Najde se pro nás ve vesnici nocleh?"

"Nesmysl," vybafnul Harkle. "Jste mými hosty, zůstanete tady. Vaše pokoje jsou připravené."

"Kolik vám budeme dlužni?"

Mág odsunul drovovu peněženku. "Cena za nocleh v zámku je pár drobných příběhů, které přinesou něco nového, zajímavého. Vy a vaše přátelé máte předplaceno na rok dopředu!"

"Och, vřelé díky. Myslím, že je nejvyšší čas dostat je na lože. Máme za sebou dlouhou jízdu a další na nás čeká."

"Co se týká vaší cesty," řekl Harkle, "zařídil jsem vám schůzku s DelRoyem. Je nejstarším mužem naší rodiny. On vám může poradit lépe než kdo jiný."

"Výborně," výskl Regis, který se nakláněl, aby mu nic neušlo.

"Tato schůzka vás bude něco stát," objasnil Harkle drovovi. "On si žádá soukromý pohovor jedině s vámi. Po mnoho let se zabývá pátráním po vědomostech drovů, ale nikdy neuspěl."

"Souhlasím. Ale teď je čas jít do postele."

"Zavedu vás tam."

"Kdy je schůzka s DerRoyem?" otázal se Regis.

"Ráno."

Regis se ušklíbl a naklonil se na druhou stranu k Bruenorovi, který bez mrknutí nehybně seděl a v ztuhlých prstech svíral ucho džbánku. Trochu do něj strčila Bruenor se nahnula žuchl na podlahu bez jediného zvuku protestu. "Večer bude příhodnější," poznamenal půlčíka ukázal přes sám k jinému stolu.

Ležel pod ním Wulfgar.

Harkle se usmál. "Tak dobře, večer. Vyřídím to DelRoyovi."

Příští den přátelé strávili odpočinkem a objevováním divů zámku a jeho zahrady. Drova odvolali k audienci a Harkle je prováděl nádhernou budovou s tuctem alchymických dílen, pokojů s dálkovými zrcadly, meditačními místnostmi a několika zajištěnými, které byly speciálně postavené pro vyvolávání bytostí z jiných světů. Nesmírně je zaujala socha Mathera Harpella, neboť socha byla ve skutečnosti samotným čarodějem. Neúspěšná směs kouzelných roztoků ho doslova zkameněla.

Pak tam byl Bidderdoo, pes rodiny. Kdysi býval Haklovým druhým bratrancem - opět špatná směs roztoků.

Harkle hostům nic nezatajil, vykládal historii klanu, popisoval úspěchy i zklamání, provázené často katastrofálními následky. Vyprávěl o území kolem Dlouhého Sedla, o Uthgarových barbarech, Nebeských Koních, s nimiž se setkali, i o jiných kmenech, s nimiž se mohou setkat, až opět vyrazí.

Bruenor byl rád, že během odpočinku posbíral i dost cenných informací. Jeho touha na něho doléhala každou minutu, a když utíkal čas a nic nového se nedozvěděl, bodala ho vina, i když věděl, že si musí odpočinout. "Musíš to chtít celým svým srdcem," napomínal se často.

Harkle mu však poskytl spoustu informací, které mu v příštích dnech pomohou, takže se spokojeně usadil v taverně k bohatému stolu. Drizzt tam za nimi přišel, tichý a zamlklý, a o svém pohovoru s DelRoyem jim toho moc neřekl.

"Přemýšlej raději nad vaší schůzkou," odpověděl na Bruenorovo vyptávání. "DelRoy je velmi starý a vzdělaný. Mohl by být naší nejlepší nadějí, jestli kdy máme tvůj domov najít."

Drizzt seděl mlčky, přemýšlel nad věcmi, jež DelRoyovi vyprávěl, a vzpomínal na krásu Menzoberranzanu.

A zlá srdce, která ji zkazila.

Zanedlouho je přišel vyzvednout Harkle a Regis se omluvil, že má dohodnutou schůzku v taverně. DelRoy je přijal v malé, temně osvětlené komnatě a poskakující plamen pochodně stínovité tajemno stařičkého čaroděje ještě zvyšoval.

Drizzt ho posoudil správně, neboť do jeho vrásčité kůže se vepsala desetiletí zkušeností a neznámých příhod. Viděli, že tělo mu už dobře neslouží, ale jiskra v bledých očích hovořila o vnitřním životě a ujistila je o bdělé, ostré mysli.

Bruenor rozestřel svou mapu na stole vedl knih a svitků, jež tam stařec nanosil. Starý mág ji chvilku pečlivě studoval a sledoval čáru, jež společníky přivedla k Dlouhému Sedlu. "Trpaslíku, pamatujete si něco z těch starých míst? Krajinu nebo sousední národy?"

Bruenor zavrtěl hlavou. "Obrazy v hlavě mi ukazují hluboké sály v horách, to je všechno, co vím."

"Severní země zahrnují mnoho hor a pohoří," podotkl Harkle. "Jejich dlouhá pásma by mohla skrývat takovou pevnost."

"Proto nebyl váš domov nikdy nalezen - přes všechny pověsti o jeho bohatství," namítl DelRoy.

"To je naše dilema," řekl Drizzt. "Nevíme, kde začít hledat."

"Ach, ale vždyť jste už začli. Je dobře, že jste se obrátili do vnitrozemí. Nejvíc legend o Síni mitrilu pochází ze zemí ležících odtud na východ - ještě dál od pobřeží. Zdá se, že váš cíl je někde mezi Dlouhým Sedlem a velkou pouští. Nemohu ovšem říct, jestli na severu nebo na jihu. Zatím jste si počínali dobře."

Starý mág se vrátil k tichému prohlížení mapy, označoval strategické body a často nahlížel do připravených knih.

Bruenor se skláněl vedle něho, dychtivý dozvědět se jakoukoli maličkost. Trpaslíci jsou trpělivý národ - povahový rys, který jejich výrobky zvedá vysoko nad práce jiných ras, a Bruenor se ovládal, jak mohl, nechtěje na čaroděje naléhat.

Trvalo dlouho, než byl DelRoy spokojen s tříděním všech vztažných informací a zeptal se: "Kdybyste tu nenašli potřebné informace, kam byste zamířili?"

Bruenor se sklonil nad mapou a Drizzt mu nakukoval přes rameno. Kloubnatý prst jel směrem na východ. Podíval se na Drizzta, zda souhlasí, neboť toto místo probrali již dřív během cesty. Drov kývl. "Citadela Adbar," řekl a poklepal prstem na mapu.

"Pevnost trpaslíků," pronesl DelRoy bez velkého podivu. "Skvělá volba. Král Harbromm a jeho trpaslíci by vám mohli hodně pomoct. Žijí v Mitrilových horách od dávnověku. Adbar musel být starý už tehdy, když kladiva zvonila v Síních mitrilu."

"Radíte nám tedy Citadelu Adbar?"

"Je to vaše vlastní volba, ale já sám nemám lepší radu," odvětil DelRoy. "Cesta bude dlouhá, nejméně pět týdnů, jestli vše půjde dobře. Na východní cestě za Sundabarem to asi nebude tak snadné. Mohly byste to stihnout, ještě než přijdou mrazy, ač pochybuji, že budete moct posbírat Harbrommovy informace a vydat se na cestu před jarem."

"Tak příští cíl je jasnej," prohlásil spokojeně Bruenor. "Vpřed do Adbaru."

"Je toho víc, co byste měl vědět," pronesl vážně stařec. "Je to snad moje nejlepší rada: nedívejte se pouze na svůj cíl. Nebuďte slepí k možnostem, jež se vám vyskytnou po cestě. Zatím jste se drželi přímého kurzu do Luskanu a potom sem. Nikde nebylo nic, co by stálo za zdržení, mimo nějakých nestvůr. Avšak na cestě k Adbaru pojedete kolem Stříbrolunní. Je to město moudrosti, vzdělání a dějinných odkazů, sídlí tam dáma Alustriel, nachází se tam Pokladnice Mudrců - nejlepší knihovna, jaká existuje na celém severu. Mnozí v tom městě vám pomohou poskytnout víc rad než já nebo i král Harbromm.

Za Stříbroluním najdete Sundabar. Je to též pravěké sídlo trpaslíků, kde nyní vládne Helm - jejich proslulý přítel. Jeho svazek s vaší rasou se datuje zpět po mnoho generací. Možná vede až k vašemu vlastnímu lidu."

"Je to docela možné!" zářil Harkle.

"Budeme se řídit vaší moudrou radou, DelRoyi," slíbil Drizzt.

"Jo," souhlasil trpaslík, plný naděje. "Když jsme odcházeli z údolí, neměl jsem žádnej nápad, co po Luskanu. Věřil jsem, že se budem řídit tím, co se naskytne. Chytrej půlčík nás zavedl sem a tady jsme našli nit k prvnímu rozluštění. A jedno vede k druhýmu!" Podíval se na vzrušenou skupinku u stolu a jeho zrak padl na Wulfgara, tiše sedícího se skříženýma rukama na své židli a pozorujícího celé dění bez nějaké známky pohnutí. "Co ty, chlapče," ptal se Bruenor, "máš k tomu co dodat?"

Wulfgar se sehnul a opřel se lokty o kolena. "Není to moje výprava. Jdu s vámi, ať si vyberete kteroukoli cestu." A tiše dodal. "Jsem rád, že jste šťastný a veselý."

Bruenora vysvětlení uspokojilo a obrátil se na oba čaroděje, aby mu dali specifické informace. Drizzt Wulfgarovu prohlášení jaksi nevěřil a všiml si výrazu jeho očí upřených na trpaslíka.

Lítost? Smutek?

Strávili v zámku ještě dva klidné dny, ač Drizzta věčně pronásledovali zvědaví Harpellové, toužící dozvědět se o jeho legendární rase co nejvíc. Choval se zdvořile, chápal, že to nemyslí nijak zle, a odpovídal nejlépe, jak mohl.

Pátý den ráno je Harkle vyzvedl odpočaté a připravené vyrazit. Slíbil jim, že se postará o vrácení koní s tím, že to je to nejmenší, co může učinit pro cizince, kteří s sebou přinesli tolik vzruchu. Přátelé popravdě získali pobytem víc než odpočinek. Dostali spoustu důležitých informací, a co bylo možná nejdůležitější, obnovili své naděje na úspěch. Bruenor byl vzhůru dávno před svíráním, adrenalin mu proudil tepnami při pomyšlení, že ví, kam půjdou. Odcházeli ze zámku v křiku loučení a lítostivě se ohlíželi přes rameno - i Wulfgar, který sem přišel se zatvrzelým odporem.

Přešli přes most, volajíce sbohem Chardinovi, který hluboce meditoval o říčce a ani je neslyšel, a dozvěděli se, že stavení vedle stájí sloužilo výzkumnému chovu domácího zvířectva. "Změní to tvář celého světa!" ujišťoval je Harkle a odbočil, aby se mohli sami přesvědčit. Ještě než vešli, Drizzt uhodl, co míní, když slyšel písklavé bečení a švitoření. Jako stáj i farma měla jednu místnost, ač část nebyla zastřešená a byla vlastně oplocenou pastvinou. Motaly se tam krávy a ovce velikosti koček a kolem jejich drobných kopýtek se míhala kuřata jako myšky.

"To je teprve první sezóna a zatím jsme neviděli výsledky," mlel Harkle nadšeně, "ale náklady jsou velmi malé, uvážíme-li konečnou produkci."

"Úsporné," smál se Regis. "Méně krmení, méně práce, méně prostoru, a až je budete chtít porazit, nafouknete je do normální velikosti."

"Jistě!"

Přešli do stáje, kde jim Harkle vybral dva poníky a dva koně. Řekl jim, že to jsou dary, a jestli je nebudou chtít, mohou je vrátit, až se jim to bude hodit. "To je to nejmenší, čím můžeme přispět k tak ušlechtilé výpravě." Harkle se hluboce uklonil, aby zastavil jejich protesty.

Cesta se meandrovitě stáčela po zadním svahu pahorku. Harkle chvilku stál a celý popletený se škrábal na bradě. "Ten šestý sloup - ale nalevo, nebo napravo?"

Muž stojící na žebři, jenž se opíral, jak se zdálo o vzduch, ale spočíval bezpečně proti neviditelné stěně, mu přišel na pomoc. "Zase jste to zapomněl?" smál se. "Je to šestý nalevo!"

S koníky v náručí společníci kráčeli ze svahu a zvědavě pozorovali, co ten muž dělá. Měl kbelík a pár hader, jimiž smýval s neviditelné zdi rudohnědé skvrny.

Harkle jim to omluvně vysvětlil. "Je to neštěstí pro nízko letící ptáky, ale zatím, co mluvíme, Regweld již na tom pracuje. Všechno má svůj čas lituji, že se přiblížil konec našeho setkání. Uplyne mnoho roků, než na vás zapomeneme. Cesta vás zavede přímo do Dlouhého Sedla. Zařídil jsem vám tam doplnění vašich zásob."

"Nejhlubší díky vám a vašim příbuzným," ukláněl se Bruenor. "Dlouhý Sedlo bylo jasným bodem naší drsný cesty!" I ostatní vřele děkovali za krásný pobyt.

"Šťastnou cestu, společníci Síně mitrilu," vzdychal Harkle. "Až ji konečně najdete a znovu zapálíte staré pece, přineste nám něco na památku!"

"Královskej poklad!" ujistil ho Bruenor.

Již před polednem byli na cestě za Dlouhým Sedlem a koně s chutí klusali s plnými vaky.

"No, elfe, čemu dáš přednost?" zeptal se později trpaslík. "Bodancům oštěpu bláznivého vojáka, nebo zvědavýmu čaroději, kterej strká špidlatej nos do tvejch věcí?"

Drizzt se v obraně usmál. Dlouhé Sedlo bylo tak jiné než ostatní místa, kde kdy byl, a přece tak stejné. V obou

případech ho jeho barva odlišovala. Nevadila mu tolik bojácná nenávist, se kterou se obvykle setkával, jako spíš vědomí, že se bude vždycky lišit.

Pouze Wulfgar vedle něj zachytil mumlavou odpověď.

"Cestě."

9
Žádná čest

"Proč přicházíte k městu před rozedněním?" volal Noční strážce Severní Brány na vyslance obchodní karavany, která táhla k hradbám.

Jierdan ze svého stanoviště vedle Nočního strážce zaujatě poslouchal, neboť měl dojem, že přišli z Desetiměstí.

"nerušili bychom předpisy města, kdyby naše záležitost nebyla naléhavá," odpovídal mluvčí. "Jeli jsme dva dny a dvě noci bez zastávky." Jiný muž vystoupil ze shluku vozů s bezvládným tělem na rameni.

"Byl na té cestě zavražděn," zavolal nahoru mluvčí. "A unesli Catti, dceru samotného Bruenora!"

"Trpasličí dítě?" vyhrkl Jierdan, chovající určité obavy, ale skrývající své rozčilení ze strachu, aby na něj nepadlo podezření.

"Ne, žádná trpaslice. Žena," lamentoval muž. "Nejkrásnější dívka z celého Desetiměstí, snad i celého severu. Trpaslík ji k sobě vzal jako malého sirotka a přijmul ji za dceru."

"Orkové?" tázal se strážce víc zaujat hazardem podél cesty než osudem jedné dívky.

"To nebyla práce orků," odpovídal mluvčí. "Někdo se přikradl do tábora, zabil kočího a unesl Catti. Přišli jsme na to až ráno."

Jierdan víc nepotřeboval, aby si případ složil dohromady. Její svazek s Bruenorem vysvětlil Entreriho zájem. Pohlédl k východnímu obzoru a prvním paprskům svítání. chtěl se co nejrychleji zbavit služby na hradbách, aby to mohl ohlásit Dendybarovi. Touto novinkou by si mohl čaroděje usmířit za ztrátu drovovy stopy v přístavu.

"On je nenašel?" syčel mág.

"Našel vychladlou stopu," řekla Sydney. "Jsou-li ještě v přístavu, musí být dobře ukryti."

Dendybar vážil její hlášení. Něco na té věci nesedělo. Čtyři nápadné charaktery nemohly jednoduše zmizet. "Co jsi vypátrala o zabijákovi a o tom děvčeti?"

"Všichni vagabundi se ho bojí. I ti největší lotři se mu zdaleka vyhýbají."

"Takže podsvětí naše přítele zná."

"Řekla bych, že je to najatý vrah," uvažovala Sydney. "Asi odněkud z jihu - snad z Hlubiny, ačkoliv v tom případě bychom se o něm dávno něco doslechli. Asi je z dalekého jihu, kam naše vize nesahá."

"Zajímavé." Dendybar sestavoval teorii, jež by spojila všechny nitky. "A ta dívka?"

Sydney pokrčila rameny. "Nevěřím, že by s ním šla dobrovolně, a zatím nepodnikla nic, aby se ho zbavila. V Morkaiově vizi byl ale sám."

"Unesl ji," ozvalo se neočekávaně ode dveří. Jierdan vstoupil do pokoje.

"Cože? Bez ohlášení?" sykl Dendybar.

"Mám zprávy - jsou naléhavé," ozval se příchozí omluvně.

"Opustili město?" přispíšila si podezřívavě Sydney, aby podnítila hněv, jejž vyčetla z čarodějovy bledé tváře. Dobře znala obtíže a nebezpečí přístavní čtvrti, téměř litovala vojáka, který by situaci, nad níž neměl absolutně žádnou kontrolu, vzbudil hněv nelítostného čaroděje. Jierdan s ní však soutěžil o Dendybarovu přízeň, nemohla si dovolit, aby jí soucit stál v cestě.

"Ne," odsekl jí voják. "Moje zpráva se netýká drovovy party."

Obrátil se k čarodějovi. "Dnes do Luskanu dorazila karavana, hledají unesenou ženu."

"Kdo je to?" Dendybar zapomněl na hněv, tohle bylo zajímavé.

"Je to adoptovaná dcera Bruenora Válečného Kladiva. Cat…"

"Ovšem! Catti!" skřípal Dendybar, věděl o všech prominentních lidech v Desetiměstí. "To mě mohlo napadnout!"

Sydney poručil: "Najdi ho a přiveď mi ho! Musím uznat, že můj respekt k záhadnému jezdci den co den roste."

Sydney přikývla. měla strach, že čarodějův požadavek bude obtížnější, než se domníval, možná byl vůbec za hranicí její síly.

Celou noc až do časného rána prohledávala uličky, vyptávala se svých špehů, a ač užila všech magických triků, nenašla po Catti a Entrerim ani stopu a nikdo jí nemohl, nebo nechtěl dát vodítko, jež by jí hledání usnadnilo.

Unavená a zklamaná se vrátila do Věže, minula chodbu k Dendybarovu pokoji, přestože jí nařídil, aby se mu hned po příchodu ohlásila. Sydney neměla náladu poslouchat jeho nekonečné výtky.

Vešla do svého bytu přímo pod Dendybarovým, zahákla zástrčku a ještě dveře zajistila zaklínadlem.

Sotva padla do postele, viděla, že dálkové zrcadlo se zamlžilo a rozsvětlilo. "Ďas tě vem, Dendybar," zavrčela v domnění, že ji volá pán. Utahaně se dovlekla k zrcadlu, hluboce se do něj zahleděla a přizpůsobila svou mysl víru oparu, aby se podoba upřesnila. K velké úlevě to nebyl Dendybar, ale zamilovaný čaroděj ze vzdáleného města, jehož si uchovávala na vlásku naděje, aby jím mohla manipulovat, jak se jí zachtělo.

"Buď zdráva, krasavice," povídal. "Omlouvám se, že jsem tě vyrušil ze spánku, ale mám pro tebe novinku!"

Normálně by mu byla zdvořile naslouchala, přidala sem tam nějakou poznámku a pak se nějak ze setkání vymluvila. Nyní s břemenem pánových nesplnitelných požadavků s ním neměla trpělivost.

"Teď není čas na povídání," odsekla.

Mág byl tak zaníceně zaujat svými zprávami, že její odmítavý tón snad ani nepostřehl. "Stala se tu ohromná událost," drmolil. "Harkle!" vykřikla, aby ho zastavila, než se rozběhne.

Mág se sklíčeně zarazil. "Ale Sydney…"

"Ozvi se někdy jindy."

"Ale jak často se dnes setkáš a mluvíš s temným elfem?!"

"Já nemohu…" teď jí došla poslední slova. "Temný elf?"

"Ano, ano," zářil hrdě Harkle, celý unešený, že novinka učinila na jeho milovanou dojem. "Jmenuje se Drizzt DoUrden. Odjel odtud před dvěma dny. Byl bych tě zavolal dřív, ale celý zámek byl vzhůru nohama."

"Tak mluv, můj milý," vrkala sladce. "Řekni mi vše."

o o o

"Potřebuji něco zjistit."

Šept ztuhla při zvuku náhlého hlasu. Tušila, kdo to mluví. Věděla, že je ve městě, že jedině on mohl proklouznout obrannou sítí do jejích tajných pokojů.

"Potřebuji informace," opakoval Entreri a vystoupil ze stínu paravanu.

Šept si do kapsy vsunula kelímek hojivé masti a mlčky ho oceňovala. Zvěsti říkaly, že je nejnebezpečnější ze všech zabijáků - i ona jich znala dost - a usoudila, že tentokrát byly pravdivé. Vyzařoval sílu a viděla hladkou souhru jeho pohybů. "Muži do mých pokojů nevstupují bez pozvání," varovala ho odvážně.

Entreri se pohnul, aby ji měl v lepším osvětlení. On o ní také mnoho slyšel - prý je ta udatná příživnice drsných ulic velice krásná a stejně smrtonosná. Tentokrát jí asi vyjednávání nevyšlo - její nos byl zlomený, rozpláclý po tváři.

Šept chápala prohlídku. Zvedla ramena a pohodila pyšně hlavou. "Nešťastné zranění," utrousila.

"To se mne netýká," probral se ze zamyšlení. "Přišel jsem pro informace."

Šept se odvrátila, snažila se vypadat nevzrušeně. "Moje ceny jsou vysoké," řekla chladně.

Ohlédla se po něm a soustředěný, hrozivě studený výraz jeho obličeje ji nade vší pochybnost ujistil, že jedinou platbou za spolupráci bude její vlastní život.

"Hledám čtyři přátele. Trpaslíka, drova, mladého muže a půlčíka."

Šept na takovouhle situaci nebyla zvyklá. Nepodporovaly ji žádné kuše, žádní strážci nečekali za dveřmi na její znamení. Tvářila se klidně, ale Entreri vycítil pach jejího děsu. Zvedla koutky a ukázala na roztříštěný nos. "Potkala jsem vašeho trpaslíka a drova, Artemisi Entreri." Jeho jméno zdůraznila, doufala, že jej přiměje k obraně fakt, že ho poznala.

"Kde jsou?" Entreri měl nad ní stále vrch. "Co po vás chtěli?"

Šept pohodila rameny. "Jsou-li v Luskanu, nevím, kde by mohli být. Nejspíš už dávno odešli. Trpaslík chtěl mapu severního území."

Zabiják její slova pečlivě vážil. "Vaše pověst vás přecenila," procedil výsměšně. "Takhle vás zranili, a vy jste je nechala vyklouznout bez trestu?"

Ženiny oči se vztekle zúžily. "Vybírám si boj opatrně," vřela. "Pro frivolní pomstu jsou ti čtyři příliš nebezpeční. Ať táhnou, kam chtějí. V životě je už nechci vidět."

Entreriho chladný výhled trochu povadl. Už byl v Palaši a slyšel o Wulfgarově řádění. A teď tohle. Šept se nevylekala snadno. Možná by měl své protivníky vskutku přehodnotit.

"Ten trpaslík nezná strach," povídala nápomocně, šťastná, že může prohloubit jeho tíseň. "A varujte se drova," syčela důrazně. "Kráčí ve stínech, jež my nevidíme, a útočí ze tmy. Vyvolává démona v podobě velkého černého pardála a…" Entreri se otočil k odchodu, neměl v úmyslu,a by nad ním získala výhodu svými žvásty.

Šept se vítězně usmála a neodolala, aby za ním nekřikla poslední bodanec. "Muži sem bez pozvání nesmí vstoupit!"

"Vybírám si boj opatrně," zašeptala prázdnému pokoji a tou výhrůžkou se v ní opět zvedla vlna hrdosti.

Usedla k toaletnímu zrcadlu, vyňala kelímek masti, potěšená svým úspěchem. Prohlížela si nos. Bude zase v pořádku. Mast jej dokonale vyhojí, jako vyhojila už mnoho jizev.

Svou nepředloženost pochopila, když se v zrcadle mihl stín a na zádech pocítila závan vzduchu. Její obchod netoleroval omyl, nenabízel druhou šanci. Šept poprvé a naposled nechala pýchu zvítězit nad rozumem.

"Já si také vybírám svůj boj opatrně," šeptl jí zabiják do ucha.

o o o

Příští ráno zastihlo Entreriho před místem, do něhož se mu nechtělo vstoupit - před Věží kouzelných věd. Vyčerpal své možnosti. Byl přesvědčen, že ti čtyři dávno z města odešli,a potřeboval kouzelnou pomoc, aby stopu ohřála. Trvalo mu takřka dva roky, než Regise vyčenichal v Desetiměstí, a docházela mu trpělivost.

S váhavě poslušnou Catti po boku vstoupil a byl okamžitě uveden do Dendybarova audienčního sálu, kde ho čekal čaroděj se Sydney.

"Odjeli z města," řekl Entreri bez úvodu a bez pozdravu.

Dendybar se vědoucně usmál. "Před týdnem," řekl klidně.

"A vy víte, kde jsou."

Dendybar kývl, úsměv mu stále roztahoval propadlé tváře.

Zabijáka hra netěšila. Dlouho si měřil toho hubeného střízlíka, pátraje po nějakém náznaku jeho úmyslů. Dendybar dělal totéž - stále se zajímal o spojenectví se zlověstným vrahem - ale za příhodných podmínek.

"A cena za informaci?"
"Neznám ani vaše jméno," dostal odpověď.
To je dost fér, myslel si zabiják. Hluboce se uklonil. "Artemis Entreri."
"Proč ty čtyři hledáte a vlečete s sebou trpaslíkovu dceru?" tlačil ho čaroděj do kouta, aby sebevědomému muži dal podnět k obavám.
"To se vás netýká," syčel Entreri. Zúžené oči byly jedinou známkou, že Dendybarova taktika ho dráždila.
"Ale týká, máme-li se stát spojenci!" zaskřípal Dendybar. Vstal a hrozivě se vytáhl, aby muže zastrašil.
Zabiják mágovo počínání přešel bez povšimnutí, hluboce ponořen do úvah, má-li pro něj spojenectví nějakou cenu. "Neptám se vás, proč se o ně zajímáte," pronesl po chvíli. "Povězte mi jen, který z těch čtyř vzbudil vaši pozornost."
Byla řada na Dendybarovi, aby uvažoval. Chtěl mít vraha na své straně, když pro nic jiného, tak ze strachu, aby nestál proti němu.
A líbil se mu nápad, že tomuto nebezpečnému muži nebude muset prozradit nic o relikvii, po níž toužil. "Drov má něco, co patří mně, nebo ví, kde bych to mohl najít. Chci to zpět."
"A půlčík je můj," vymínil si Entreri. "Kde jsou?"
Čaroděj pokynul Sydney. "Projeli Dlouhým Sedlem," řekla. "Míří do Stříbrolunní, víc než čtrnáct dní cesty na východ."
Catti jména míst neznala, ale byla ráda, že její přátelé si vedou zřejmě dobře. Potřebovala čas, aby si našla nějaký plán, a rozmýšlela, jak jej provede pod dozorem tak mocných věznitelů.
"Co tedy navrhujete?" otázal se zabiják.
"Spojenectví."
Entreri se zasmál. "Dal jste mi potřebnou informaci. Co získám vaším spojenectvím?"
"Moje moci vás k nim dostanou a pomohou vám je porazit. Jsou to silní protivníci. Oba jen získáme."
"Vy a na cestě? Čaroději, vy se hodíte tak k vysedávání u knih."
Dendybar upřel na arogantního muže pronikavé oči. "Ujišťuji vás, že vždycky dostanu, co chci, účelněji, než si dovedete představit," zavrčel. Rychle se ovládl, chtěje jednání úspěšně ukončit. "Já zůstanu zde. Sydney půjde místo mne a bude ji provázet Jierdan."
Entrerimu se nápad s vojákem nezamlouval, ale nechal to být. Možná s pomocí Věže to bude zajímavá a poučná štvanice, a tak s podmínkami souhlasil.
"Co bude s ní?" Sydney pokynula ke Catti.
"Půjde se mnou," zněla okamžitá odpověď.
"Ovšem," souhlasil čaroděj. "Bylo by škoda zbavit se cenného rukojmí."
"Jsme tři proti pěti," uvážila Sydney. "Jestli se věci nevyvinou tak snadno, jak si oba představujete, může dívka způsobit naši porážku."
"Jde se mnou!" prohlásil neoblomný Entreri.
Dendybar už měl řešení. S lišáckým úsměvem se obrátil k Sydney. "Vezmi s sebou Boka," chechtal se.
Sydney se zachmuřila, jako by jí Dendybarův rozkaz ukradl z honu všechnu radost.
Ani Entreri nevěděl, co si myslet.
Dendybar poznal jeho váhání a pokynul Sydney k zastřené nice. "Boku," zvolala tiše a hlas se jí sotva slyšitelně zachvěl.
Vystoupil ven. Plných osm stop vysoké monstrum měřilo přes ramena nejméně tři stopy a prkenně postoupilo po bok ženy. Vypadalo jako veliký muž a mnoho částí jeho těla bylo skutečně z kusů lidí. Bok byl větší a hranatější než kterýkoli živý člověk a magie do něj vložila sílu převyšující jakéhokoli přírodního tvora.
"Golem je můj výtvor," prohlásil pyšný Dendybar. "Bok by nás mohl všechny okamžitě zabít. Ani vaše ostrá čepel by vám nebyla nic platná."
Zabiják o tom nebyl tak zcela přesvědčený, nepodařilo se mu však zcela zamaskovat svůj úlek. Dendybar sklonil váhy jejich partnerství na jeho stranu, Entreri nicméně věděl, že kdyby teď od dohody odstoupil, bude mít v soutěži o partu proti sobě čaroděje s řadou poskoků.
A k tomu by mu trvalo týdny, ne-li měsíce, aby je dostihl, a nepochyboval, že Dendybar by se tam dostal rychleji.
Catti měla tytéž obavy. Nijak netoužila cestovat s tímhle monstrem a zároveň ji děsila představa, jaké najde krveprolití, až dožene Bruenora a jeho přátele, rozhodne-li se Entreri odstoupit.
"Žádný strach, utěšoval ho Dendybar. "Bok je neškodný, nemá schopnost myslet. Víte, on žádnou mysl nemá. Poslouchá moje a Sydneyiny příkazy a vkráčí i do ohně, když ho o to prostě požádáme."
"Musím si ve městě vyřídit spoustu věcí," řekl Entreri. Nepochyboval, že čaroděj říká pravdu, ale už nechtěl o golemovi slyšet ani slovo. "Kdy odjíždíme?"
"Nejlépe v noci," usoudil Dendybar. "Přijďte k Věži těsně po setmění. Počkám tam na vás a vypravím vás na cestu."

Čaroděj zůstal v komnatě sám s Bokem a láskyplně pohladil jeho svalnatá ramena. Bok byl jeho trumf, ochrana proti odporu čtyř společníků i proti zradě Artemise Entreriho.Loučil se s ním nerad, neboť hrál mocnou roli i v ochraně proti jeho rádoby - následovníkům ve Věži. Rozšířil kolem sebe jemné, ale rozhodné varování, že kdokoliv ho nějak napadne, bude se muset vypořádat s golemem, a to i v případě, že by byl mrtev.
to však byla budoucnost. Mistr Severní V2že nemohl zanedbávat své povinnosti a očekávat, že si udrží titul - obzvlášť, když Arcimág hledal záminku, aby se ho mohl zbavit, neboť dobře znal nebezpečí Dendybarovy neskrývané aspirace na ústřední vět.
"Nic tě nemůže zastavit, můj milý," šeptal golemovi. Popravdě se ujišťoval, že neučinil chybný tah, když místo sebe

posílá nezkušenou kouzelnici. Byl si jistý její i Jierdanovou věrností, ale hrdiny z Pláně ledového větru nelze brát na lehkou váhu.

"Dal jsem ti teď moc honce," říkal mu čaroděj a odhodil vyprázdněný pergamen na podlahu. "Tvým cílem je drov a teď vycítíš jeho přítomnost z jakékoliv vzdálenosti. Najdi ho! Nevracej se bez Drizzta DoUrdena!"

Z modrých rtů zazněl hrdelní řev - jediný zvuk, jejž nemyslící monstrum mohlo vydat.

Čarodějova skupina již čekala, když se Entreri a Catti s večerem dostavili k Věži.

Jierdan sám stál stranou, nebyl příliš nadšený svou účastí v neznámém dobrodružství, jenže neměl na vybranou. Golema se bál a Entreriho nesnášel, ani mu nevěřil. Čaroděje se však děsil - tíseň z potenciálního nebezpečí se nevyrovnala hrůze z pomsty bezohledného pána Věže, kdyby se vzepřel.

Sydney jim vyšla vstříc se srdečným pozdravem - teď bylo v jejím zájmu vycházet s hrozivým partnerem co možná v míru. "Dendybar nám připravuje koně. Jízda do Stříbrolunní bude vskutku rychlá!"

Pozorovali čaroděje. bok mu přidržoval narovnaný svitek pergamenu a Dendybar z flakonu odkapával kalnou tekutinu na bílé pírko a zpěvavě recitoval runy zaříkání.

U nohou se mu objevila mlha, vířila, rostla a houstla do čehosi, co nabývalo určitý tvar. Čaroděj to nechal vyvíjet, postoupil o kousek dál a rituál opakoval. V době, kdy se objevil první kouzelný kůň, tvořil již čtvrtého, posledního.

Entreri zvedl obočí. "Čtyři?" tázal se Sydney. Je nás pět."

"Bok nemůže jet," odvětila pobaveně. "Bude běžet." Odcházela k Dendybarovi, nechávajíc Entreriho jeho myšlenkám.

"Nu ovšem," broukl si tiše, ještě méně nadšený tím nepřirozeným pomocníkem.

Catti viděla celou věc z jiného hlediska. Čaroděj to monstrum posílal s sebou, spíš aby udržel Entreriho na otěži, než aby zajistil vítězství nad přáteli, a zabiják to jistě věděl také.

Aniž si to uvědomil, čaroděj vytvořil právě takový ovzduší nervozity, v jaké doufala - napjatou situaci plnou nedůvěry, než se dala využít.

10
Břímě pověsti

Slunce jasně zářilo na první den odjezdu z Dlouhého Sedla. Přátelé se pobytem u Harpellů osvěžili, jeli rychle a těšili se z krásného počasí a čistého vzduchu. Okolní krajina byla plochá, beze stromu či kopečku.

"Tři dny do Nesme, možná čtyři," ozval se Regis.

"Jestli vydrží počasí, jsme tam za tři," řekl Wulfgar.

Drizzt se pod kapucí hnul. Ať se jim ráno zdálo jakkoliv příjemné, byli stále v divočině, kde tři dny se mohou obratem změnit v dlouhou cestu.

"Co víš o Nesme?" zeptal se Bruenor půlčíka.

"Jen co vyprávěl Harkle. Středně velké město, hodně obchodníků. Obezřetné místo. Nikdy jsem tam nebyl, ale zvěsti o statečných lidech, žijících na okraji Velkých Blat, jsou známé po celém severu."

"Velká Blata mě zaujala," řekl Wulfgar. "Harkle o nich moc neřekl. Kdykoli jsem se zeptal, zavrtěl hlavou a otřásl se."

"No jo, ale co může být horší než tundra?" smál se Bruenor, na něhož pověstí neudělaly žádný dojem.

Regise trpaslíkův argument moc neuklidnil. "Příběhy o Blatech Trolů, jak je tu nazývají, mohou trochu přehánět, ale vždy varují. Všechna severská města salutují lidem z Nesme, že tváří v tvář takovým potížím udrželi obchodní cestu podél Surbrinu v provozu."

Bruenor se ušklíbl. "Může bejt, že pověsti přicházej z Nesme, aby je vymalovaly odvážnější, než jsou."

Regis se nepřel.

V době, kdy sesedli k obědu, se slunce potáhlo závojem. Na severu se vynořila hradba černých mraků a valila se jejich směrem. Drizzt to očekával. V divočině bylo i počasí nepřítelem.

Odpoledne je bouře dostihla, bila do nich záplavou deště s kroupami, jež se tvrdě odrážely od Bruenorovy pomačkané helmy. Prudké šlehy blesků řezaly ztemnělé okolí, třesk hromu je takřka srážel ze sedel. Vlekli se však vpřed mazlavým blátem.

"Tohle je pravá zkouška cestování!" ječel Drizzt přes vyjící vítr. "Ani orkové neporazí tolik poutníků jako bouře, protože než se vydají na cestu, nepředvídají její nástrahy!"

"Pchá! Je to jenom letní bouřka!" odfrkl Bruenor.

Jako v odpověď na zpupnou hlášku kousek od nich udeřil blesk. Koně poskočili a plašili se. Bruenorův kůň v blátě uklouzl a upadl a jenom zázrakem trpaslíka nerozmačkal, jak sebou házel.

Bruenor se vyškrábal na kolena a za neustálého klení si vytíral bláto z očí. "K ďasu! Ten pitomec je chromej!" uplivl, pozoruje odchod vyděšeného poníka.

Wulfgar svého koně stiskl, chtěl se vydat za pádícím zvířetem, ale silné krupobití hnané vichrem ho oslepovalo, bičovalo jeho koně a měl co dělat,a by se udržel v sedle.

Zahřímal další blesk. A další.

Drizzt svému hřebci zakryl hlavu vlastním pláštěm, uklidnil ho hlasem a popojel k trpa-slíkovi.

"Je chromej!" hulákal Bruenor, ač Drizzt ho sotva slyšel.

S vlnou smršti se opět zablesklo a Drizzt se hluboce sklonil. Cítil, jak se kůň celý chvěje.

Kroupy se jen sypaly, byly větší a bušily do nich jak střely z praků. Kůň shodil drova na zem, řičel a vyhazoval, nakonec zmizel v divé bouři.

Drizzt byl u Bruenora rychle, ale než mohli začít vymýšlet nějaký plán, museli to odložit, neboť k nim kulhal Wulfgar. Sotva šel, opíral se proti tahu větru, aby se udržel zpříma. Oči se mu zavíraly, brada se cukala, déšť mu z tváře smýval krev. Tupě zíral před sebe skelnýma očima, jako by nechápal, kde je.

Pak padl obličejem do bláta přímo u jejich nohou.

Zuřivým vichrem pronikl vysoký hvizd, jediný bod naděje proti šílení mohutnějícího řádění živlů. Drizztovy ostré uši jej zachytly, jak zvedli mladíkův obličej z marastu. Zdál se přicházet z dálky, ale Drizzt věděl, jak bouře může zkreslit vnímání.

"Co je?" vyjekl Bruenor do hřmotu, neboť hvízdání neslyšel a divil se obrově reakci.

"Regis!" houkl mu elf do ucha a začal Wulfgara vláčet po nánosu ledových krup ve směru hvízdání. Neměli čas zjišťovat, jestli je mladý muž vůbec živ.

Bystrý půlčík je zachránil. Dobře znal vražednou sílu přívalů valících se vrcholů Páteře světa. Narazil na otvor v malém hřebenu, snad to bylo opuštěné vlčí doupě.

Sledujíce zdroj hvízdání, oba ho brzo našli.

"Naplní se vodou a my se utopíme!" hulákal Bruenor, ale pomohl Wulfgara zatáhnout dovnitř a opřít o zadní stranu jeskyně. Potom se dali do budování návalu, na nějž naházeli zbylé batohy, aby se dovnitř nenahrnula obávaná záplava.

Wulfgar zasténal a Regis k němu přiskočil. "Je živý!" hlásil. "Jeho rána nevypadá moc vážně!"

"Je tuhej jak jezevec zahnaném do kouta," komentoval trpaslík.

Trochu to uvnitř uklidili, a nakonec i Bruenor přestal huhlat.

"Tohle je teda zkouška!" snažil se potěšit nadobro skleslého Regise. Seděli potmě v blátě, neustávající hřmění a bušení krup jim připomínalo, jak nevalné je bezpečí jejich úkrytu.

Regis si z holínek vyléval vodu a Bruenor zabručel: "Kolik mil jsme asi ujeli?"

"Snad deset."

"Tímhle tempem to do nesme vezme dva tejdny!" zamumlal a složil si ruce na prsou.

"Bouřka taky jednou přejde," špitl Regis nechápavě, ale trpaslík už neposlouchal.

Druhý den začínal bez deště, ač těžké olověné mraky se sunuly nízko nad zemí. Wulfgar se ráno cítil dobře, ač stále nechápal, co se mu přihodilo. Bruenor chtěl ihned vyrazit, Regis by byl raději zůstal v jejich díře, až se trochu vyčasí.

"Přišli jsme o většinu zásob," připomněl mu drov. "Mimo suchého chleba nemáme nic k jídlu, dokud nedojdeme do Nesme."

Regis byl první venku.

Nesnesitelná vlhkost a rozblácený povrch je zdržoval, zanedlouho je bolely na nohách všechny klouby od přilnavého kluzkého jílu. Mokré šatstvo se jim lepilo na tělo a ztěžovalo každý krok.

Našli Wulfgarova koně - ohořelý, dýmající tvar napůl pohřbený v blátě. "Úder blesku," řekl Regis.

Všichni se divili, jak to mohl přežít, a Wulfgar si ohromeně uvědomil, co ho v noci srazilo z koně.

"Tuhej jak ten jezevec!" opakoval Bruenor obdivně.

Slunko jen sem tam dráždivě proniklo malou skulinou v mracích, kolem poledne se zase setmělo a v dálce dunělo hřmění.

Bouře strávila svou vražednou sílu, jenže tu noc nenašli žádný úkryt mimo promočené oděvy, a kdykoli kraj osvítil bleskl, bylo vidět čtyři skrčené postavy sedící v kaluži, hlavy svěšené v bezmocné rezignaci.

Další dva dny šli deštěm a větrem, nezbývalo nic jiného, než jí vpřed. V tomto neútěšném čase jim Wulfgar zvedla morálku. Sebral Regise z promočené země a hodil si ho lehce na ramena s tím, že pro udržení rovnováhy potřebuje extra zátěž. Ušetřil tak půlčíkovu hrdost a nakonec přemluvil i zpupného trpaslíka, aby se chvilku svezl. Byl, jako vždycky, neporazitelný. "Řeknu vám, je to požehnání. Bouřka drží hmyz a orky v úkrytu!" Hulákal k šedému nebi. "Možná ze pár měsíců budeme po vodě toužit!"

Usilovně se snažil, aby jim pozvedl ducha. V jedné chvíli se soustředil na blesk a odpočítal si čas do zahřmění. Jak přicházeli ke zčernalé kostře mrtvého stromu, zableskло se a Wulfgar jim předvedl svůj trik. Křikl k Temposovi a vrhl kladivo tak, že porazilo strom k zemi přesně v okamžiku, kdy je ohlušilo zahřmění. A pak je rozesmál, neboť se pyšně postavil s rukama a očima zvednutýma k bohům, jako kdyby osobně vyhověli jeho volání.

Drizzt bral nepřízeň počasí s navyklým stoicismem. V duchu mladému příteli tleskal a uvědomoval si víc než kdy dřív, jak bylo moudré, že ho přibrali do party. On sám zastával povinnost hlídky, nic nedal na barbarovo prohlášení o jejich bezpečnosti.

Bouřkové mraky konečně rozehnal ostrý vítr, který je přinesl. Sluneční svit a jasně modrá obloha jim zvedla náladu, a tak ráno opět začali přemýšlet o tom, co je čeká.

A nejvíc Bruenor. Opět uháněl v předklonu jako ten první den, kdy vyrazili z Planiny ledového větru.

rudý vous se kymácel v tempu pumpujících nohou - zase našel své zúžené soustředění a snil o domovu. Viděl mihotavé stíny pochodní, odrážející stříbrný svit pramenů na stěnách a obdivuhodné předměty, vyrobené pečlivou prací jeho lidu. V posledních měsících se tak koncentroval na Síň mitrilu, že vzpomínky se jasnily, a teď na cestě si po víc jak stu letech připomněl Dumathoinův sál.

Trpaslíci z jeho klanu si prodejem výrobků bohatě vydělávali, ale nejlepší věci a vzácné dary, jež dostali, si nechávali pro sebe. Ve veliké, vyzdobené komnatě, nad kterou kulili oči všichni návštěvníci, ležely odkazy Bruenorových předků všem na odiv, aby mladým generacím sloužily jako zdroj inspirace.

Bruenor se tiše uchechtl při vzpomínce na nádherný sál a skvostné předměty - většinou zbraně a brnění. Mrkl na Wulfgara po svém boku a na mocné válečné kladivo, které před rokem vyrobil. Aegisův tesák by mohl viset v Dumathoinově komnatě, kdyby tam vládl jeho lid, a tím odkazem by stvrdil svou nesmrtelnost.

Viděl Wulfgara mávat kladivem tak lehce, jako by bylo prodloužením jeho paže, a byl šťastný, ničeho nelitoval.

Příští den přinesl víc dobrých novinek. Krátce po složení tábora zjistili, že urazili delší kus cesty, než odhadli, neboť jak pochodovali, krajina kolem nich se nepozorovaně měnila. Kde dřív se táhly pustiny zarostlé bylím, utopeným v moři marastu, tam teď nacházeli svěží trávníky a jilmové hájky. Přešli poslední hřeben a jejich naděje se potvrdily - pod nimi se rozkládala Dessarinské údolí.

Pár mil vepředu, jasně viditelné z vysokého vrcholu, se prudce valilo rameno velké řeky, vzduté jarním táním a nedávnou bouří.

V tomto kraji vládly dlouhé zimy, ale když konečně rozkvetl, rostliny si vynahradily krátkou sezónu životností, jíž se nic na světě nevyrovnalo. Celý svah dolů k řece zářil záplavou vonících barevných květů. Travnatý koberec byl tak hustý, že si zuli holínky a bosky šlapali v jeho hedvábné měkkosti. Všechno tu nakažlivě bujelo vitalitou a svěžestí.

"Měli byste vidět ty jeskyně," řekl Bruenor impulzivně. "Žíly čistého mitrilu širší než paže! Stříbrný prameny, kterejm se v kráse vyrovná jen to, co z nich vytvoří trpasličí ruce!"

"To je jediné, za čím přímo letíme přes všechny útrapy!" uchechtl se Drizzt.

"To jistě!" odsekl Bruenor s lišáckým úšklebkem. "Elfe, ty jseš tady, protože jsem tě sem dostal podfukem, a už ti taky došly důvody, kterejma si mě vod mý cesty furt zdržoval!"

Wulfgar vyprskl. On byl do triku, který měl drova přimět k výpravě, předem zasvěcený. Po velkém boji v Desetiměstí Bruenor předstíral smrtelné zranění a před skonem prosil elfa, aby ho doprovázel na temné cestě do jeho domoviny. Drizzt v domnění, že trpaslík je v posledním tažení, nemohl přítele odmítnout.

"A ty se moc nesměj!" hřímal na mladíka. "Já vám, pročs s náma šel, i když to tvá tupá lebka neví!"

"Prosím, tak mi to řekněte," smál se mladý obr.

"Utíkáš, ale nemůžeš se dostat pryč!"

Wulfgarovo veselí se změnilo v nechápavost.

"To děvče ho postrašilo, elfe," řekl Drizztovi tajemně. "Catti ho chytila do sítí, který ani jeho svaly nemůžou roztrhat!" ječel vítězně.

Wulfgar se neurazil, Bruenorovu závěru se také smál, jenže ta veselá poznámka probudila vzpomínky, jak s dívkou sedávali na Kelvinově mohyle a co hodin tam strávili hovorem a hádkami. V trpaslíkových slovech byl zneklidňující kus pravdy.

"A co Regis?" popichoval Drizzt. "I u něho jsi odhalil motiv, proč jde s tebou? Není to snad z lásky k blátu, které vsává jeho krátké nožky až po kolena?"

Bruenor náhle zvážněl, oči soustředěné na Regisovi reakci. "Ne. Neodhalil," odvětil po chvíli se staženým obočím. "Vím jenom jedno! Jestli si Kručibřich vyvolil cestu, to jenom značí, že bláto a orkové jsou přijatelnější než to, co nechal za sebou." Upíral zrak na malého přítele, hledaje v jeho výrazu nějakou odezvu. Vůbec žádné se nedočkal.

Táhli vlnami zeleně a Regis se skloněnou hlavou hleděl na své chlupaté nohy, které poprvé po dlouhé době zase viděl pod splaskávajícím břichem. Entreri byl daleko, říkal si a nechtělo se mu přemýšlet o nebezpečí, jemuž o vlásek unikl.

Po několika mílích přišli k soutoku řek, kde se Surbrin vlévala do hlavního proudu severního ramene rozvětveného povodí. Hledali způsob, jak překročit větší řeku Dessarin, aby se dostali do údolí mezi ní a Surbrinem. Nesme, jejich poslední zastávka před Stříbroluním, bylo výše proti toku Surbrinu, a ačkoliv město bylo usazeno na východním břehu řeky, chtěli se řídit Harpellovou radou a jít po západním břehu,a by se vyhnuli nebezpečí, číhajícímu ve Velkých Blatech.

Díky drovově neuvěřitelné hbitosti, díky níž vyběhl na větev nad řekou a přeskočil na podobnou větev stromu na druhé straně, překřížili Dessarin celkem bez obtíží. Šli podél Surbrinu, těšili se ze slunečního jasu, teplého vánku a neustávající písně vody. Drizztovi se podařilo lukem skolit srnku - budou mít skvělou večeři a doplní si zásoby.

Poprvé po čtyřech nocích tábořili pod hvězdami přímo u vody, seděli kolem ohně a poslouchali Bruenorovo vyprávění o stříbrných sálech a divech, které je čekají na konci jejich strastiplné poutě.

Pohoda noci však nevydržela do rána - přátele vzbudil křik bitvy. Wulfgar vyšplhal rychle na strom, aby zjistil, kdo se to bije.

"Jezdci!" ječel, sjížděl se stromu a vytáhl kladivo, ještě než dopadl na zem. "Někteří jsou dole! Bojují s netvory, které neznám!" Vyrazil na sever s Bruenorem v patách a Drizzt běžel bokem podél řeky. Regis sáhl po svém malém palcátu a vydal se za nimi, ale neměl moc chuti zasáhnout do otevřeného boje.

Wulfgar byl na dějišti první. Sedm jezdců bylo ještě v sedlech a marně se snažili seřadit koně do nějaké obranné linie. Tvorové, s nimiž se byli, se nebáli rychle vběhnout pod zvednuté nohy,a by koně přes ně klopýtali. Stvůry byly vysoké nějaké tři stopy, ale jejich paže byly dvakrát tak dlouhé. Připomínaly malé oživlé stromy. Divoce pádily kolem, mlátily kyjovitými pažemi a Wulfgar viděl, že jedna obtočila vláčnými údy nešťastného jezdce, aby ho strhla z koně.

Wulfgar se mezi ně vřítil, odrazil je stranou a vrhl se na tu, co napadla jezdce. Barbar netvory špatně odhadl, neboť jejich kořenovité rozvětvené prsty na nohách rychle chytly rovnováhu a dlouhé liánovité paže ho zezadu uchopily, než učinil dva kroky, zaháklyho z obou stran a na místě ho zastavily.

Bruenor útočil hned za ním. Jeho sekera jednoho rozťala jako špalek dřeva a zasekla se do dalšího, až z něj odlétlo kus torza.

Drizzt byl jako vždycky dychtivý, ale převládala v něm obezřetnost, jež ho udržela naživu přes stovky bitev. Plížil se z boku pod převislým břehem a narazil na ubohý most z polen a větví. Dovtípil se, že jej postavili netvoři, zřejmě to byli myslící tvorové.

Vykoukl nahoru nad břeh. Jezdci se shlukli kolem nenadálé posily, jen jednoho z nich právě před ním obtočila nestvůrná chapadla a byl tažen z koně. Odhadoval jejich stromovitý, příšerný tvar a chápal, proč se jezdci oháněli

sekerami. Nebyl si jistý, co pořídí se štíhlými scimitary.

Musel jednat. Vyskočil nahoru a vyrazil oběma zbraněmi. Bylo to, jako kdyby je vrazil do stromu, nic víc.

I tak drovův zásah zachránil jezdci život. Netvor svou oběť praštil, aby ji zbavil vědomí, pustil ji a čelil Drizztovi. Ten rychle změnil taktiku, odrážeje ostřím dotírající paže. Potom jak netvor na něho vyrazil, vrhl se mu po nohách, povalil jej a přehodil jej pes sebe ke břehu. Zapřel scimitary do kůrovité kůže a zatlačil, srážeje netvora k řece. Než padl do vody, zachytil se nějaké trávy a Drizzt ho dobře mířenou sérií kopanců srazil do proudu a řeka jej odnesla.

To už se jezdec vzpamatoval, vyhoupl se do sedla a pobídl koně ke břehu, aby svému zachránci poděkoval.

Pak uviděl černou pleť.

"Drov!" vyjekl a ťal po něm sekerou.

Drizzt to nečekal. Ostré reflexy zvedly jednu čepel dost vysoko, aby odrazila ostří, ale plochý bok zbraně mu zasáhl hlavu a otočil ho. Využil setrvačnosti, padl k zemi a kulil se, aby mezi sebou a jezdcem získal co nejvíc území. Byl si vědom, že muž ho zabije, než se vzpamatuje.

"Wulfgare!" zaječel Regis z úkrytu kousek výš na břehu. Barbar končil s jedním netvorem, jehož tělem se po celé délce klikatily praskliny, a otočil se právě v okamžiku, když jezdec naváděl koně, aby dostal Drizzta.

Zařval vztekem, dvěma skoky byl u koně a vší silou trhl uzdou. Kůň a jezdec se převalili na zem. Kůň se zvedl, házel hlavou a nervózně klusal kolem jezdec však zůstal dole, neboť kůň mu v pádu rozmačkal nohu.

Pět zbylých jezdců teď pracovalo současně, najížděli do netvorů a rozháněli je. Bruenorova sekera se míhala a celou dobu zpíval dřevařovu písničku, kterou se jako kluk naučil.

"Posekej dřevo, synu můj, jdi!

Den ohřát vodu, začni s večeří!"

hulákal a metodicky srážel jednoho netvora za druhým.

Wulfgar stál rozkročený nad Drizztem a jednou ranou mocného válečného kladiva roztříštil každého netvora, který se odvážil příliš blízko.

Ústup začal a ve vteřině pár zbylých netvorů uhánělo v hrůze přes most.

Tři jezdci leželi na trávě mrtví, čtvrtý se těžce opíral o koně, těžce zraněný, a ten, jehož srazil Wulfgar, bolestí omdlel. Těch zbylých pět nešlo svým druhům na pomoc. Shromáždili se kolem Wulfgara a Drizzta, který se stavěl na nohy, a se zvednutými sekerami je tiskli proti břehu.

"Takhle vítáte svý zachránce?" štěkl Bruenora odstrčil jednoho koně, aby se přidal ke svým přátelům.

"Vsadím se, že podruhý vám už nikdo nepomůže!"

"Držíš se špatných kumpánů, trpaslíku!" ozval se kdosi z jezdců.

"nebýt těch špatných kumpánů, váš přítel by byl mrtví!" zvolal Wulfgar, ukazuje prstem na ležícího muže. "Za záchranu života mu chtěl oplatit smrtí!"

"Jsme jezdci z Nesme," odvětil jiný. "Chráníme náš lid a umíráme na bitevním poli. Zvolili jsme si svůj osud sami."

"Pobídni koně ještě vo krok, a tvý přání se ti splní," varoval vztekle Bruenor.

"Váš soud není spravedlivý," odporoval Wulfgar. "Nesme je naším cílem a přicházíme v míru."

"Nedostanete se dovnitř - ne s ním!" uplivl jezdec. "Všichni vědí, jak jsou zlí a nebezpeční. To chcete, abychom ho snad vítali?"

"Jseš blázen a tvá matka taky," zavrčel Bruenor.

"Dej si pozor na slova, trpaslíku," křikl jezdec. "Je nás pět na tři a sedíme v sedle!"

"Tak jen to zkus," střelil Bruenor. "Supi nenajdou dost žrádla na těch tancujících potvo-rách." přejel prstem ostří sekery. "Dejme jim na zob něco lepčího."

Wulfgar nonšalantně mávl obrovským Aegisovým tesákem, s nímž by si ani jeden z jezdců nevěděl rady. Drizzt neučinil jediný pohyb ke svým zbraním a jeho vyrovnaný klid jezdce nejvíc znervózňoval.

Jejich mluvčí ztratil trochu nadutého sebevědomí, když výhrůžka neúčinkovala, ale stále si držel fasádu. "Nechceme být nevděční za vaši pomoc. Necháme vás odejít. Jděte a nikdy se na naše území nevracejte!"

"Půjdem, kam budem chtít," syčel Bruenor.

"A nechceme boj," dodal Drizzt. "Nemáme v úmyslu vám či vašemu městu ublížit, jezdci z Nesme. Pouze projdeme, necháme na pokoji vás a vy nechte nás."

"Ty se k mému městu ani nepřiblížíš, černý elfe!" ječel jiný jezdec. "Můžete nás tady rozsekat, ale za námi je stovka dalších a za nimi třikrát tolik! Teď zmizte!" Jeho druhům odvážná slova dodala kuráž, i koně cítili napětí v uzdách a nervózně přešlapovali.

"Máme svůj kurs," tvrdě se opřel Wulfgar.

"Čert je vem!" zařval Bruenor. "Už jich mám až po krk! Čert je vem a čert vem i jejich proklatý město! Kéž by je smetla řeka!" Obrátil se k přátelům. "Prokazujou nám službu. Půjdem přímo do Stříbrolunní místo kolem řeky a ještě tak ušetříme nejmíň celej den."

"Přímo?" otázal se Rizot. "Přes Velká Blata?"

"Můžou bej horší než tundra?" Oslovil jezdce. "Nechte si svý město i hlavy," řekl. "Přejdem tady přes ten most a aspoň se zbavíme vás i vašeho pitomého Nesme!"

"Po bažinách se prohání horší věci než ti bahenní mužíci, bláznivý trpaslíku," ušklíbl se jezdec. "Přišli jsme zničit tento most. Jak přejdete, shoří."

Bruenor kývl a úšklebek vrátil.

"Držte se směru na východ," varoval jezdec. "Všichni naši jezdci dostanou varování, a jestli vás najdou blízko nesme, zabijí vás."

"Vezmi svého divého přítele a jděte," dráždil jiný, "než se má sekera vykoupe v drovově krvi! Pak bych ale musel

pošpiněnou zbraň zahodit!" Všichni se pobaveně chechtali.

Drizzt je neposlouchal, upjatý na jezdce v pozadí, tichého muže, který hovoru využíval ke svému účelu. Stáhl si z ramene luk a ruka se mu nepozorovaně sunula k toulci.

Bruenor domluvil a s Wulfgarem se otočili k mostu. "Jdem, elfe," utrousil k Drizztovi, když ho míjel.

Ale drov měl k odeslání ještě jednu zprávu, než svá záda vystaví jezdcům. V jednom bleskovém pohybu si ze zad strhl luk, vytáhl z toulce šíp a spustil tětivu. Šíp hvízdl vzdu-chem, projel mužovou kořenou čapkou, rozčísl mu vlasy a zarazil se do kmene za ním a varo-vně se chvěl.

"Očekával jsem vaše neomalené urážky, dokonce je i přijal," řekl vyděšeným jezdcům s chladným klidem. "Ale neprominu žádný pokus zranit mé přátele nebo mne. Jen jednou vás varuji: jestli to zkusíte podruhé, zemřete." Prudce se otočil a vkročil bez ohlédnutí na most.

Šokovaným jezdcům přešla chuť jeho partu ještě ohrožovat. Ten rádobystřelec se na svou čapku ani nepodíval.

Drizzt se tiše usmál. Jak ironické, že se nemůže zbavit pověsti svého původu. Ač se mu na jedné straně vyhýbali a vyhrožovali mu, tajuplná aura halící temné elfy mu pomáhala zastrašit i ty nejmocnější nepřátele.

Regis se k nim na mostě připojil, pohazuje si oblým kamenem. "Měl jsem je na mušce," prohlásil o své zbrani a hodil ji do vody.

"Kdyby byli začali, měl bych první ránu."

"Kdyby to bylo začalo," opravil ho Bruenor, "byl by sis nadělal do gatí."

Wulfgar rozmýšlel nad tím, co je čeká. Harkle je varoval před spálenou zemí a bezednými bažinami, před troly a jinými hrůzami, které neměly jména.

"Ušetříme nejmíň jeden den!" opakoval Bruenor zatvrzele.

Nikdo si tím nebyl moc jistý.

o o o

"Můžeš jít," řekl Dendybar zjevu.

Plameny v brazíru se rozhořely, zbavujíce ho materiálního tvaru, a Morkai rozvažoval nad druhým setkáním. Jak často ho bude Dendybar povolávat? Čaroděj se ještě ani nevzpamatoval z posledního, a měl odvahu vyvolat ho znovu. Dendybarova záležitost s trpaslíkovou partou musí být vskutku naléhavá! Tenhle závěr Morkaie přiměl, aby svou roli čarodějova zvěda nenáviděl ještě víc.

Dendybar se protáhl po meditativní póze a zle se usmál, uvažuje nad představou, již mu Morkai právě ukázal. Ti čtyři přišli o koně a pochodovali do nejnebezpečnější oblasti celého severu. Příští den je jeho skupina letící na kopytech zázračných ořů dožene, ač se bude držet víc na sever.

Sydney dorazí do Stříbrolunní dávno před drovem.

11
Stříbrolunní

Jízda z Luskanu byla opravdu rychlá. Zvědavému divákovi by se Entreri s jeho průvodci jevil jen jako rozmazaná šmouha v nočním větru. Kouzelní koně za sebou nezanechávali žádné stopy, žádní živoucí tvor by je nepředehnal. Jako vždycky, golem za nimi běžel dlouhými ztuhlými kroky.

Na hladkých sedlech Dendybarových ořů se sedělo tak pohodlně, že byli schopni jet přes úsvit a přes další den pouze s krátkými přestávkami, aby se najedli, takže když po západu plného dne jízdy rozbili tábor, měli za sebou i skaliska.

Catti celou dobu bojovala vnitřní bitvu. Nepochybovala, že Entreri předhoní Bruenora. Jak teď situace vypadala, Catti bude svým přátelům na škodu, figurkou, jíž Entreri bude manipulovat, jak bude chtít.

Ten problém nemohla odstranit, pokud nenajde nějaký způsob, jímž by aspoň trochu zmenšila nebo zdolala sevření děsu, kterým ji zabiják držel v pasti. První den se plně věnovala soustředění, zablokovala okolní vjemy a hledala v sobě vnitřního ducha pro sílu a odvahu, již bude potřebovat.

Bruenor ji během roků naučil, jak se taková bitva hraje, dal jí sebeovládání a sebedůvěru, které ji přenesly přes mnohé obtížné situace. Druhý den se cítila jistější, smířenější se svou situací. Mohla se upřít na své věznitele. Nejzajímavější byly pestré pohledy, jimiž po sobě stříleli Entreri s Jierdanem. Hrdý voják se zřejmě nevyrovnal s pokořením prvního nočního setkání před Luskanem. Entreri o zášti věděl, dokonce ji přikrmoval, aby ji dovedl až ke konfrontaci, a sledoval muže nedůvěřivým okem.

Dřímající svár by mohl být nejslibnějším, možná snad jediným řešením úniku. Usoudila, že Bok je nezničitelným nástrojem nemyslící zkázy, s nímž nemůže nijak manipulovat, a zanedlouho se poučila, že Sydney nenabízí vůbec nic.

Druhý den se ji Catti pokoušela vtáhnout do hovoru, Sydney se však nedala vyrušit, příliš úzce upřená na svůj úkol. Nedá se k ničemu svést, ani přemluvit. Neodpověděla Catti ani na pozdrav, kdy usedali k polednímu jídlu. Když ji Catti nepřestávala otravovat, požádala Entreriho, aby "tu lehkou holku držel stranou".

Přestože pokus selhal, lhostejná čarodějka Catti pomohla víc, než mohla předvídat. To otevřené opovržení a urážky byly pro dívku jako palčivá facka a vnukly jí další pomůcku, jak překonat paralýzu děsu: hněv.

Druhý den minuli poloviční bod jejich cesty. Krajina se kolem nich v té rychlosti neskutečně odvíjela, a nakonec se utábořili v pahorcích severně od Nesme. Luskan byl za nimi plných dvě stě mil. V dálce blikaly ohně a Sydney předpokládala, že to jsou hlídky.

"Měli bychom tam zajet a poslechnout si, co se dá," navrhl jí Entreri, dychtící po novinkách o své oběti.

"Dobře, pojedeme my dva. Před půlnocí můžeme být zpět."

Entreri se ohlédl po Catti. "Co s ní? Nechtěl bych ji nechat samotnou s Jierdanem."

"Myslíte, že by ji voják využil? Ujišťuji vás, že je čestný."

"Toho se nebojím," řekl Entreri. "O Bruenorovu dceru nemám strach. Zbavila by se vašeho čestného vojáka a zmizela by, než se vrátíme."

Catti jeho poklona nepotěšila. Poznámka měla spíš urazit vojáka, který sbíral dříví na oheň, než že by byla uznáním jejích schopností, ale jestli jí zabiják skutečně respektoval, pak by její úkol byl mnohem těžší. Entreri se nesmí domnívat, že je vynalézavá či nebezpečná, neboť by hlídal každý její pohyb.

Sydney pohlédla na Boka. "Odcházím," řekla nahlas, aby ji Catti nepřeslechla. "Jestli se to děvče pokusí utéct, dožeň ji a zabij!" Po Entrerim střelila zlým úšklebkem. "Spokojen!" Usmál se na ni.

Jierdan se právě vrátil a Sydney mu oznámila jejich plán. Nezdálo se, že ho společná výprava těch dvou těší, ač neřekl ani slovo,a by jí to rozmluvil. Catti ho pozorovala a poznala pravdu. nevadilo mu, že zůstal sám s ní a golemem - obával se, aby mezi oběma nevypučelo přátelství. Catti to očekávala, neboť Jierdan mezi nimi zaujímal nejslabší postavení - byl podřízený Sydney a z Entreriho měl strach. Spojenectví mezi nimy, nebo dokonce pakt s vyloučením Dendybar a věže, by pro něho nejspíš znamenalo smrt.

"Povaha jejich temných úmyslů pracuje určitě proti nim," zašeptala, když Sydney s Entrerim odjeli, a ještě si to zopakovala, aby se vnitřně posílila.

"Můžu vám pomoct," nabídla vojákovi, jenž stavěl tábor.

"Vztekle se na ni podíval. "Pomoct? Měl bych vás přinutit, abyste to udělala vy sama."

"Vím, proč se zlobíte," pronesla soucitně. "Mně Entreri také působí utrpení."

Lítost hrdého vojáka urazila. Výhružně se k ní rozehnal, ale ona se ani nehla. "Tato práce je pod vaši úroveň."

Jeirdanův hněv odvála její lichotka, zřejmě záměrná, ale poníženému muži pozvedla pošra-mocené sebevědomí.

"Mou úroveň?" odsedkl.

"Jste luskanským gardistou, vaší jednotky se obává celý sever. Neměl byste dělat takovouhle práci, zatímco si čarodějka a ten lovec stínů jedou na výlet."

"Vymýšlíte si!ů zavrčel a zarazil se. "Postavte tábor," poručil po chvilce, aby jí dokázal sovu nadřazenost. Po očku na něj pohlédla a beze slova se dala do práce. v mysli se jí utvářel plán - měla by si v této fázi získat spojence, nebo alespoň zaset sémě žárlivosti.

Voják přecházel kolem a s uspokojením slyšela jeho mumlání.

Entreri se Sydney už zdálky slyšeli rituální zpěvy, takže tohle nebyl tábor obchodní karavany z Nesme. Opatrně se kradli vpřed, aby si to ověřili.

Vysocí, tmaví barbaři v obřadních péřových ozdobách tančili v kruhu kolem kmenového totemu.

"Urhgardové," šeptla Sydney. "Nedaleko je jejich pohřební mohyla." Pomalu ustupovala z dosahu záře ohně. "Pojďte! Tady se nich nedozvíme."

Vraceli se ke svému tábořišti. "Neměli bychom se přesunout někam dál, z dohledu těch divochů?" otázal se později.

"Není třeba. Budou tančit celou noc. Celý kmen se slavnosti musí zúčastnit, snad ani nero-zestavěli žádné hlídky."

"Zdá se, že toho o nich hodně znáte," zabiják podotkl tónem, jako by naznačoval, že je tu nějaký záměr, který kontroluje veškeré dění kolem nich.

"Připravila jsem se na tuto cestu," opáčila Sydney. "Uthgardové neskrývají žádná tajemství - způsob jejich života je všeobecně známý a dokumentovaný. Kdo se sem vydá, měl by se o nich poučit."

"Mám štěstí, že mám tak vzdělanou průvodkyni," uklonil se Entreri v sarkastické omluvě.

Sydney s očima na obzoru neodpověděla.

Entreri však nenechal hovor tak lehce zaniknout. Metodicky sledoval nit podezření. Úmyslně si k jejímu odhalení vybral právě tuto chvíli. Poprvé měli příležitost být sami bez Catti a Jierdan, kteří by hovor ztěžovali, a Entreri mínil skončit s obavami a skončit i s čaro-dějkou.

"Kdy mám zemřít?" otázal se přímo.

Sydney nevypadla z role. "Až váš osud rozhodne, jako to určí nám všem."

"Dovolte mi položit otázku jinak." Entreri ji uchopil za paži a otočil ji k sobě. "Jaké jsou vaše instrukce, kdy mne máte zbít? Proč by jinak Dendybar s námi poslal golema?" rozvíjel své úvahy. "Čaroděj se neřídí žádnou čestností, žádnými dohodami. Musí dosáhnout cíle nejúčelnějším způsobem a potom eliminuje ty, které už nepotřebuje. Až pro vás ztratím cenu, mám být zabit - úkol, který bude poněkud obtížnější, než předpokládáte."

"Jste vnímavý," odpověděla chladně Sydney. "Dendybarův charakter jste odhadl dobře. Zabil by vás prostě proto, aby se vyhnul možným komplikacím. Nedomyslel jste však moji vlastní úlohu. Na můj nátlak vložil váš osud do mých rukou." Odmlčela se, aby Entreri mohl zvážit její slova. Snadno by ji mohl na místě usmrtit, oba to věděli, takže otevřený klid, s jakým mu záměr vyjevila, ho zadržel a přinutil, aby ji vyslechl.

"Jsem přesvědčená, že v konfrontaci s trpaslíkovou partou oba sledujeme rozdílné cíle," vysvětlovala. "Na žádný pád nezamýšlím zničit nynějšího - a možná budoucího spojence."

I přes podezřívavou povahu rozuměl linii, kterou se ubírala její logika. Rozeznal v Sydney mnoho z vlastních charakterových rysů. Bezohledná - nedopustila, aby se jí něco postavilo do cesty, ale také se z ní nenechala svést bez ohledu na své pocity. Pustil její paži. "A co ten golem," pronesl nepřítomně do tiché noci. "Dendybar věří, že jej potřebujeme, abychom partu porazili?"

"Můj pán nenechává nic náhodě. Poslal Boka, aby se pojistil, že dostane to, po čem touží. A jako ochranu proti neočekávaným obtížím se společníky - a proti vám."

Entreri vedl linii její úvahy o krok dál. "Ten předmět, který chce, musí být opravdu mocný."

Sydney přikývla.

"Svůdný možná i pro mladšího čaroděje?"

"Co se tu pokoušíte naznačit?" vybuchla, že Entreri vzal v potaz její oddanost k Dendy-barovi.

Zabijákův vědoucí úsměv ji přiměl, že se nepříjemně ošila.

Dodal. "Golemův účel je chránit Dendybar proti nečekaným potížím - z vaší strany."

Sydney namáhavě polkla, nenašla žádnou odpověď. Tato možnost ji nikdy nenapadla. Snažila se rozumně setřást mužův nesmyslná názor, ale jeho další poznámka jí vyrazila dech.

"Prostě aby se pojistil proti možným komplikacím," řekl zachmuřeně, opakujíce její vlastní slova.

Ta logika ji uhodila do tváře jako facka. Proč si myslela, že Dendybar vynechá z jeho zlovolných úkladů a intrik právě ji? Ten objev jí otřásl, ale neměla chuť hledat odpovědi s Entrerim po svém boku. "Musíme si důvěřovat. Musíme oba uznat, že spojenectví nám prospěje a nic nás to nestojí."

"Pošlete golema zpět do Luskanu," navrhl vážně.

V Sydneyině mysli bodl poplach. Vkládal jí do duše pochyby, jen aby v jejich svazku získal výhody?

"Nic nepotřebujeme," objasňoval. "Máme to děvče. A i kdyby trpaslíkova parta naše požadavky odmítla, jsme dost silní, abychom si vzali, co chceme." Vrátil čarodějčin podezřívavý pohled. "A vy mluvíte o důvěře?!"

Sydney mlčela a vyjela k táboru. Snad by měla Boka poslat pryč. Tím činem by sice uklidnila zabijákovy pochybnosti, ale kdyby nastaly potíže, získal by nad ní vrch. Propuštění golema by však mohlo zodpovědět i na tíhu zneklidňujících otázek, jež se týkaly Dendybara.

Příští den byl nejklidnější a nejúspěšnější z celé jízdy. Sydney se potýkala s problémem golemovi přítomnosti a dospěla k názoru, že má pánovu důvěru.

Entreri se zájmem pozoroval, jak se s tím vyrovnává, a doufal, že pouto mezi Sydney a Dendybarem oslabil a jejich posílil. Nyní musel čekat, až přijde další chvilka, kdy své společníky bude moci ovlivnit.

I Catti hlídla příležitost, aby povzbudila sémě, jež Jierdanovi nasadila do hlavy. Nenávistné skryté pohledy na ty dva jí prozradily, že její plán se skvěle daří.

Krátce po poledni příštího dne byli u Stříbrolunní. Měl-li Entreri nějaké pochyby týkající se jeho spojení s Věží, setřásl je, když vážil ohromující výsledek, neboť neúnavní kouzelní koně urazili ve čtyřech dnech takřka pět set mil. A jízda byla tak snadná, že byli celkem svěží, když zastavili u úpatí hor blízko kouzelného města.

"Před námi je řeka Rauvin," volal zepředu Jierdan. "A hlídka."

"Objedeme ji," odvětil Entreri.

"Ne," řekla Sydney. "Jsou to průvodci přes Měsíční most. Nechají nás projet a usnadní nám cestu do města."

Entreri se ohlédl po Bokovi, jenž za nimi pádil po stezce. "To nechají projít i jeho?" zeptal se nevěřícně.

Golem je zatím dohnal. "Boku," poručila mu, "už tě není třeba. Vrať se k Dendybarovi a vyřiď mu, že vše jde dobře."

Catti se zableskly oči, ale Jierdan se lekl a hleděl k nim s rostoucí úzkostí. A Catti v jeho reakci viděla další výhodu. Propuštěním golema Sydney podpořila jeho strachy, že ti dva se mezi sebou dohodli.

Golem se nehnul.

"Řekla jsem ti, abys šel!" řekla Sydney ostřeji. Koutkem oka zachytila Entreriho vědoucí pohled. Čert tě vem, pomyslela si. Ale Bok stál dál a nehýbal se.

"Jste dobrý prorok," zavrčela na Entreriho.

"Tak zůstaň tady," syčela na golema. "Zdržíme se ve městě několik dní." Sklouzla ze sedla a šlapala pryč, pokořená zabijákovým úsměvem.

"Co koně?" ozval se Jierdan.

"Byli stvořeni, aby nás dostali do Stříbrolunní, ne dále."

Už když vykročili dolů stezkou, chvějivá světla koní bledla do měkké modři a pak zmizela.

Stanovištěm hlídky prošli hladce, obzvlášť, když se Sydney představila jako zástupce Věže kouzelných věd. Stříbrolunní nebylo jako většina nepřátelských severských měst, jejichž strach z cizinců hraničil s duševní úchylkou, nezavřelo se za odpudivými hradbami a řadami obezřetných vojáků. Lidé tohoto města návštěvníky vítali jako zpestření kultury, nebáli se, že ohrozí způsob jejich života.

Jeden z Rytířstva Stříbra, strážný na stanovišti u Rauvinu, vedl čtyři cestující ke vchodu měsíčního mostu, jehož neviditelný oblouk křížil řeku před hlavní bránou. Kráčeli po něm opatrně, neviditelný materiál pod nohama je lekal. Zanedlouho procházeli meandrem ulic okouzleného města. Bezděky zpomalili pod dojmem nakažlivé lenosti, uvolněné snivé atmosféry, která rozprášila i Entreriho napětí.

Na každém rohu je zdravily vysoké, pokroucené věže a podivně tvarované stavby. Ve Stříbrolunní nepřevládl žádný architektonický styl, každý si tu svobodně postavil svůj výtvor beze strachu, že jej někdo odsoudí, nebo se mu vysměje. Výsledkem bylo město nekonečné velkoleposti, ne bohaté poklady jako sousední Hlubina nebo Mirabar, ale nepřekonatelné v estetické nádheře. Již v nejranějších časech Říší, kdy trpaslíci, elfové a lidé měli dost místa, aby se prohánělí pod sluncem a hvězdami bez obav, že překročí neviditelné hranice nějakého nepřátelského království, Stříbrolunní existovalo v otevřeném vzdoru proti dobyvatelům a tyranům světa - místo, kde nikdo nikoho neovládal.

Lidé všech možných ras tu kráčeli svobodně každou ulicí a uličkou i v nejtemnější noci, a jestli cestující někdo přešel bez pozdravu, bylo to proto, že byl hluboce ponořený do meditativního přemýšlení.

"Trpaslíkova parta odjela z Dlouhého Sedla ani ne před týdnem" poznamenala Sydney při procházce městem. "Budeme asi několik dní čekat."

"Kam jdeme?" Entreri měl pocit, že sem nepatří. Hodnoty, které tu očividně převládaly, byly jiné než v kterémkoli

městě, jež znal, naprosto cizí jeho vlastnímu pojetí chtivého, zkaženého světa.

"Ulice lemují hostince. Návštěvníků je tu plno a jsou vítaní."

"To bude dost těžké najít tu partu, až sem dorazí," bručel voják.

"Ani ne. Trpaslík sem přijde shánět informace. Určitě nejdřív zajdou do Pokladnice Mudrců, nejslavnější knihovny na celém severu," odvětila Sydney suše.

Entreri přivřel oči. "A by tam budeme, abychom je pozdravili."

12
Blata Trolů

Toto bylo území zčernalé půdy a mlžnatých bažinatých slatin, kde i to nejslunnější nebe kalil rozpad a neodbytný pocit zmaru. Krajina se neustále zvedala a klesala, s každým vrcho-lem budila naději konce, přinášela však jen beznaděj a stále ten stejný chmurný, neměnný obraz.

Na jaře se udatní Jezdci z Nesme vydávali do blat a zakládali dlouhé linie ohňů, aby netvory nepřátelského území zahnali daleko od hranic svého města. Sezóna pokročila, od posledního vypálení uběhlo několik týdnů, ale nízká údolí i teď ležela pod hustou pokrývkou kouře a vlny horka z velkých ohňů stále rozechvívaly vzduch kolem velkých hromad ohořelého dřeva.

A ze vzdoru k jezdcům sem Bruenor vedl své přátele, tvrdohlavě odhodlaný se protlouct ke Stříbrolunní. Po prvním dnu i on začal pochybovat o moudrosti svého rozhodnutí. Okolí vyžadovalo neochabující stav pohotovosti a každá skupina opálených stromů je nutila zastavit - černé, bezlisté pařezy a polena se nepříjemně podobaly bahenním mužíkům.Víc než jednou se houpavá půda pod nohama stala hlubokou bažinou a jen rychlá pomoc ostatních je zachránila před zjištěním, jak je hluboká.

Přes blata bez ustání vál vítr, živený pásy horké půdy a chladných bažin, a přinášel s sebou hnusnější zápach než dým a saze požárů. Drizzt DoUrden ten odporně nasládlý pach znal - pach trolů.

Toto byla jejich doména. Všechny zvěsti o blatech, co slyšeli v pohodlí Střapaté Hole a kterým se smáli, je nemohly připravit na skutečnosti, když do nich vešli.

Bruenor odhadl, že by je mohli přejít za pět dní, půjdou-li rychle. První den skutečně nutnou vzdálenost urazili, trpaslík však nepočítal s tím, že se budou muset stále vracet kvůli nepřekročitelným bahniskům. Ten den ušli dvacet mil a byli sotva deset mil od místa, kde začali svůj pochod do blat.

Žádné troly nepotkali, neviděli ani nic jiného, a tak večer docela optimisticky rozložili tábor.

"Budeš držet hlídku?" ptal se Bruenor Drizzta s vědomím, že potřebují jeho ostré droví smysly, aby noc přežili.

Drizzt přikývl. "Celou noc." Trpaslík ani neodporoval, tušil, že žádný z nich se v noci nevy-spí - ať na hlídce či ne.

Tma padla náhle a dokonale. Ti tři by neviděli ani své vlastní ruce pár palců od obličeje. S tmo přišly zvuky budící se noční můry. Kolem nich se ozývaly savé, mlaskavé kroky. Dým se mísil s noční mlhou a valil se kolem ožehlých stromů. Vítr nezesílil, ale zápach ano, a vzduchem se ozývaly stony týraných duchů ubohých obyvatel.

"Seberte si věci," zašeptal Drizzt.

"Viděls něco?"

"Nic přímo, ale cítím je kolem. Vy tady. Nemůžeme tu sedět. Musíme jimi projít, než nás obklopí."

"Bolí mě nohy," kvílel Regis tiše. "Šlapky mám oteklé. Nevím, jestli je vůbec dostanu do holínek."

"Pomož mu, chlapče, elf má pravdu. Budeme-li muset, tak tě ponesem, Kručibřichu, ale musíme se hnout."

Drizzt se postavil do čela a čas od času napřáhl ruku dozadu a vedl Bruenora a ten ostatní,a by nesešli z vybrané cesty.

Všichni cítili kolem temné tvary, nos jim zahlcoval trolí pach.

Drizzt jediný je viděl a táhl své přátele tak rychle, jak mohl.

Štěstí stálo při nich, měsíc vyšel a proměnil opar v duchově stříbrnou pokrývku a vyjevil jim hrozící nebezpečí. Všechno kolem nich se hýbalo - dali se do běhu.

Vytáhlé tvary se zvedaly z okolní mlhy, drápovité prsty po nich chňapaly, jak utíkali kolem. Wulfgar se připojil k Drizztovi, rozháněje troly mocnými rozmachy Aegisova tesáku a drov se mohl upřít na cestu, aby neztratil správný směr.

Běželi už hodiny a stále měli troly kolem sebe. Pádili za meze vyčerpání a bolesti a znecitlivělých údů, běželi s vědomím jisté strašlivé smrti, jestli se o vteřinu opozdí, a jejich děs převládal na zmučenými těly. I Regis, příliš otylý, s příliš krátkýma nohama, držel tempo a poháněl je k větší rychlosti.

Drizzt chápal marnost jejich námahy. Wulfgarovo kladivo nevyhnutelně zpomalilo, zakopávali čím dál častěji. Noc měla v zásobě ještě mnoho hodina a ani rozbřesk nezaručoval konec pronásledování. Kolik mil mohou takhle utíkat? Kdy se vydají stezkou, jež skončí u bezedné bažiny se stovkou trolů v patách?

Drizzt změnil strategii, hledal místo, kde by se mohli ubránit. Zočil malý výstupek asi deset stop vysoký, se strmými, téměř kolmými svahy na třech stranách. Na svahu rostl jediný mladý strom. Namířil ruku a Wulfgar ihned plán pochopil a zabočil tam. Dva trolové jim číhavě blokovali cestu a vztekem vrčící Wulfgar na ně vyrazil. Válečné kladivo znovu a znovu dopadalo, tři přátelé za něho vklouzli, až dorazili k výstupku.

Wulfgar se otočila spěchal se k nim připojit a neodbytné troly měl přímo za zády i s dlou-hou řadou jejich odporných druhů.

Přes kulaté břicho se Regis čile vyšplhal po stromě na vrcholek. Podsaditý Bruenor nebyl stavěný pro šplh a bojoval o každý palec.

"Pomoz mu!" Drizzt se zády ke stromu a scimitary v rukou křikl k barbarovi. "Vyhoupni pak nahoru, já je zadržím!"

Wulfgar namáhavě lapal po dechu, přes čelo se mu táhl krvavý šrám. Doběhl ke stromu a lezl za trpaslíkem. Kořeny pod jejich váhou praštěly a zdálo se, že ztrácí jeden palec za každý, co získali. Regis konečně dosáhl na Bruenorovu ruku a pomohl mu přes okraj. Wulfgar šplhal hned za ním, ale teď se všichni dívali s hrůzou na svého přítele.

Drizzt se potýkal se třemi netvory a víc se jich hromadilo kolem. Wulfgar pomýšlel, že se spustí dolů a zemře drovovi po boku. Drizzt se chvilkami mrknul, jak jsou se šplháním daleko, viděl barbarovo váhání a četl jeho myšlenky. "Jdi!" křikl. "Zdržuješ!"

Wulfgar chvilku pátral po zdroji povelu. Důvěra a úcta k drovovi překonala jeho přání vrhnout se zpět do bitvy a vzdorovitě se vytáhl nahoru na malou plošinu.

Trolové drova obklopili z boků, hnusné paťáty po něm sahaly ze všech strany. Slyšel křik svých přátel, kteří ho pobízeli,a by se odtrhl a přidal se k nim, ale monstra se už dostala i za něho a odřízla mu ústup.

Obličej se mu roztáhl úsměvem. Oči zahořely.

Vrhl se do nejhustšího klubka trolů, pryč od nedosažitelného výstupku a hrozících se přátel.

Těm třem nezbýval čas, aby dumali nad jeho osudem, byli obklíčeni a trolové se neúnavně drali nahoru.

Každý z nich bránil svou stranu. Čtvrtá stěna byla naštěstí strmá, místy převislá, a netvoři se jim nemohli natlačit do zad.

Wulfgar byl nejsmrtonosnější, každou ranou srazil jednu stvůru, ale než se mohl nadech-nout, další zabrala její místo.

Regis s malým palcátem toho moc nenadělal. Vší silou mlátil po prstech, loktech i hlavách, jak se trolové cpali blíž, ale srazit dolů je nedokázal. Pak se Wulfgar nebo Bruenor museli stočit z vlastního zápasu a odseknout tu bestii sami.

Věděli, že s prvním chybným zásahem bude nějaký trol nahoře na plošině.

Neštěstí dopadlo za pár minut. Bruenor se otočil na pomoc Regisovi, když jeden netvor přetáhl své torzo přes okraj. Trpaslíkova sekera sekla čistě.

Až moc. Zajela do trolova krku, projela skrz a usekla mu hlavu.

Hlava sice odletěla pryč, tělo však lezlo nahoru. Regis ustoupil, ztrnulý děsem.

"Wulfgare!" vyjekl Bruenor.

Barbar se spěšně stočil, bezhlavý nepřítel ho nevyvedl z tempa a ranou kladiva do hrudi ho shodil z plošiny.

Dva další paťáty se držely okraje. Na Wulfgarově straně jiný trol vylezl nahoru víc než polovinou těla. A za nimi se třetí rozkročil nad bezmocným půlčíkem.

Nevěděli, kde dřív začít. Vršek byl ztracen. Wulfgar dokonce zamýšlel skočit dolů do chumlu a zemřít jako pravý válečník, zabíjející tolik nestvůr, kolik mohl. Nechtěl vidět, jak jeho dva přátelé jsou trháni na kusy.

Trol nad půlčíkem náhle ztratil rovnováhu, jako by ho něco táhlo dozadu. Jedna noha se mu podlomila a pak pozpátku spadl do tmy.

Drizzt DoUrden vytrhl ostří z jeho lýtka, jak přes něho padal, čile se skulil na vršek a vyskočil na nohy přímo vedle půlčíka, kterého děsně vylekal. Kabát na něm vlál v cárech a skvrny krve se černaly na mnoha místech oděvu.

Ale stále se ještě smál a oheň v očích jim řekl, že ještě zdaleka neskončil. Přiskočil k ohromenému trpaslíkovi a Wulfgarovi a sekl po dalším trolovi, rychle ho sraziv ze svahu.

"Jak?" Bruenorovi spadla brada, ač věděl, už jak spěchal zpátky k Regisovi, že se odpovědi nedočká - drov neměl čas.

Drizzt se svým výpadem dole dostal vůči nepřátelům do výhodné pozice. Trolové byli dvakrát vyšší než on a ani netušili, že se mezi nimi proplétá a seká na všechny strany. Věděl, že žádná rána jim na dlouho neublíží - bodance se rychle vyhojí, uťaté údy znovu narostou - ale odvážný manévr mu získal čas, aby se z jejich hord vymanil a ztratil se ve tmě. Jak byl v černé noci volný, zvolil si stezku k pahorku a prosekal se nic netušícími zrůdami s tou stejnou žhavou vášní. Když se dostal k úpatí, zachránila ho jeho mrštnost, neboť popravdě vyběhl po svahu i přes záda šplhajícího trola. Byl pro překvapené stvůry příliš rychlý.

Obrana vrcholku se teď upevnila. Každý držel jednu stranu - Bruenor s hrozivou sekerou, mladík s mocným kladivem a Drizzt se dvěma bleskurychlými scimitary. Trolové to teď neměli lehké. Regis se držel uprostřed a čile přiskočil na pomoc, kdykoliv se některý netvor dostal moc vysoko.

Stále však přicházeli další, dav dole rostl s každou minutou. Přátelé jasně viděli, jak toto utkání dopadne. Kdyby se jim podařilo nějak zlomit to příšerné shromáždění, aby si otevřeli cestu k úniku…, obranný boj jim však nenechal čas na hledání řešení.

Mimo Regise.

Stalo se to takřka náhodou. Zmítající se paže odseknutá jednou z Drizztových čepelí se plazila do středu jejich obrany. Regisovi se obracel žaludek, když do této věci mlátil svým palcátem. "Nechce to chcípnout!" zaječel, jak chňapala po jeho zbrani. "Nemůžu to zabít! Rozsekejte to! Někdo to spalte!"

Všichni byli příliš zaměstnaní, aby reagovali na půlčíkovy zoufalé prosby, ale ten poslední výkřik mu vnukl nápad. Skočil na tu děsivou věc, přitiskl ji k zemi a šmátral po křesadle.

Ruce se mu tak třásly, že byl sotva schopen škrtnout o kámen, stačila však maličká jiskra a trolí paže se vzňala a praskala do křehké koule. Regis pochodeň sebral a pádil k Bruenorovi. Zadržel mu ruku se sekerou s tím, aby nechal stvůru vylézt přes okraj.

Jakmile se trol vytáhl, Regis mu vrazil oheň do obličeje. Hlava vpravdě vybuchla plameny a trol se s bolestným řevem zřítil dolů a přenesl vražedný oheň na své druhy.

Troly nepolekala čepel nebo kladivo. Rány po těchto zbraních se téměř okamžitě vyhojily, i odseknutá hlava narostla znovu. Boj jim vlastně pomáhal v množení, neboť trolovi naroste zpět useknutá paže a useklé paži naroste nový trol! Nejedna hladová kočka či vlk hodovali na trolí mrtvole a přivodili se vlastní hrůzný zánik, když jim v břiše rostla nová nestvůra.

Ani trolové však nebyli docela beze strachu. Oheň byl jejich zkázou a nestvůry z Velkých Blat jej znaly až moc dobře. Spáleniny se nemohly zregenerovat a trol zabitý ohněm byl mrtvý navěky. Bylo to téměř jako boží kletba, oheň lnul k jejich suché kůži stejně hladově jako k vysušenému troudu.

Monstra na Bruenorově straně prchala nebo klesala v ohořelých zbytcích. Bruenor mu uznale poklepal na rameno a naděje se mu vracela do zarudlých očí, když viděl dole tu spoušť.

"Dřevo!" uvažoval Regis. "Potřebujeme dřevo!"

Bruenor si ze zad shodil batoh. "Kručibřichu, počkej, za chvilku dostaneš svý dřevo," zasmál se a ukázal na mladý strom. "V lahvích je olej!" Přeběhl k Wulfgarovi. "Ten strom, chlapče!" Pomoz rychle půlčíkovi!" vykřikl a zaujal jeho místo.

Mladík se otočil, viděl Regise chystat nádobu s olejem a pochopil, co se od něho čeká. K té straně se dosud nevrátil jediný trol, ale zápach spáleného masa u paty svahu ho takřka porazil. V jediném zapření vyrval kořeny a vynesl strom nahoru. Pak šel zpět na své místo, aby Bruenor mohl dřevo rozsekat.

Zanedlouho oblohu a okolí osvětlily planoucí střely a létaly do trolí hordy ve sprškách vraždících jisker. Regis běžel kolem okraje plošinky, šplíchal na nejbližší troly olej a ti se v šíleném děsu rozprchli. Začal zběsilý ústup, mezi splašenými netvory a rychle se šířícím požárem se oblast kolem vrcholku v minutě vyprázdnila. Po zbytek noci neviděli žádný pohyb vyjma politováníhodné zmítání masy údů a škubání ožehlých těl. Drizzt fascinovaně dumal, jak dlouho by věci dole přežijí se spáleninami, které se nezregenerují, ani nevyhojí.

Byli do dna vyčerpaní,a přesto se jim nepodařilo usnout. Sotva se začalo šeřit a kolem nich nebylo po trolech ani známky, jen příšerný zápach, visící nehybně ve vzduchu, rozhodli, že se hnou.

Opustili svou pevnost a šli, protože neměli jinou volbu a protože odmítli vzdát, kde jiní by ochabli. S ničím se zatím nesetkali, cítili však na sobě upřené oči blat a ztichlé mlčení, jež prorokovalo zkázu.

Právě se ploužili po drnovitém rašeliništi, když se Wulfgar náhle zastavil a vrhl Aegisův tesák do malého shluku zčernalých pařezů. Bahenní mužík, neboť to byl barbarův terč, před sebou polekaně zkřížil ruce, ale kouzelné válečné kladivo uhodilo s takovou silou, že se v půli rozštípl. Téměř tucet postrašených druhů vyskočilo ze svých pozic a zmizelo ve slatinách.

"Jak jsi to poznal?" zeptal se Regis, neboť on sám je pokládal za upálené stromy.

Wulfgar potřásl hlavou, opravdu nevěděl, co ho k tomu přimělo. Drizzt a Bruenor mu rozuměli. Všichni se teď řídili pudem, vyčerpání jim už dávno znemožnilo, aby mysleli racionálně. Wulfgarovy reflexy si udržely vybroušenou preciznost. Snad koutkem oka postřehl nepatrný pohyb, který jeho mysl ani nezaznamenala, ale instinkt přežití reagoval. Trpaslík s drovem na sebe vědoucně pohlédli. Tentokrát je ukázka barbarovy válečnické zralosti ani moc nepřekvapila.

Den byl nesnesitelně horký, přidával další břímě k jejich únavě. Toužili po jediném - natáhnout se a odpočívat. Drizzt je naléhavě hnal vpřed, pátraje po nějakém obranyschopném místě, ač bylo pochybné, že najdou něco tak příhodného jako minulou noc. Měli ještě dost oleje, aby je přenesl přes další noc, kdyby našli místo, kde by se dalo ohně využít. Nějaký kopeček nebo i hájek stromů.

Co však našli, byla bažina, a tato se táhla na míle všemi směry. "Mohli bychom se vydat na sever," navrhl drov Bruenorovi. "Možná jsme se už dostali dost daleko na východ, abychom vyšli z Blat mimo území hlídané Jezdci z Nesme."

"Noc nás dostihne na břehu," podotkl trpaslík zamračeně.

"Mohli bychom se dostat přes," navrhl Wulfgar.

"Lezou troli do vody?" Bruenora nápad zaujal. Drov pokrčil rameny.

"Za zkoušku to stojí!" rozhodl.

"Najdeme nějaká nosný dřeva. Nebudem je zatím svazovat. Jestli budem muset, uděláme to na vodě."

Drželi se polen jako bójí a vklouzli do studených, tichých vod bažinatého jezera.

Drizzt i Wulfgar zjistili, že na mnoha místech mohou jít, ač sání bahnitého dna jim tížilo nohy při každém kroku a moc je to nenadchlo. Regis a Bruenor byli pro hloubku malí a lehli si přes dřeva. Po chvilce si na duchovitou tišinu zvykli a přijali plavbu jako odpočinek.

Návrat do skutečnosti byl vskutku hrubý.

Voda kolem nich vybuchla a vrhly se po nich tři trolům podobné zrůdy. Regis na svém plavidle skoro dřímal a byl shozen do vody. Wulfgar dostal ránu do prsou, než zvedl Aegisův tesák, ale nebyl žádný půlčík a ani síla zrůdy s ním nehnula. Ten, co se vynořil před vždy pozorným drovem shledal, že mu obličej hyzdí dva scimitary, ještě než zvedl hlavu z vody.

Srážka skončila tak rychle a zuřivě, jako začala. Přátele věčné úklady neúnavných blat rozvzteklily a na útok reagovali protiútokem zběsilé zuřivosti. Drovův trol byl rozřezaný na kusy, ještě než se vzpřímil, a Bruenor měl dost času, aby se připravil na stvůru, která shodila Regise.

Netvorovi, co napadl mladíka, se podařilo zasadit ještě druhou ránu, teď dostal zpátky víc, než čekal. Nebyl nijak inteligentní, omezená mysl a bojová zkušenost ho vedla, aby věřil, že nepřítel po dvou silných ranách nemůže zůstat stát, natož aby zaútočil.

Poučení o omylu mu příliš nepomohlo, když ho Aegisův tesák srazil pod hladinu.

Regis se vynořil a hodil ruku přes kládu. Jedna strana obličeje zářila otokem a bolestivým škrábancem.

"Co to bylo?" ptal se Wulfgar.

"Asi nějaký druh trola," uvažoval Drizzt a stále bodal do nehybného tvaru pod vodou.

Oběma bojovníkům došel důvod jeho neustálých útoků. V náhlém strachu řezali do těl v naději, že je natolik zohaví, aby byli na míle daleko, než opět oživnou.

Hluboko pod hladinou, v nehybné samotě černých vod, stálé bušení sekery a kladiva vzbudilo ze spánku jiné obyvatele. Obzvlášť jeden z nich, bezpečný ve vědomí vlastní svrcho-vanosti, prospal víc než desetiletí bez obav z potenciálních nástrah, jež číhaly všude kolem.

Regise rána omámila, vysála mu všechnu sílu a teď bezmocně ležel přes kládu, jako by mu nečekaný útok nadobro zlomil ducha, a sklíčeně dumal, jestli má v sobě ještě aspoň jiskru bojovnosti. Ani si nevšiml, že horký vánek plavidlo lehce unáší. Zakleslo se v kořenech malé řady stromů v klidné zátoce pokryté lekníny.

Líně se protáhl, změnu ani nevnímal. V pozadí stále slyšel hovor svých přátel. Proklel svou neopatrnost a bojoval se svou letargií, když voda před ním zavířila.

Hladinu prorazil narudlý, kožnatý tvar a pak zíral do obrovité kulaté tlamy s krutými řadami šavlovitých zubů.

Regis nevykřikl, ani se nehnul, fascinován pohledem na zjev své vlastní smrti.

Obrovský červ.

"Myslel jsem, že voda nás ochrání před těmi příšerami," zasténal Wulfgar a trolí mrtvole pod hladinou zasadil poslední úder.

"Je to aspoň snadnější," přerušil ho Bruenor. "Tak na klády a jedem. Kdo ví, kolik tako-vejch potvor číhá kolem."

"Nu, určitě netoužím tady trčet, abych je spočítal," ozval se mladík. Zmateně se rozhlížel. "Kde je Regis?"

Teď si poprvé všimli, že půlčík odplul. Bruenor otevřel ústa v pokřiku, ale Drizzt mu na ně připlácl dlaň.

"Poslouchej," šeptl.

Trpaslík a Wulfgar napnuli uši směrem, kam zíral drov. Za moment zaslechli půlčíkův třaslavý hlásek.

"… opravdu nádherný kámen." Věděli, že Regis používá přívěsek, aby se dostal z maléru.

Okamžitě pochopili vážnost situace, neboť Drizzt určil nejasnou věc za čárou stromů snad třicet yardů daleko. "Červ!" šeptal. "Větší než cokoliv, co jsem kdy viděl!" Ukázal Wulfgar-rovi na vysoký strom, v úhybném manévru se vydal k jihu, a jak šel, z váčku vytáhl onyxovou sošku a povolal Guenhwyvara. S touhle příšerou budou potřebovat všechnu pomoc.

Wulfgar se ponořil hluboko do vody, nehlučně se dostal ke stromům a začal lézt nahoru. Měl teď dějiště jasně pod sebou. Bruenor šel za ním, ale vklouzl mezi stromy hlouběji v baži-ně a zaujal pozici na druhé straně.

"Mám jich víc," domlouval se Regis hlasitěji, doufaje, že přátelé ho uslyší a zachrání. roztočil hypnotický rubín na řetízku. Ani na vteřinu nevěřil, že mu primitivní příšera rozumí, ale zatím se zdálo, že ji záblesky klenotu matou natolik, že ho zatím nespolkla. Magický rubín na tvora neměl žádný vliv. Gigantičtí červi byli slabomyslní, kouzla na ně vůbec neúčin-kovala. Červ nebyl opravdu hladový, hra blýskavých odrazů světla ho však zaujala.

Drizzt čekal s připraveným lukem, zatímco Guenhwyvar se neslyšně přikradl za červova záda. Drizzt viděl ve větvích napjatého Wulfgara, připraveného skočit do akce. Bruenora neviděl, vynalézavý trpaslík si najde způsob, jak zasáhnout.

Červa hra s klenotem a půlčíkem přestala bavit. Prudké sání vzduchu syčelo kyselinovými slinami.

Drizzt nebezpečí znal a jednal. Kolem Regise se objevila ohromná koule tmy. Chudák Regis si nejprve myslel, že černota znamená jeho konec, ale když se otřeseně pustil klády a studená voda mu zalila hlavu a pohltila ho, pochopil.

Temná koule červa na okamžik zmátla, ale stejně vyplivl proud smrtící kyseliny. Hrůzná tekutina vřela a bublala, jak dopadla na hladinu, z klády vyrazily plameny.

S výkřikem k Temposovi Wulfgar chrabře skočil, nohy se mu široce rozlétly, ale napřa-ženou paži s válečným kladivem měl plně pod kontrolou, připravenou k úderu.

Červ uhýbal hlavou,a bys e barbar k němu nedostal, nebyl však dost pohotový. Aegisův tesák proletěl narudlou kůží, prorval se bokem hlavy, přerazil vnější okraj tlamy, drtil kost a zuby. Mladík do jednoho jediného mocného úderu vložil všechno, co měl, a když pod drovovou clonou tmy tvrdě plácl břichem do studené vody, netušil, jak skvěle uspěl.

Červ rozzuřený bolestí, zraněný víc než kdy za celý život, vyrazil řev, který rozštípl stromy a rozprášil do úkrytu všechno živé v okruhu mnoha mil. Padesát stop jeho těla se v obloucích vlnilo nahoru a dolů, bez ustání bičovalo vodu až v proudech stříkala vysoko do vzduchu.

Drizzt zahájil střelbu, čtvrtý šíp byl napjatý v tětivě, ještě než první zasáhl cíl. Červ opět bolestně zařval a napadl drova druhou salvou kyseliny.

Mrštný elf už byl dávno jinde, než kyselina zasyčela ve vodě, kde prve stál.

Bruenor se načisto ponořil pod hladinu a poslepu klopýtal k bestii. Její frenetické zmítání ho takřka zarazilo do bahna. Šířka té příšery byla dvakrát větší než on sám, ale nezaváhal a zatnul sekeru do tuhé kůže.

Guenhwyvar skočil na monstrózní hřbet, přidržuje se ostrými drápy, jej přeběhl a usadil se mu na hlavě. Roztažené tlapy s děsivými drápy se zaryly do červových očí, než měl čas na nový útok reagovat.

Drizzt nepřestával odpalovat jeden šíp za druhým - toulec byl téměř prázdný, a z tlamy a hlavy příšery trčely jejich opeřené hůlky.

Bestie se teď upřela na Bruenora, jehož seky ji nejvíc zraňovaly, ale než se k němu převalila, ze tmy se vyhoupl Wulfgar s rozmáchnutým kladivem. Aegisův tesák opět bouchl do tlamy a zesláblou kost přerazil. Do bažiny vyvřely chuchvalce kyselin, krve a kostí a červ v agonii zařval potřetí.

Boj neochaboval. Drovovy šípy bodaly příšeru v nepřetržité čáře. DRápy kočky rvaly hlouběji a hlouběji do masa. Trpaslíkova sekera řezala a odsekávala kusy odplavované proudem. A Wulfgar vytrvale bušil.

Gigantický červ se stočil. Nemohl útočit. Ve vlně temné závrati sotva držel rovnováhu. Roztříštěná tlama visela

ochable dolů, jedno oko chybělo. Neustávající rány sekery a kladiva prorazily ochrannou kůži a otevřely hluboké rány. Bruenor bručel divošskou radostí, když si sekera našla cestu do útrob.

Náhlá křeč odmrštila Guenhwyvara do vody a odrazila stranou Bruenora i mladého válečníka. Už se ani nepokoušeli jít zpět, viděli, že jejich boj skončil. Červ se chvěl a kroutil v posledních záškubech života.

Potom se překulil do bažiny, do spánku, který bude trvat déle než ten minulý - do věčného spánku smrti.

13
Poslední útěk

Řídnoucí oblak drovovy tmy odhalil Regise, držícího se křečovitě své klády, jež teď byla sotva něčím víc než ohořelým kusem dřeva. Potřásl hlavou. "Přehnali jsme to," vzdychal. "Nikdy se odtud nedostaneme."

"Chybí ti víra, Kručibřich," utěšoval ho Bruenor a brodil se k němu. "Aspoň budem mít dost příběhů pro naše děti a ty pro jejich potomky i ostatní, až už tu nebudem!"

"To myslíš jako dnešek?" šlehl půlčík. "Nebo možná budeme žít dnes a zítřek už nebude."

Bruenor se uchechtl a chopil se klády. "Ještě ne, příteli. Ne, dokud neskončíme s naším úkolem." Divě se ušklíbl.

Drizzt se vydal posbírat své šípy a všiml si, jak těžce se Wulfgar opírá o červovu zdechlinu. Napřed se domníval, že je to vyčerpání, ale když přišel blíž, začal se obávat, že je to něco horšího. Wulfgar viditelně ulevoval jedné noze, jako by byla zraněná, nebo se mu stalo něco s páteří.

Neušel mu drovův zkoumavý pohled a stoicky se vzpřímil. "Musíme se hnout odtud," utrousil a odcházel k Bruenorovi, skrývaje své kulhání, jak to šlo.

Drizzt se ho nevyptával. Mladý muž byl tuhý jako tundra v zimě a příliš nesobecký a hrdý, aby se přiznal ke zranění, když mu stejně nikdo nemohl pomoct a nic by tím nezískal. Nemohl čekat, až se uzdraví, a určitě by ho nemohli nést, tak svou bolest skryje a potáhne dál.

Wulfgar byl skutečně zraněný. Když skočil se stromu a plácl do vody, stočil si nějak páteř. V zápalu bitvy pod vlivem adrenalinu tu křečovitou bolest necítil. Teď mu byl zatěžko každý krok.

Drizzt to viděl jasně, tak jako viděl beznaděj v půlčíkově obvykle radostné tváři, tak jasně jako únavu v zrudlých očích trpaslíka přes všechno optimistické naparování. Rozhlížel se po blatech, jež se zdála táhnout donekonečna do všech stran, a poprvé ho napadlo, jestli se opravdu nepřecenili.

Guenhwyvar neutrpěl žádné zranění, byl jen poněkud otřesený a Drizzt ho poslal zpátky do jeho roviny, neboť kočka by se v bažinách nemohla volně pohybovat. V tomto okamžiku by si byl rád ponechal ostražitého pantera po svém boku, voda však byla pro něj moc hluboká a ve skutečnosti by musel skákat ze stromu na strom. To by nešlo. Budou muset pokračovat sami.

Sahajíce pro posilu hluboko do svých niter, rozešli se do práce. Drov prohledával hlavu červa, aby zachránil své šípy, neboť si byl jistý, že než se vymotají z tohoto prokletého území, bude je potřebovat. Ostatní shledávali své věci a vázali klády do voru.

Zanedlouho opět pluli bažinami, šetřili silami a každou minutu se přemáhali, aby nebezpečnému okolí věnovali celou pozornost. V tom vedru a mírném pohupování klád na tiché hladině však jeden po druhém usínali. Mimo Drizzta.

Drov vor poháněl a zůstal bdělý - nemohli si dovolit ani zdržení, ani zastávky. Za lagunou se hladina vody naštěstí otevřela, v cestě neměl takřka žádné překážky. Po chvíli vnímal vodu jako zamlženým závojem, unavené oči nesledovaly žádné detaily, pouze obecné obrysy a pohyby v rákosí.

Byl však válečníkem s bleskovými reflexy a neuvěřitelnou disciplínou. Vodní trolové udeřili znovu a drobounká jiskra vědomí ho ihned probrala do plné skutečnosti a netvory zbavila výhod překvapení.

Na jeho zvolání Wulfgar s Bruenorem vyskočili se zbraněmi v rukou. Tentokrát je napadly jen dvě nestvůry a vyřídili je v několika vteřinách.

Regis to zaspal.

Chladná noc milostivě rozehnala vlny horka. Bruenor rozhodl, že budou pokračovat, dva budou odpočívat a dva budou vést vor vpřed.

"Regis nám nepomůže, je příliš malý," podotkl Drizzt.

"Tak ať sedí, a drží hlídku," nabídl Wulfgar stoicky. "Já nepotřebuji, aby mi pomáhal."

"Vy dva teď převezmete první směnu," řekl Bruenor. "Kručibřich prospal celý den. Měl by to hodinu či dvě vydržet!"

Drizzt se natáhl poprvé za celý den, hlavu položil ha batoh.

Oči však nezavřel. Bruenorův plán, aby pracovali ve směnách, zněl dobře, ale byl nepraktický. Ve tmě noci je mohl vést jen on a jen on mohl spatřit blížící se nebezpečí. Během směny mnohokrát zvedl hlavu, upozornil půlčíka na okolí a opravil směr.

Stejně nemohl usnout. zařekl se, že ráno si odpočine, ale když se rozjasnilo, měli kolem sebe zase dlouhé porosty rákosí a stromů. Hrozba slatin se kolem nich sevřela jako číhající bytost, jež je hlídala a chystala úklady, aby jí neunikli.

Široká voda jim hodně pomohla. Plavba po zrcadlové hladině byla snadnější než chůze a přes všechny obavy se mimo ty dva troly nesetkali s žádným nepřítelem. Po dnech a nocích plavby se jejich cesta konečně vrátila ke zčernalé zemi a měli dojem, že už pokryli většinu vzdálenosti ke druhé straně Velkých Blat. Poslali Regise na nejvyšší strom, co našli, neboť jedině on byl dost lehký, aby se vyšplhal až do nejvyšších větví (cesta se postarala, aby mu břicho splasklo) a jejich naděje se potvrdily. Daleko na východním obzoru, asi den či dva pochodu, viděl mohutné stromy - ne trsy břízek nebo splývajícím mechem pokryté bahenní stromy, ale hustý les dubů a jilmů.

Přes všechnu únavu vykročili vpřed s obnovenou chutí. Kráčeli po pevné zemi, věděli, že mohou narazit na hordy toulavých trolů, ale před sebou měli vidinu brzkého konce všech útrap. Na posledním úseku divokých slatin se přece

nenechají porazit smradlavými netvory.

"Měli bychom už zastavit," navrhl Drizzt, ač do západu slunce chyběla nejméně hodina. Drov již vycítil, že probouzející se trolové se shromažďují, že zachytili cizí pach návštěvníků. "Musíme si najít vhodné tábořiště. Blata nás ještě nepustila z drápů."

"Ztratíme hodinu či víc," prohlásil Bruenor mírně. Měl v dobré paměti hroznou bitku na skalním výstupku a neměl chuť si tu kolosální dřinu zopakovat.

"Ten čas doženeme zítra, teď se musíme postarat, abychom zůstali naživu," zdůraznil drov.

Wulfgar s ním plně souhlasil. "Jejich zápach sílí každým krokem a přichází odevšad. Utéct jim nemůžeme, tak budeme bojovat."

"Za našich podmínek," dodal Drizzt.

"Co tamhle," Regis ukázal doleva k hustě zarostlému hřebenu.

"Moc votevřenej," řekl Bruenor. "Vylezou tam stejně snadno jako my a bude jich tolik, že je nezastavíme!"

"Ne, pokud bude hořet," opáčil půlčík se lstivým úšklebkem, a nakonec s jeho prostou logikou museli souhlasit.

Zbytek denního světla věnovali přípravám na obranu. Wulfgar s Bruenorem přinesli všechno suché dřevo, co našli, naskládali je do strategických linií, aby prodloužili okruh zvolené oblasti, a Regis zatím čistil vrch hřebene od porostu. Drizzt držel hlídku. Obranný plán byl jednoduchý: nechají troly přijít až k nim, pak perimetr hřebene podpálí.

Drizzt viděl v plánu slabiny, jenže žádný lepší nevymyslel. Bojoval s troly mnohokrát a věděl, jak jsou ty bestie zarytě vytrvalé. Plameny uhasnou dávno před úsvitem a budou vystaveni trolímu náporu. Zbývalo jen doufat, že v ohni jich zahyne tolik, že ostatní to zastraší.

Wulfgar s Bruenorem by byli rádi udělali víc, vzpomínky na poslední bojiště byly příliš živé, než aby se spokojili s tím, co stačili nachystat. Ale s šerem se na ně upřely hladové oči. Přikrčili se tedy vedle Regise a Drizzta a stísněně čekali.

Minula hodina, přátelům se zdála jako deset, a noc se prohloubila.

"Kde vězí?" zeptal se Bruenor a sekera nervózně plácala do mozolnaté dlaně. Veteránský bojovní byl netrpělivý.

"Co je zdržuje?" pípl Regis v úzkostné panice.

"Buďte rádi," šeptal Drizzt. "Čím později bitva začne, tím větší naděje, že uvidíme ráno. Snad nás ještě nenašli."

"Spíš se shromažďujou, aby se na nás vrhli naráz," utrousil suše trpaslík.

"To je dobře." Wulfgar pohodlně dřepěl a vejral do tmy. "Tím víc jim bude chutnat náš oheň!"

Drov si povšiml, jak odhodlaná síla velikého mladíka Bruenora a Regise uklidnila. Trpaslík přestal nervózně plácat sekerou a položil ji klidně vedle sebe. I váhavý válečník Regis s vrčením sevřel palcát, až mu klouby zbělely.

Uplynula další dlouhá hodina.

Odklad nijak neovlivnil jejich připravenost. Věděli, že teď je nebezpečí velice blízko - z mlhy a tmy, kam nedohlédli, cítili známý zápach.

"Zapal pochodně," Drizzt řekl Regisovi.

"Přivedou k nám bestie z celého okolí!" opřel se trpaslík.

"Už nás objevili," Drizzt ukázal dolů, ač jeho přátelé s omezeným nočním viděním nemohli šourání trolů ve tmě zahlédnout. "Budou vidět pochodně, to je může na chvilku zadržet a získáme čas."

Ještě jak mluvil, první trol se odvážil nahoru. Bruenor s Wulfgarem čekali, až byl blízko, a pak na něj dopadlo krupobití dobře mířených úderů a složil se.

Regis zapálenou pochodeň hodil Wulfgarovi a barbar ji přiložil k padlému trolovi. V plamenech jeho těla viděli, že pár stvůr opouští patu svahu a mizí v mlze. Nenáviděného ohně se hrozily.

"Och, začal si s tím trikem moc brzo!" bručel trpaslík. "Teď jsme kvůli jedný potvoře v plným dohledu!"

"Jestli je pochodeň zdrží, splnily svůj účel," oponoval Drizzt, ač v takové štěstí nedoufal.

"Najednou, jako kdyby sama blata po nich vyplivla svůj jed, celé úpatí bylo obklíčené ohromným srocením zrůd.

Blížili se zdráhavě, přítomnost ohně je nepovzbudila, ale stejně přicházeli, lezli do svahu a slintali touhou.

"Trpělivost," připomněl drov přátelům, vida jejich napětí. "Držme je mimo holou zem, ale nechme jich co nejvíc projít kruhem roští."

Wulfgar vyběhl k okraji a výhružně mával pochodní.

Bruenor držel dvě poslední láhve oleje, z hrdla jim visely olejem nasáklé hadry. Široce se usmíval. "Sezóna je pro pořádnej oheň trochu moc zelená," potěšeně zamrkal. "Bude asi potřebovat, abych mu pomoh!"

Trolové se rojili kolem nich, hordy rozhodně stoupaly, řady houstly s každým krokem.

Drizzt se hnul první. S pochodní v ruce se rozběhl k linii suchého dříví a podpálil ji. Wulfgar s Regisem pádili za ním, vkládajíce mezi sebe a postupující netvory co nejvíc ohňů. Bruenor svou pochodeň hodil přes první řady v naději, že je dostane mezi dvě řady požáru, a pak své láhve vrhl do nejhustších skupin.

Plameny vyrazily k noční obloze, osvítily celý hřeben, a krajina za dosahem jejich záře ještě víc zčernala. Natlačený dav se nemohl najednou obrátit a utéct a oheň, jako kdyby to pochopil, na ně metodicky zaútočil.

Jak začal jeden hořet, jeho frenetický tanec šířil požár stále níž po svahu.

Na míle daleko se noční tvorové zastavili, hleděli na rostoucí sloup plamenů, a vlny vánku k nim slabě donášely jek umírajících nestvůr.

Přátelé se krčili na vrcholku, sami děsivému žáru stěží odolávali. Oheň šlehal vysoko k obloze, hodoval na hořlavé mase stvůr a potom se nasytil. Vzduch odporně čpěl, nedal se vůbec dýchat.

Na Velkých Blatech se černala další krutá jizva masakru.

Byl nevyšší čas, aby prchali. Připravili si zásobu pochodní na útěch, neboť i po tom požáru se dav trolů chystal k útoku a nebyla naděje, že bez dalšího paliva udrží svou pozici. Na Drizztovo naléhání čekali, až se jim uvolní úniková

cesta na východním svahu, a když se otevřela, vyrazili do noci. Náhlý výpad nic netušící stvůry tak překvapil, že jimi proletěli a pár jich zapálili.

Pádili do noci, slepě se řítili podrostem a blátem s nadějí, že štěstěna bude stát při nich neskončí v nějakém bezedném bahništi. Nestvůry útěkem tak ohromili, že po mnoho minut za sebou nezaslechli žádné zvuky pronásledování.

Blatům však netrvalo dlouho, aby reagovala. Všude kolem nich se ozývaly stony a skřeky.

Drizzt je vedl. Spoléhal se na zrak i na pud, odbočoval doleva a doprava cestami nejmenšího odporu, ale stále směřoval východním směrem. V naději, že monstra zastraší, zapalovali v běhu všechno, co mohlo hořet. Jak noc pokračovala, nic se jim nestavělo přímo do cesty, ale hrozivé zvuky a mlaskavé kroky za nimi neustávaly. Zanedlouho nabyli dojmu, že proti nim pracuje sjednocená inteligence, neboť předbíhali troly, které měli za sebou i po bocích, a někde ve tmě číhali další, aby hon přebrali. Slatiny prostoupilo cosi ďábelský hrozivého, jako by se velká Blata stala jejich úhlavním nepřítelem.

Trolové byli všude kolem, v nich vězelo přímé nebezpečí, ale přátelé byli přesvědčeni, že i kdyby všechny stvůry byly vybity či vypuzeny, blata sama by zůstala ďábelskou pastí.

Bez přemýšlení, bez naděje prchali, a protože neměli jiné východisko, nutili se za fyzické a citové hranice vytrvalosti.

Šokovaný Regis zakopl a spadl. Ani si neuvědomil, že pochodeň se kutálela pryč - nevěděl ani, že vůbec spadl, natož aby se postavil. Odevšad se k němu hnaly hladové tlamy.

Vyšly naprázdno - Wulfgar přiskočila mocné paže půlčíka sebraly. Obrovský barbar do trola vrazil, odhodil ho stranou a pádil dál.

Drizzt se vzdal veškerých taktik, situace za nimi se vyvinula příliš rychle. Víc než jednou musel zvolnit, neboť Bruenor zakopával, a měl obavy, jak dlouho to Wulfgar s půlčíkovým břemenem bude schopen vydržet. Vyčerpaný mladík snad ani neuzvedne své kladivo, aby se bránil. Jediná šance byla v úprku přímo ke hranici. Široká bažina by je porazila, strž by je chytla do pasti, a i kdyby jim cestu nezablokovaly žádné přírodní překážky, nezdálo se, že trolům nadlouho uniknou. Drizzt se hrozil děsivého dilematu: buď mohl sám uprchnout do bezpečí, určitě by to dokázal - či stát a bojovat po boku přátel, odsouzených k jisté záhubě.

Za hodinu hodně postoupili, ale sám čas na ně začal doléhat. Slyšel Bruenora, jak si mumlá cosi z dětských vzpomínek jeho domoviny, Wulfgar s půlčíkem běžel za ním, drmolil modlitbu ke svému bohu, užívaje její rytmus, aby poháněl dopadající nohy.

Potom Bruenor spadl, poražen trolem, který se k němu neohroženě přitočil.

Drizzt osudové rozhodnutí nezaskočilo. Stočil se zpět, scimitary v dlaních. Podsaditého trpaslíka by neunesl, ani nemohl porazit hordy trolů, kteří je dohánělí. "A tak náš příběh končí, Bruenore!" vykřikl. "V boji, tak, jak má!"

Napůl omámený, těžce oddechující Wulfgar si následující čin nezvolil vědomě. Byla to pouze reakce na okolnosti, manévr vyvolaný odhodlaným instinktem muže, který se nevzdává. Sehnul se nad trpaslíkem, který se už vyškrábal na ruce a kolena a volnou rukou ho zvedl. Dva trolové ho obstoupili.

Drova barbarův hrdinský čin nesmírně povzbudil, v očích mu opět zatančily žhavé plamínky a jeho čepele zavířily v tanci smrti.

Trolové natáhli hnusné paťáty k bezmocné oběti a po jediném drovově bleskovém výpadu neměli paže, jimiž by ji uchopili.

"Běž!" křikl, hlídaje záda party a poháněje Wulfgara proudem povzbudivých výkřiků. Ve vášnivé výzvě bitvy z něho spadla všechna únava, vyzýval troly, a kdo z nich se odvážil blíž, setkal se s jeho meči.

Wulfgar při každém bolestném kroku hekl, oči ho pálily potem a slepě uháněl vpřed. Nepřemýšlel, jak dlouho s tou zátěží udrží tempo běhu. Nepřemýšlel o jisté hrozivé smrti na obou stranách, která mu pravděpodobně odřízne cestu. Nemyslel na bolest ve zraněných zádech nebo bodání, které teď ostře cítil pod svým kolenem. Soustředil se pouze na to, aby položil jednu těžkou holínku před druhou.

Prodrali se nějakým křovím, seběhli z kopce a další oběhli. Jejich srdce poskočila a padla, neboť před nimi se tyčil čistý les, jejž Regis zahlédl - konec Velkých Blat. Avšak mezi nimi a lesem čekala ve třech řadách pevná linie trolů.

Pouta bažin se nezlomí tak snadno.

"Běž!" šeptal drov mladíkovi do ucha. "Mám v zásobě ještě jeden trik."

Wulfgar před sebou viděl čekající řady, ale i přes svůj stav jeho důvěra v Drizzta převládla nad všemi námitkami soudného rozumu. Nadhodil si Bruenora a Regise do pohodlnější pozice, přitiskl je pevně k sobě, sklonil hlavu a s šíleným řevem vyrazil proti bestiím.

Byl téměř u nich, Drizzt pár kroků za ním a slintající trolové se shlukli, aby ho zastavili. Drov vyhodil poslední kartu.

Z barbara vybuchly magické plameny. Neměly moc, aby pálily mladíka či stvůry, ale těm podívaná na divého ohnivého muže, který se na ně řítil, střelila do jinak nebojácných srdcí zášleh děsu.

Drizzt kouzlo skvěle načasoval, na reakci na hrozivého nepřítele jim nechal sotva vteřinu. Rozdělili se jak voda před přídí uhánějící lodě a Wulfgar, připravený na náraz prokolísal skrz ně s drovem tančícím mu za patami.

V době, kdy se netvoři seskupili k pronásledování, jejich kořist zdolávala poslední yardy z Velkých Blat a do lesa, chráněného bedlivým okem Dámy Alustriel a galantními Rytíři Stříbra.

Za prvním stromem se Drizzt obrátil, aby viděl, co se děje.

Nad bažinou se zatočila hustá mlha, jak oby ta prokletá zem za nimi zabouchla dveře. Žádný trol z ní nevyšel.

Drov sklouzl po kmenu k zemi, příliš vyčerpaný, aby se usmál.

14
Jasná jako hvězda

Wulfgar zašel hlouběji do lesa, uložil Regise a Bruenora na mechové lože a padl bolestí. Drizzt ho tak našel po pár minutách.

"Musíme se zde utábořit," řekl, "ač bych si přál být dál…"

Zmlkl, když viděl, že mladík si drží nohu a syká bolestí. Drizzt k němu přiběhl, aby mu koleno prohlédl a vytřeštil oči šokem a odporem.

Trolí ruka, asi jedna z těch, co usekl, když Wulfgar zvedl Bruenora, se chlapci zahákla za nohu a našla si skrýš vzadu pod kolenem. Jeden prst s drápem se mu hluboko zaryl do nohy dva další se teď zavrtávaly do svalu.

"Nedívej se," doporučil Wulfgarovi. Sáhl do vaku pro křesadlo, zapálil malou větvičku a přidržel ji u té příšerné věci. Jak se zmítala a začala dýmat, vyškubl ji a hodil na zem. Snažila se odplazit, drov ji k zemi připíchl mečem a plně ji zapálil.

Hleděl na Wulfgara a žasl nad holým odhodláním, s jakým mladý válečník pokračoval v běhu s tak děsným zraněním. Teď jejich úprk skončil a Wulfgar podlehl bolesti a vyčerpání. Ležel vedle Regise a Bruenora v hlubokém bezvědomí.

"Spěte dobře," zašeptal drov všem třem, "zasloužíte si to." Prohlížel jednoho po druhém, aby se ujistil, že nebyli vážně zraněni. upokojil se, spánkem se určitě zotaví, a usadil se k bdělé hlídce.

I chrabrý drov však přetáhl meze své vytrvalosti, hlava mu chvilku klimbala a potom upadl do spánku.

Pozdě ráno je vzbudilo Bruenorovo hřímání. "Zapomněli jste mou sekeru!" hulákal vztekle. "Čím teď budu ty potvory pobíjet!"

Drizzt se pohodlně protáhl. Trochu se osvěžil, ale stále nenabral síly. "Říkal jsem ti, abys nezapomněl sekeru," prohodil k Wulfgarovi, který se probíral ze spánku.

"Řekl jsem ti to naprosto jasně: vezmi sekeru a nevděčného trpaslíka nech ležet!"

"To mě popletl ten nos," odvětil Wulfgar. "Podobá se sekeře víc než jakýkoli nos, co jsem kdy viděl!"

Bruenor nevědomky zašvidral na svůj přeražený rypák. "Pcha!" zavrčel. "Najdu si nějakej kyj!" a oddusal do lesa.

"Buďte, prosím vás, potichu!" štěkl Regis, jak mu unikla poslední vidina krásného snu. Byl naštvaný, že ho vzbudili tak časně, hodil si přes hlavu kabát as točil se ke spánku.

Do Stříbrolunní by byli mohli dorazit tentýž den, ale krátký zbytek noci nevypudil únavu dní v bažinách a tvrdé cesty před tím.

Wulfgar se zraněnou nohou a zády se ploužil o holi a drovův spánek předešlé noci byl prvním odpočinkem po takřka celém týdnu. Po blatech jim les připadal nádherný. Byli sice stále ještě v divočině, cítili se však v bezpečí a poprvé od doby, co vyrazili z Desetiměstí, se těšili z pomalé procházky.

Z lesa vyšli kolem poledne a posledních pár mil k Stříbrolunní se loudali, takže při západu slunce přešli poslední pahorek a pod sebou měli třpytivou stuhu Rauvinu a nespočetné věže kouzelného města.

Všichni si oddechli úlevou i obdivem nad nádherným pohledem, ale nikdo z nich necítil to, co Drizzt DoUrden. Už od počátku plánované výpravy doufal, že cesta je povede přes Stříbrolunní, nikdy se však Bruenorovi nezmínil, nechtěje ovlivnit jeho volbu. Brzo po příchodu do Desetiměstí se o Stříbroluní doslechl, a nebýt faktu, že byl v pionýrské komunitě přijímán dost tolerantně, byl by se sem bez váhání vydal. Stříbrolunní proslulo otevřeným uvítáním každého, kdo toužil po vzdělání bez ohledu na rasu, a temnému elfovi by poskytlo možnost najít pravý domov.

Mnohokrát uvažoval, že se tam vydá, ale něco v něm, snad strach z falešných nadějí a nesplněných očekávání, ho drželo v jistotě, jíž dosáhl na Planině ledového větru. V Dlouhém Sedle bylo rozhodnuto, že Stříbrolunní bude dalším cílem, a Drizzt teď musel čelit fantazii, o níž se neodvážil ani snít. Hleděl dolů na jedinou naději splynutí se světem na povrchu a kurážně vytlačil z mysli všechnu tíseň.

"Měsíční most," podotkl Bruenor, když vůz křížil řeku zdánlivě vzduchem. Už jako dítě o neviditelné struktuře slyšel, ale nikdy ji nespatřil.

Wulfgar a Regis pozorovali vzduchem plující povoz se zatajeným dechem. Divy Dlouhého Sedla rozprášily barbarovy předsudky vůči magii a opravdu se těšil, jak si toto legendární město prohlédne. Regis tu již kdysi byl, ale to nijak neubralo na jeho vzrušení.

Navzdory únavě dychtivě kráčeli k témuž stanovišti, jímž před čtyřmi dny prošla společnost Entreriho, mluvili se stejným strážným, který je nechal vstoupit do města.

"Zdravím vás," oslovil ho Bruenor tónem, jenž se u nevrlého trpaslíka dal pokládat za žoviální. "Musím říct, že pohled na vaše město vlil do mýho unaveného srdce novej život!"

Strážní ho stěží slyšeli, upřeně zírali na drova, který shodil kapuci na záda. Byli zvědaví, nikdy tmavého elfa neviděli, ale zdálo se, že je jeho příchod moc nepřekvapil.

"Můžete nás teď doprovodit k Měsíčnímu mostu?" otázal se Regis, když se už mlčení velmi nepříjemně prodlužovalo. "Ani nevíte, jak se těšíme. Tolik jsme o městě slyšeli."

Drizzt měl tušení, co přijde, hrdlo se mu stáhlo hněvem.

"Odejděte," řekl strážný klidně. "Nemůžete vstoupit."

Bruenor zrudl vztekem, výbuch zarazil Regis. "Neprovedli jsme vůbec nic, co by mohlo zapříčinit vaše drsné odmítnutí," protestoval chladně. "Jsme obyčejní cestující, nehledáme potíže." Ruku zvedla ke kabátku, k hypnotickému rubínu, ale drovovo lehké zavrtění hlavou ho zastavilo.

"Vaše pověst zřejmě převažuje nad činy," ozval se mladík.

"Lituji, mám svou povinnost a musím ji plnit."

"Jde vám o drova, nebo o nás?" zahučel Bruenor.

"O drova," zněla odpověď. "Ostatní mohou vejít, ale drova nesmíme vpustit."

Kolem Drizzta se řítily všechny naděje. Ruce se mu chvěly. Nikdy nezažil takový bol, protože nikdy nečekal, že ho odmítnou právě tady. Ovládl hněv, připomínal si, že toto je Bruenorova výprava, ne jeho.

"Vy psi!" ječel Bruenor. "Ani tucet z vás nevyváží jeho cenu. Stokrát mu dlužím za vlastní život a vy mně říkáte, že

pro vaše smradlavý město není dost dobrej?! Kolikpak trolů jste mečem porazili vy?!"

"Uklidni se, příteli," drov přerušil výbuch. Už se ovládal. "Nic jiného se nedalo čekat. Nemohou znát Drizzta DoUrdena - znají pouze pověst mého národa. Nelze jim dávat vinu. Ty jdi. Počkám, až se vrátíš."

"Ne!" hřímal Bruenor tónem, jenž nesnesl žádný odpor. "Když ty nesmíš dovnitř, nepůjde nikdo!"

"Mysli na svůj plán, tvrdohlavče," káral ho Drizzt. "Pokladnice mudrců je tam. Možná naše jediná naděje."

"Fuj!" odplivl si trpaslík. "Do pekla s touhle dírou a všeckýma, co v ní žijou! Sundabar nás čeká jen tejden vodsaď! Helm je přítelem trpaslíků, ten nás přivítá srdečněji!"

"Měl byste jít dovnitř," radil Wulfgar. "Nedopusťme, aby nám výpravu pokazil hněv. Ale já zůstanu s Drizztem. Kam nemůže jít on, tam nepůjde ani Wulfgar, syn Beornegara!"

Ale rozhodnutý dupot trpaslíkových svalnatých nohou ho již nesl na cestu ven z města. Regis k ostatním dvěma pokrčil rameny a loajálně vykročil za ním.

"Bez obav si vyberte místo k táboru, kde chcete," řekl strážný, jako by se omlouval. "Nevyruší vás Rytíři Stříbra, ani žádní netvoři. Neodváží se překročil naše hranice."

Drizzt přikývl. Hrot odmítnutí ho stále pálil, ale nebylo v moci strážného nešťastnou situaci změnit. Pomalu odcházel a v hlavě mu vrtala myšlenka, které se po léta vyhýbal.

Wulfgar se stěží ovládl. "Ukřivdili jste mu," řekl, když se drov vzdálil. "Nikdy nezvedl zbraň proti nikomu, kdo si to nezasloužil, a můj i váš svět je lepší proto, že existuje!"

Muž hleděl stranou, na tato slova neměl odpověď.

"A pochybuji o čestnosti toho, kdo vydal tak nespravedlivý rozkaz," dodal hněvivě.

Strážný po něm vztekle hodil okem. "Důvody Dámy nikdo nebude brát v potaz," řekl ostře s rukou na jílci. Soucítil s hněvem cestovatelů, ale nikdo nebude kritizovat jeho milovanou vůdkyni, Dámu Alustriel. "Její rozkazy jsou vždy spravedlivé a přesahují vaši i moji moudrost!" vrčel podrážděně.

Wulfgar výhružku přešel. Obrátil se a vykročil za přáteli.

Bruenor schválně umístil tábor dole u řeky v přímém dohledu stráže. Vycítil, že strážci bylo obtížné je odmítnou, a chtěl ho pocitem viny pořádně potrápit.

"Sundabar nám ukáže cestu," opakoval několikrát po večeři. Přesvědčoval ostatní, ale i sebe, že zklamání ve Stříbrolunní neohrozí jejich výpravu. "A za ním máme ještě Citadelu Adbar. Jestli v Říších někdo ví, kde jsou Síně mitrilu, je to Harbromm a trpaslíci v Adbaru!"

"Je to dlouhá pouť," podotkl Regis. "Než dojdeme ke králi Harbrommovi, létu bude pryč."

"Sundabar," opáčil zarytě Bruenor. "A Adbar, když bude třeba!" Ti dva se dohadovali pořád dokola. Wulfgar se mezi ně raději nepletl, zaujat drovem, který se sotva dotknul večeře, a šel si sednout kus od tábora a hleděl nahoru k městu.

Rozhádaný Bruenor s Regise se zanedlouho uložili ke spánku, cítili se tu v bezpečí a poddali se únavě. Wulfgar si přisedl k Drizztovi.

"Určitě Síň mitrilu najdeme," řekl útěšlivě, ač věděl, že drovův žal měl jiné příčiny.

Ten kývl, ale neodpověděl.

"Jejich odmítnutí tě zranilo," řekl mladík po chvíli. "Domníval jsem se, že jsi se se svým osudem vyrovnal. Proč je to tentokrát jiné?"

Ani pak se drov neměl k odpovědi.

Wulfgar respektoval jeho soukromí. "Vzmuž se Drizzte, udatný hraničáři a věrný příteli. Víš, že ti, co tě znají, rádi zemřou pro tebe nebo tobě po boku." Položil ruku na přítelovo rameno a zvedl se k odchodu, aby nerušil.

Drizzt přijmul barbarova slova mlčky. V jejich vztahu nebylo třeba vyjádřit dík nahlas a Wulfgar pouze doufal, že ho trochu utěšil.

Hvězdy vyšly, osvítily i drova, stojícího sklíčeně vedle řeky. Drizzt se nechal takhle hluboce ranit poprvé od dnů, kdy vyšel na povrch, a smutek dal vznik stejným pochybám, o kterých si myslel, že je má vyřešené, ještě než opustil Menzoberranzan, město temných elfů. Jak kdy mohl věřit, že ve slunném světě světlých elfů nalezne nějakou normálnost? I v Desetiměstí, kde bývalí vrahové a zloději se často domohli vysokého postavení, byl sotva tolerován. V Dlouhém Sedle neodbytní Harpellovi neměli předsudky, protože byli fanaticky zvídaví a vystavovali ho na odiv jako nějaké zvláštní zvíře. Strkali nos do jeho myšlenek, pomalu až do žaludku. Čarodějové tím nemysleli noc zlého, jen nadobro postrádali cit - nerespektovali ho jako muže, ale jako kuriozitu, kterou je třeba prozkoumat.

A teď se ho stranilo i Stříbrolunní, město založené a řízené úctou k individualitě a férovosti, kde byli vítání lidé všech ras, pokud přicházeli s dobrou vůlí. Jak to vypadalo, vítalo všechny rasy kromě temných elfů.

Nikdy mu tak jasně nedošlo, že navždy a nevyhnutelně zůstane vyhnancem. V žádném městě či zastrčené vesnici v celých Říších nikde nenajde domov nebo existenci, bude stále muset žít na krajní hranici civilizace Vážně omezené možnosti a nulové vyhlídky na změnu ho děsily.

Stál pod zářícími hvězdami a díval se na ně se stejně hlubokou láskou a obdivem jako jeho světlí bratranci, ale teď znovu promýšlel své rozhodnutí žít na povrchu.

Jednal proti nějakému božímu plánu, překročil meze nějakého zákona přírody? Možná se měl se svým údělem smířit a zůstat v temném městě mezi svými.

Bliknutí na nebi ho vyrušilo ze zamyšlení. Hvězda přímo nad ním pulsovala zvětšila se nad normální velikost. Její světlo koupalo okolí v měkké záři, tepalo jako lidské srdce.

Vtom kouzelný jas pohasl a stála před ním žena. Vlasy se jí stříbrně třpytily, jiskřivé oči svítily z věčně mladé tváře plné moudrosti a zkušenosti. Byla vysoká, vyšší než Drizzt, ze vzpřímených ramen splýval jemný hedvábný háv a na hlavě seděla koruna posázená klenoty.

Pohlížela na něho s opravdovou sympatií, jako kdyby četla každou jeho myšlenku a hluboce chápala zmatek citů,

které nebyl v stavu roztřídit.

"Klid, Drizzte DoUrdene," pronesla hlasem, jenž hladil jako sladká hudba. "Jsem Alustriel, vládkyně Stříbrolunní."

Drizzt si ji zkoumavě prohlížel, ač její vystupování a krása ho ujistili, že je to vskutku ona. "Vy o mně víte,"

"O společnících ze Síní se hodně mluví - tak vás pojmenoval Harkle Harpell. Trpaslík hledající svou domovinu není v Říších ničím neobvyklým, ale společnost drovího elfa budí pozornost všude, kde se ukáží."

Stísněně polkla a upřeně hleděla do levandulových očí. "To jsem byla já, kdo vám odmítl vstup do města," připustila váhavě.

"Čemu tedy vděčím za návštěvu?" otázal se víc ze zvědavosti než hněvu. Nebyl schopen spojit ten čin s osobou, jež tu stála před ním. její spravedlnost a tolerance byly vyhlášené po celém Severu, jenže Drizzt po zkušenosti se strážemi soudil, že ty zvěsti přeháněly. Teď, když viděl její čestnou otevřenost, jim začínal věřit.

"Cítím, že to musím vysvětlit," odvětila.

"Své rozhodnutí nemusíte ospravedlňovat."

"A přece musím," pronesla vážně. "Kvůli sobě a mému domovu a kvůli vám. Odmítnutí vás jistě ranilo." Přistoupila blíž.

"Bolí i mne," dodala tiše.

"Tak proč?" naléhal Drizzt a hněv proklouzl fasádou klidu. "Když o mně víte, pak jste si vědoma faktu, že váš lid nijak neohrožuji!"

Chladná ruka se dotkla jeho tváře. "Předvídavost," vysvětlovala. "Na severu pracuje hnutí, jež z předvídavosti činí životní nutnost, a ta má někdy vrch i nad spravedlností. Vy jste její obětí."

"Tím jsem prošel už mockrát."

"Já vím," zašeptala Alustriel. "Z Nesme jsme dostali zprávu, že vás poslali pryč, čin, kterému musíte často čelit."

"Nic jiného nečekám," pronesl chladně.

"Ale ne zde," opáčila Alustriel. "V Stříbrolunní jste to nečekal, nemělo k tomu dojít."

Její citlivost se Drizzta dotkla. Hněv v něm utichl, byl si jistý, že k svému jednání měla dobrý důvod.

"Sráží se tu mnoho sil, jež se vás netýkají. Hrozby války, tajná spojenectví. Řeči i podezřívání, jež vpravdě nemají podklad a spravedlivým lidem nedávají žádný smysl. Nemám v oblibě obchodníky, ač Stříbroluním volně procházejí - ti se obávají našich ideí a zásad, pokládají je - a právem - za hrozbu sítě jejich moci. Jsou vlivní, mocní a rádi by viděli, kdyby se Stříbrolunní přizpůsobilo jejich názorům.

Leč o tom nemluvme, jak jsem řekla, není to vaše starost. Žádám vás, abyste pochopil, že jako vedoucí města jsem někdy nucena jednat v zájmu všeobecného dobra - bez ohledu na jednotlivce."

"Obáváte se, že by na vás padlo podezření, kdyby se temný elf procházel po ulici?" vydechl nevěřícně drov. "Prostě jen fakt, že se mezi vašimi lidmi objeví drov, by na vás uvalil podezření, že máte nějakou ďábelskou dohodu s podsvětím"

"Vy nejste jen tak nějaký droví elf!" zdůraznila vládkyně. "Vy jste Drizzt DoUrden, jméno, jež je osudem určeno, aby je znaly celé Říše. V nynější době jste drovem, kterého si severní vládci začínají nějak moc všímat. Zpočátku určitě nepochopí, že jste svůj národ zavrhl.

Navíc se všechno ještě víc komplikuje. Víte, že mám dvě sestry?"

Drizzt zavrtěl mlčky hlavou.

"Storm je slavnou bardkou - říkají jí Bouře. Dove je hraničářem jako vy, nazvali ji Holubicí Sokolkou. Obě se o vás zajímají. Bouře kvůli námětu pro své písně a Holubice… zatím jsem její motiv nevypátrala. Jste jejím hrdinou, představitelem těch vlastností a kvapit, kterých se snaží dosáhnout. Právě dnes ráno přišla do města a věděla, že sem máte brzo dorazit.

Holubice je mnohem mladší než já, politice světa příliš nerozumí."

"Byla by mě mohla vyhledat," uvažoval Drizzt, chápaje zápletku, jíž se Alustriel obávala.

"Někdy k tomu dojde, ale teď to nemohu dovolit, ne ve Stříbrolunní." Alustriel na něho zaujatě hleděla, upřené oči naznačovaly hlubší, osobnější cit. "A navíc bych si i já přála s vámi hovořit, činím to tedy teď a tady."

Ve světle politických třenic, o nichž se letmo zmínila, bylo zřejmé, jaké důsledky by takové setkání vyvolalo. "Tak snad jindy, na jiném místě. To byste přijala?"

Odvětila s úsměvem. "Určitě."

Drizztem prochvělo uspokojení. Podíval se na hvězdy a přemýšlel, jestli se vůbec někdy dopátrá, zda měl pravdu, když se rozhodl pro svět na povrchu, nebo jestli jeho život bude stále zmatkem mezi nadějemi a roztříštěnými sny.

Stáli vedle sebe, oba ponořeni v myšlenkách, až Alustriel promluvila. "Přišli jste sem kvůli Pokladnici Mudrců, abyste objevili něco o Síni mitrilu."

"Naléhal jsem na trpaslíka, aby šel do města, ale je umíněný."

"Také mě to napadlo," smála se Alustriel. "Nechtěla jsem, aby vám moje potíže zavinily překážky, šla jsem tam tedy sama. Nedovedete si představit, jak je rozsáhlá. S tisíci svazků podél stěn byste nevěděli, kde s výzkumem začít. Znám knihovnu tak dobře, jako nikdo jiný. a našla jsem záznamy, které byste hledali týdny. O Síni mitrilu jsem toho opravdu objevila velmi málo a nikde jsem nenašla nic víc, než jen letmý náznak, kde by se mohl nacházet."

"Takže to odmítnutí u bran nám vlastně velice prospělo."

Žena se rozpaky zarděla, ač Drizzt nemínil být ironický. "Mí strážní mi řekli, že plánujete pokračovat do Sundabaru."

"To je pravda, a bude-li nutné, vydáme se až do Adbaru."

"Radím vám, nechoďte tam. Ze všeho, co jsem v knihovně našla, i z legend časů, kdy se ze Síně mitrilu hrnuly poklady, vyplývá, že leží na západě - ne na východě."

"My jsme ze západu přišli. informace, co jsme dostali, nás stále vedou na východ," odporoval Drizzt. "Po Stříbrolunní

naší jedinou nadějí zůstává Helm a Harbromm - oba jsou na východě."

"Helm vám může něco říct," souhlasila. "Od krále Harbromma a adbarských trpaslíků se dozvíte jen málo. Právě před pár lety uspořádali výpravu, aby našli sídliště Bruenorova lidu, a šli tudy, přes Stříbrolunní a k západu. Nikdy to místo nenašli. Vrátili se domů s přesvědčením, že buď bylo zničeno a pohřbeno hluboko v některé neoznačené hoře, nebo že prostě nikdy neexistovalo byly to pouhé lsti jižanských obchodníků, kteří dodávali zboží na sever."

"Nedáváte nám moc nadějí," poznamenal drov.

"Ale ano, ještě jsem neskončila. Odtud na západ, asi tak den pochodu podél neoznačené stezky, která se od Rauvinu odklání na sever, leží Heroldova Tvrz - prastará bašta souhrnného poznání a věd. Herald Starý Noc vám dá vodítko spíš než kdo jiný.

Vyrozuměla jsem ho o vašem příchodu a je ochoten s vámi posedět, ačkoliv mimo mne a několika vybraných vzdělanců se už po desetiletí s nikým nestýká."

"Jsme vašimi dlužníky," řekl Drizzt s hlubokou úklonou.

"Nečekejte zázraky," varovala ho. "Síň mitrilu v povědomí světa přišly a zanikaly jako záblesk oka. Dolovaly tam pouhé tři generace trpaslíků - jejich generace je však pěkně dlouhé údobí - a nikdy neobchodovali veřejně. Jestli jsou ty zvěsti pravdivé, do dolů pozvali málokoho. Své výrobky potají vynášeli jen v noci a předávali je tajnému, složitému řetězu trpasličích agentů, kteří je rozprodávali."

"Chránili se proti chamtivosti okolního světa," podotkl Drizzt.

"Jejich záhuba však vznikla v dolech, nepřišla zvenčí. Měl byste si uvědomit, že to neznámé nebezpečí tam může číhat i dnes."

Drizzt souhlasil. "A jste stále rozhodnutý tam jít?" Tázavě hleděla do jeho sličné tváře.

"Nestarám se o poklady, ačkoli jestli jsou tak nádherné, jak je Bruenor popisuje, rád bych se na ně podíval. Ale toto je trpaslíkovo hledání a jeho výprava a byl bych vskutku mizerným přítelem, kdybych mu nepomohl až do konce."

"Takovou vizitku by vám nikdo nedal, Drizzte DoUrdene." Vládkyně ze záhybu hávu vyňala malý flakon. "Tohle si vezměte s sebou."

"Co je to?"

"Přípravek na rozpomenutí," vysvětlovala. "Až budete mít odpovědi na vaše hledání na dosah, ať jej trpaslík vypije. Dejte pozor, jeho moc je velice silná. Na čas bude žít ve vzpomínkách na vzdálené dětství, ale zároveň bude vnímat přítomný děj."

"A tyto," vyňala malý váček a podala jej Drizztovi, "jsou na osvěžení unaveného poutníka."

"Přijměte prosím, mé vřelé díky a díky mých přátel," řekl drov s úklonou.

"Za tu děsnou nespravedlnost, které jsem se na vás musela dopustit, je to vskutku mizivá náhrada."

"Ale starost dárce je sama o sobe velikým darem." Hleděl jí přímo do očí, držel ji svým vzrušeným napětím. "Obnovila jste mé naděje, vládkyně Stříbrolunní. Připomněla jste mi, že odměna opravdu nemine ty, co následují cestu svědomí - poklad daleko větší než materiální bohatství, které často padne do rukou těch nečestných."

"Máte pravdu," souhlasila. "A budoucnost vám jich ukáže mnohem víc, hrdý bojovníku. Ale teď uplynulo půl noci a vy musíte odpočívat. Nemějte strach, tuto noc vás ochrání stráže. nechť je vaše cesta rychlá a bezpečná."

"Má paní," setrval drov v úklonu.

S mávnutím ruky mizela v měsíčním jasu a Drizzt měl dojem, že snad snil. A pak mu vánek přinesl poslední slova. "Sbohem a nesmutni. Tvá čestnost a odvaha nezůstanou bez povšimnutí."

Drizzt stál bez hnutí dlouhou dobu. Sehnul se a z břehu utrhl divoký kvítek, točil jej v prstech a dumal, jestli se s ním Dáma ze Stříbrolunní skutečně sejde, až bude vhodný čas. A k čemu ta schůzka povede. Hodil květinu do Rauvinu.

"Ať už se děje, co chce," říkal si rezolutně, s pohledem na tábořiště a větné přátele. "Nepotřebuji žádné fantazie, aby mě ujistily o pokladech, které už mám." Zhluboka nabral dech, aby odvál zbytky sebelítosti.

S obnovenou vírou v sebe se hrdý elf uložil ke spánku.

15
Golemovy oči

Drizzt neměl potíže přesvědčit Bruenora, aby se obrátili zpátky a vydali se opět na západ. Trpaslík sice toužil dostat se do Sundabaru a vyzpovídat Helma, ale vidina cenné informace, vzdálené necelý den cesty, ho náramně potěšila.

Drov se moc nešířil o tom, jak ji získal, řekl jen, že se v noci setkal s osamělým cestujícím. neznělo to moc věrohodně, ale přátelé respektovali jeho soukromí, plně mu důvěřovali a nevyptávali se. Regis ovšem neodolal, aby sušenky hned neochutnal. Byly nejen dobré, ale i neuvěřitelně osvěžující. Po prvních soustech měl pocit, jako kdyby odpočíval celý týden. A kouzelná mast ihned vyhojila zranění Wulfgarových zad a nohy a poprvé, co vyšli z Velkých Blat, kráčel bez hole.

Ještě než jim Drizzt podal báječné dary, mladík tušil, že se drov setkal s někým velice důležitým. Elf zářil optimismem, lesk v očích odrážel neporazitelného ducha, jenž vytrval přes všechny zkoušky, které by porazily většinu mužů, a nakazil svou náladou i ostatní. Barbar nepotřeboval znát identitu té osoby, byl šťastný, že se přítel zbavil deprese.

Vyrazili hned po ránu a vyhlíželi spíš jako parta, která začíná dobrodružství, než jako cestou utahaní poutníci.

Pozpěvovali si a hovořili, sledujíce tok Rauvinu na západ. I přes pár těsných utkání prodělali krutý pochod relativně bez těžkých jizev a zdálo se, že postupují úspěšně k cíli. Letní slunce na ně svítilo a připadalo jim, že všechny části tajenky Síně mitrilu mají na dosah.

Netušili, že je sledují vražedné oči.

Golem čekal u pahorků vysoko nad řekou a cítil drovovu přítomnost. Sledoval magický tah, jímž ho Dendybar

vybavil, a zanedlouho spatřil partu, pochodující po stezce. Bez váhání poslechl své instrukce a šel hledat Sydney.

Bok odhodil balvan, co mu ležel v cestě, pak šplhal na další, který byl moc velký, aby jím pohnul. Nevěděl, že jej může prostě obejít. Cesta byla jasně vytyčená a monstrum z ní neuhnulo ani o píď.

"Ten je ale velkej!" uchechtl se jeden ze strážců na Rauvinu, když Boka zahlédl na druhém konci louky. Ještě jak mu slova plynula ze rtů, si uvědomil hrozivé nebezpečí - to nebyl obyčejný cestující!

Kurážně vyběhl, aby se s golemem setkal tváří v tvář, tasil meč a jeho druh se vydal za ním.

Bok upřený na svůj úkol si ho přes všechna varování nevšímal.

"Stůj, kde jsi!" naposledy křikl voják, když Bok přešel těch pár kroků, co je dělily.

Bok byl golem, neměl city, a když ho napadli, nechoval vůči nim žádnou zášť. Stáli mu v cestě, tak je bezmyšlenkovitě odstrčil stranou. Neuvěřitelná síla magických paží prorazila jejich obranu a vyhodila je do vzduchu. Bez zastavení pokračoval k řece a zmyzel pod tekoucí vodou.

Městem proběhl poplach, neboť vojáci u mostu celý děj sledovali. Brány se těsně uzavřely a teď Rytíři Stříbra napjatě čekali, kdy se monstrum objeví.

Bok šel přímo přes dno řeky, táhl se nánosy bahna a navzdory silnému proudu bez námahy udržoval svůj směr. Když se monstrum objevilo napříč strážnice, rytíři rozestavení kole brány nevěřícně třeštili oči, ale neuhnuli a zamračeně tasili zbraně.

Brána byla kus dál od úhlu Bokova vyvoleného směru. Pokračoval dál k městu, k jeho zdi, ale nezměnil kurs, jenž by ho k bráně navedl.

Vyrazil do zdi díru a přímo jí prošel.

Nedaleko středu města byl hostinec U Mudrců a tam Entreri nervózně přecházel po pokoji. "Už tu měli být," řekl ostře Sydney, která seděla na posteli a utahovala Cattina pouta.

Než mohla odpovědět, ve středu místnosti se objevila koule plamenů, ne skutečného ohně, ale jeho iluzivní podoba, jako by na tom místě hořelo cosi na jiné rovině. Plamen se zhmotnil, změnil se ve zjev muže v rudém hábitu.

"Morkai!" vydechla Sydney.

"Zdravím vás," řekl zjev, "a přináším pozdrav od Dendybara."

Polekaný Entreri ustoupil do kouta, spoutaná Catti seděla velmi tiše.

Jedině Sydney znala jemná úskalí vyvolávání, věděla, že bytost z jiného světa je pod Dendybarovou kontrolou, a nebála se jí. "Proč tě sem můj pán posílá?" zeptala se přímo.

"Přináším zprávu," odpověděl zjev. "Parta, kterou hledáte, byla před týdnem nucena vstoupit do Velkých Blat jižně od Nesme."

Sydney si skousla ret v očekávání dalších novinek, ale Morkai mlčel a čekal.

"A kde jsou nyní?" naléhala netrpělivě.

Morkai se smál. "Na to jsem byl tázán dvakrát, ale zatím mi nikdo nedal rozkaz!" Plameny vyšlehly a zjev zmizel.

"Velká Blata," ozval se Entreri. "To vysvětluje zdržení."

Sydney nepřítomně přikývla, v hlavě jí vrtalo - "nikdo mi nadal rozkaz," opakovala si tiše, co zjev řekl místo rozloučení. Rušily ji starosti. Proč Dendybar čekal celý týden, než poslal Morkaie se zprávou? A proč nemohl zjev přinutit, aby vyjevil, kde se parta nachází? Sydney znala nebezpečí a meze vyvolávání, věděla, že se jím čarodějova síla nesmírně odčerpává. V poslední době vyvolal čaroděj Morkaie nejméně třikrát - poprvé, když drovova parta vstoupila do Luskanu, a potom ještě dvakrát, když se s Entrerim dali do pronásledování. Neodhodil ve své posedlosti po kouzelné relikvii všechnu opatrnost stranou? Rostlo v ní podezření, že čarodějova moc nad Morkaie se velice uvolnila, a doufala, že Dendybar si bude počínat moudře a s dalším vyvoláním počká, až si odpočine a načerpá plné síly.

"Než přijdou, mohou uplynout týdny!" štěkl Entreri. "Jestli vůbec přijdou!"

"Můžete mít pravdu, mohli v bažinách zahynout," souhlasila.

"A jestli ano?"

"Pak se vydáme za nimi," řekla bez váhání.

Entreri ji chvíli pozoroval. "To, co hledáte, musí mít opravdu velkou cenu."

"Mám úkol a svého pána rozhodně nezklamu," odsekla stroze. "Bok je najde, i kdyby leželi na dně té nejhlubší bažiny!"

"Musíme se brzo rozhodnout, co podnikneme," trval na svém Entreri se zlým ohlédnutím po Catti. "Už mě unavuje pořád ji hlídat."

"Já jí také nevěřím," souhlasila Sydney, "ačkoliv nám pomůže, až se s nimi setkáme. Počkáme tři dny. Pak půjdeme zpět do Nesme a do Velkých Blat, jestli to bude třeba."

Entreri s plánem váhavě souhlasila. "Slyšela jsi?" syčel na Catti. "Jestli tví přátelé nepřijdou, zbývají ti jen tři dny života. Jestli v blatech zahynuli, nebudeme tě potřebovat."

Catti po celou dobu hovoru nehnula ani brvou, rozhodně nechtěla, aby Entreri poznal její slabiny či sílu. Věřila, že její přátelé nejsou mrtví. Takoví, jako Bruenor Válečné Kladivo a Drizzt DoUrden, nebyli předurčeni, aby leželi v neoznačených hrobech nějaké pustiny. Nikdy by si ani nepřipustila myšlenku, že by byl Wulfgar mrtvý, aniž by se jí dostalo nezvratitelného důkazu. Lpěla k té víře a její povinností k přátelům bylo udržet si nepohnutý výraz. Vítězila i ve své osobní bitvě, neboť v ní den co den ten ochromující děs ze zabijáckého Entreriho opadával, a až přijde čas, bude schopná jednat. Potřebovala pouze jistotu, že to ti dva nepoznají.

Nemohlo jí ujít, že námaha cesty a noví společníci Entreriho znervózňují, byl zvyklý být svým vlastním pánem, rozhodovat se podle svého. Teď každý den vybuchl, zoufale si přál, aby už měl tuto záležitost za sebou. Bylo možné, že se dopustil omylu?

"Už je tady!" ozval se výkřik z chodby a všichni tři sebou trhli. Pak poznali Jierdanův hlas, který hlídal Pokladnici Mudrců, a voják, lapaje po dechu, vtrhl do pokoje.

"Trpaslík?" Sydney uchopila Jierdan, aby ho uklidnila.

"Ne!" vyjekl. "Golem! Bok se vlámal zdí do města! Chytli ho u západní brány a přivolali čaroděje."

"K ďasu!" zaklela Sydney a vyběhla ze dveří. Entreri se hnul, sevřel Jierdanovu paži a trhnutím ho k sobě stočil. "Zůstanete tu s děvčetem," poručil mu.

Jierdanovi bleskly oči. "To je váš problém."

Entreri by ho byl mohl na místě zabít a Catti doufala, že voják to ze zabijákova zlověstného pohledu vyčetl stejně jasně jako ona.

"Dělejte, co se vám řekne!" křikla na něj Sydney, ukončila další hádku a oba odešli s prásknutím dveří.

"Byl by vás zabil," poznamenala Catti. "A vy to víte!"

"Ticho," vrčel Jierdan. "Mám vašich řečí až po krk!" Výhružně se na ni podíval, ruce sevřené v pěsti.

"No tak mě uhoďte," vyzývavě popíchla. Věděla, že i kdyby to udělal, jeho vojenský kód by mu zabránil, aby bezmocného nepřítele zbil. "Vždyť na téhle proklaté cestě máte ve mně jediného přítele!"

Jierdana to zarazilo. "Přítele?"

Na jistě. Jste vězněm stejně jako já," odvětila. Vyznala se ve zraněném nitru hrdého muže, jehož ta arogantní dvojice ponížila do role služebníka, a ponoukala ho dál. "Víte přece, že vás má v úmyslu zabít, a i kdybyste dýce unikl, nemáte kam jít. Svou službu v Luskanu jste opustil, a kdybyste se tam vrátil, čaroděj ve věži by se už o vás postaral."

Jierdan zlostí bublal, ale neuhodil.

"Mí přátelé jsou nedaleko," pokračovala i přes varovná znamení. "Určitě jsou naživu a mohou tu být každým dnem. Vojáku, to bude náš čas - buď budeme žít, nebo zemřeme. Já budu ve výhodě - ať už mí přátelé zvítězí, nebo mne vymění, budu živá. Pro vás to však vypadá pěkně černě! Jestli mí přátelé zvítězí, zabijí vás a zvítězí-li vaši dva spojenci…" Několik okamžiků nechala chmurné vyhlídky trčet ve vzduchu, aby je Jierdan zvážil.

"Až budou mít, po čem se tak pídí, nebudou vás potřebovat," řekl truchlivě. Viděla, že se chvěje vztekem, ne strachem, a postrčila ho za hranici sebeovládání. "Možná vás nechají naživu," dodala lstivě. "Možná budou potřebovat lokaje!"

Catti ani nevykřikla, když rána dopadla, bolesti se usmála a pečlivě skryla svou spokojenost. Vojákova ztráta sebekontroly jí potvrdila, že neustálé ponižování od Sydney a obzvláště od Entreriho v něm živilo plameny nenávisti k pokraji výbuchu. A až se Entreri vrátí a uvidí tu modřinu, ty ohně vzplanou výš.

Sydney s Entrerim chvátali ulicemi Stříbrolunní ve směru povyku. Doběhli ke zdi a našli Boka uzavřeného v kouli zářivých zelených světel. Kolem přešlapovali koně bez jezdců za stonů tuctu poraněných vojáků a starý muž, čaroděj, stál před světelnou koulí, zamyšleně si probíral vous a s velkým zájmem si prohlížel svou kořist. Vysoce postavený Rytíř Stříbra netrpělivě postával vedle, nervózně sebou trhal a těsně svíral jílec meče v pochvě.

"Zničte konečně tu věc a skončeme to tady," vybízel čaroděje.

"Och, ne!" vykřikl stařec. "Je nádherný!"

"To ho tu chcete držet napořád?" odsekl rytíř. "Jen se podívejte kolem…"

"Promiňte, pánové," přerušila ho Sydney. "Jsem Sydney z Věže kouzelných věd v Luskanu. Snad bych mohla pomoct."

"Těší mne," představil se čaroděj. "Jsem Mizzen z Druhé Školy Věd. Neznáte vlastníka tohoto skvělého výtvoru?"

"Bok je můj," přiznala. Rytíř na ni užasle zíral, nemohl pochopit, že žena, či vůbec někdo ovládal monstrum, které srazilo několik z jeho vybraných válečníků a zbořilo kus městské zdi. "Ta cena bude zatraceně vysoká, Sydney z Luskanu," vybuchl.

"Věž se o to postará," souhlasila. "Propustíte teď golema do mé péče? Poslechne mne."

"To ne!" ťal rytíř. "Nedovolím, aby byl zase volný."

"Klid, Gabine," ozval se Mizzen. Dychtivě se obrátil na Sydney. "Kdybyste dovolila, rád bych si golema prostudoval. Nikdy jsem neviděl tak skvělý výtvor, má sílu nad všechna data v knihách tvoření."

"Lituji," odvětila čarodějka, "jsem v časové tísni. Čeká mě velmi dlouhé cestování. Udejte mi cenu škod a sdělím ji svému pánovi ve Věži. Zavazuji se slovem coby členka Věže."

"Uhradíte ji hned!" protestoval strážce.

Mizzen ho opět utišil. "Omlouvám se za Gaminův hněv." Rozhlédl se kolem. "Třeba se dohodneme. Zdá se, že nikdo nebyl vážně zraněn."

"Tři muže odnesli!" vrčel Gavin. "Jeden kůň zchroml a musí být utracen!"

Mizzen mávnul rukou, jako by to ani nestálo za řeč. "Muži se uzdraví. Jistě se uzdraví. A zeď už tak jak tak potřebovala opravit."

Podíval se poočku na Sydney a pohladil si vous. "Zde je moje nabídka, nikdy nedostanete férovější. Půjčte mi golema na jednu noc, jen na jednu, a já se postarám o škody. Jenom na jedinou noc."

"Ale nebudete ho rozebírat," prohlásila Sydney.

"Ani hlavu?" prosil Mizzen.

"Ani hlavu," trvala na svém. "Přijdu si pro něj za prvního ranního světla."

Mizzen se opět hrabal ve vousech. "Nádherná práce," mumlal, nahlížeje do kouzelného vězení. "Souhlasím!"

"Jestli to monstrum…" začal Gavin zuřivě.

"Och, kde je váš smysl pro dobrodružství, Gavine?" odbyl ho čaroděj, než rytíř mohl varování dokončit. "Nezapomínejte na pravidla našeho města. Jsme zde, abychom se učili. Kdybyste jen pochopil široké možnosti tohoto

výtvoru!" Odcházeli a Entreri vystoupil ze stínu.
"Proč Bok přišel?"
Potřásla hlavou. "Na to je jediná odpověď."
"Ten drov?"
"Ano. Bok je musel sledovat do města."
"To je velmi nepravděpodobné," soudil Entreri. "Golem je viděl. Kdyby je byl sledoval, neboural by se dovnitř zdí."
"Jsou tedy někde blízko v okolí."
"Nebo možná odcházeli z města," dodal Entreri. "Vyzpovídám stráže. Nebojte se, kořist je blízko."

Do pokoje se vrátili za pár hodin. U brány se dozvěděli, že parta nesměla vejít do města, a teď by si nejraději vyzvedli Boka a vyrazili.
Sydney zasypala Jierdan proudem instrukcí k rannímu odchodu a Entreri si hned povšiml modřiny na Cattině oku. Prohlédl si její pouta, zjistil, že jsou nedotčená, a stočil se k vojákovi s dýkou v rude.
Sydney rychle odhadla situaci a zastavila ho. "Ne teď!" štěkla. "Máme naši odměnu takřka v hrsti! Tohle se nemůžeme dovolit!"
Entreri se ďábelsky ušklíbl a dýku vsunul do pochvy. "O tom si ještě promluvíme," slíbil Jierdanovi výhružně. "Neopovažte se jí ještě dotknout!"
Perfektní, pomyslela si Catti. zabiják mu mohl přímo říct, že ho míní zabít.
Více oleje do ohně.
Když si Sydney ráno Boka vyzvedla, její podezření se potvrdilo - Bok drovovu partu viděl. Bez meškání vyrazili ze Stříbrolunní a golem je vedl toutéž stezku, kterou šel minulé ráno Bruenor s přáteli.
A byli také pod dohledem.
Alustriel si z obličeje odhrnula rozevláté vlasy a v zelených očích se odrazilo ranní slunce, jak na ně hleděla s rostoucí zvědavostí. Od strážných se doslechla, že se kdosi na temného elfa vyptával.
Neodhalila zatím, jakou roli hráli v Bruenorově výpravě, ale byla téměř přesvědčena, že neměli v úmyslu nic dobrého. Již před mnoha lety ji přešla touha po dobrodružství, nyní si však přála, aby partě mohla v jejím ušlechtilém úsilí nějak pomoct. Doléhaly na ni však státní záležitosti a neměla čas na nic jiného. Pomýšlela vystat za těmi lidmi hlídku, aby je zajala a přivedla k výslechu.
Připomněla si, že v hledání Síně mitrilu hrála jen malou úlohu, a obrátila se zpět ke svému městu. Mohla pouze věřit ve schopnosti Drizzta DoUrdena a jeho přátel.

16
Dny starých časů

Při stěně strmého kopce na dně údolí stála přisedlá kamenná věž. Byla tak porostlá popí-navým vínem, že příležitostný chodec by si ani nevšiml, že není dílem přírody. Společníci ze Síní nebyli náhodnými chodci a usoudili, že je to Heroldova Tvrz a snad i vyřešení jejich hle-dání.
"Víš jistě, že je to tady?" zeptal se Regis Drizzta, když na ni hleděli z malého kopce. stařičká věž připomínala spíš ruinu. Kolem se nic nehnulo, ani ptáček nezapípal, jako by to místo obklopilo duchovité uctivé mlčení.
"Nu ano. Cítíš věk té věže? Stojí tu po staletí. Mnohá staletí."
"A jak dlouho je prázdná?" otázal se Bruenor zklamaně. Myslel, že tady najde nejslibnější cestu k cíli.
"Jestli informace nebyla mylná, není prázdná."
"Máš pravdu." Bruenor se rozběhl dolů. "Pozoruje nás vodsaď nejspíš nějakej trol nebo zavšivenej yetti. Vsadím se, že už slintá, jen abychom už byli uvnitř. Tak ať to máme za sebou! Sundabar je teďka o den dál, než když jsme vodcházeli!"
Šlapali po zarostlé cestičce zapleveleným chodníčkem ke dveřím a pro jistotu si připravili zbraně.
Místy byly porostlé mechem, ohlazené věky, zřejmě nebyly otevřené po mnoho let.
"Potřebujou tvý svaly, chlapče. Jestli je může otevřít nějakej muž, jseš to ty?"
Wulfgar opřel Aegisův Tesák pečlivě o zeď a hnul se před obrovské dveře. Zapřel se rázně podpatky a přejel kámen dlaněmi, aby si našel výstupek na zatlačení.
Jakmile se lehce opřel, kamenný portál se hladce a tiše otočil dovnitř.
Ze tmy vyrazil chladný vzduch s neznámou vůní a přídechem dlouhého věku. Měli dojem, že to místo je z jiného světa, patřící do jiné doby, a byli trochu vystrašení, když je Drizzt vedl vchodem. Zlehka našlapovali, ač i tak se jejich kroky v tichém šeru rozléhaly. Denní světlo z portálu jim moc nepomohlo, jako by mezi vnitřkem věže a vnějším světem zůstávala jakási stěna.
"Měli bychom si rožnout pochodeň…" začal Regis, ale zmlkl, polekaný svým neúmyslně hlasitým šepotem.
"Ach ne!"
"Dveře!" vyjekl Wulfgar - viděl, že portál se za nimi tiše zavírá. Přiskočil, aby jej zadržel, než se docela zavře, ale ani jeho veliká síla nepřemohla magické kouzlo, jež jej ovládalo. Bez bouchnutí se zavřel se závanem vzduchu, co zněl jako obří vzdech.
Černá kobka, v níž se viděli, když veliké dveře zahradily poslední škvíru slunečního světla, se neuskutečnila, neboť místnost osvítil modrý jas - byli v okrouhlé vstupní hale Heroldovy Tvrze.
Nemohli promluvit ani slovo hlubokou úctou, která si je nadobro podmanila. Stáli v zorném poli historie lidské rasy, v bezčasové bublině, jež popírala jejich vlastní povědomí věku a příslušnosti. V okamžiku byli přeneseni do postavení

vzdálených diváků, jejich vlastní bytosti se ocitly v jiné době i místě a hleděli na vývoj lidské rasy, jako snad může jen bůh. Složité tapiserie, barvy vybledlé a linie věky rozmazané, vnesly přátele do fantastické koláže dějin, které ukazovaly příběhy vývinu, a každá jej opakovala znovu a znovu. Tentýž příběh - připadalo jim - ale pokaždé byl lehce pozměněn, aby představil odlišné zásady a různorodost následků.

Pod prapory a erby tisíce dávno zapomenutých království visely zbraně a brnění všech věků.

Z trámů na ně zíraly basreliéfy hrdinů a mudrců, některé poznali, většinou však byli neznámí mimo několika vysoce vzdělaným vědcům, a jejich zachycené podoby věrně vyjadřovaly charakter každého portrétovaného muže.

Na opačné straně visely dřevěné dveře, zřejmě vedoucí do koce za věží. Nyní se začínaly otevírat a vytrhly přátele z okouzlení.

Žádný z nich nesáhl po zbrani. Porozuměli, že ať už kdokoli či cokoli obývá tuto věž, je daleko za dosahem takové pozemské síly.

Do místnosti vstoupil prastarý muž, byl starší, než koho kdy viděli. Obličej si zachoval plnost, nebyl propadlý věkem, ale kůže vypadala jako by byla dřevěná, s linkami, jež připomí-naly praskliny, ale stále si zachoval ostrý výraz, jenž popíral čas tak vzdorně jako stařičký strom. Kráčel, jako by plul, kroky se nedaly definovat. Došel k nim a čekal, tenké paže v dlouhém saténovém hávu visely poklidně dolů.

"Jste heroldem této věže?" otázal se drov.

"Jsem Starý Noc," odvětil jasným hlasem. "Vítám vás, Společníci ze Síní. Dáma Alustriel mne vyrozuměla o vašem příchodu a o vaší výpravě."

Ani v zajetí úcty a okouzlení prostředím Wulfgarovi neunikla drovova spojitost s Alustriel. Krátce se setkal s jeho očima a vědoucně se usmál.

Drizzt sklopil hlavu a též skryl úsměv.

"Toto je Komnata Člověka," řekl stařec. "Mimo knihovny je největší."

Všiml si Bruenorova zamračení. "Trpaslíku, tradice vaší rasy sahá hluboko a elfova ještě hlouběji. Ale v historii se krize častěji měří generacemi než staletími. V několika stoletích mohli krátce žijící lidé svrhnout tisíce království a vybudovat nová, zatímco jediný trpasličí král by vládl v míru svému národu."

"Nemaj trpělivost!" bafl usmířený trpaslík.

"Souhlasím," smál se stařec. "Ale pojďme se navečeřet. Dnes v noci nás čeká spousta práce."

Vedl je podobně osvětlenou chodbou. Na obou stranách míjeli dveře, označující místnosti různých ras, a dokonce několik s historií orků, šotků a obřích druhů.

Herald a přátelé večeřeli u velikého kulatého stolu, jehož vyleštěné dřevo věky ztvrdlo na kámen. Kolem obvodu byly vepsané runy, mnohé v dávno ztracených řečech, jež si ani starý vědec nepamatoval. Jako vše ostatní, i jídlo budilo dojem zašlých časů. Bylo výborné, jen chutí se trochu lišilo od čehokoliv, co kdy jedli. Křišťálově čisté víno mělo bohatou vůni, předčilo dokonce i legendární nápoj elfů.

Jedli a hostitel je bavil příběhy starých hrdinů a událostí, které přetvořily Říše do dnešního stavu. Společníci pozorně naslouchali, ač na ně za některými dveřmi čekaly významné nitky, týkající se Síně mitrilu.

Když dojedli, Starý Noc se zvedl a hleděl na ně s podivnou zvídavou intenzitou. "Jednou přijde den, možná až za tisíc let, kdy budu opět pořádat hostinu. A jsem si jist, že ten den, jeden z mých příběhů bude o Společnících ze Síní a jejich výpravě."

Na takovou čest projevenou prastarým vědcem neměli odpověď. I vyrovnaný a neotře-sitelný Drizzt seděl dlouhou dobu jako socha.

"Pojďme," zavelel stařec, "ať vaše nová cesta může začít." Vyšli jinými dveřmi, dveřmi do největší knihovny celého Severu.

Tlusté i tenké svazky pokrývaly stěny, ležely ve vysokých hromadách po stolech rozestavených v celé rozsáhlé místnosti. Herald ukázal na malý postranní stolek s jedinou otevřenou knihou.

"Prošel jsem mnoho spisů a ze všech svazků týkajících se trpaslíků jsem našel tento jediný, který se zmiňuje o Síni mitrilu."

Bruenor šel ke stolu a uctivě se jej dotkl roztřesenými prsty. Byl psaný ve vysoké trpasličině, jazyku Dumathoina, Držitele Tajemství pod Horou, skripta, jež byla v Říších téměř ztracena. Bruenor je však mohl číst. Přelétl rychle stránku a pak jim předčítal vztažnou pasáž.

"Král Elmor a jeho lid značně profitovali z práce Garumna a rodin Klanu Válečného Kladiva, ale trpaslíci z tajných dolů neupírali Elmorovi jeho zisky. Město Kamenice se ukázalo být cenným a důvěryhodným spojencem, odkud Garumn mohl započít s tajnými dodávkami mitrilových výrobků na trh." Bruenor pohlédl na přátele, radost z objevu mu svítila z oka.

"Kamenice," šeptal. "To jméno znám." Znovu se ponořil do knihy.

"Nic dalšího už nenajdete," řekl vědec. "Záznamy o Síni mitrilu jsou na věky ztracené. Kniha popisuje, jak příliv mitrilu brzo skončil a Kamenice tím zanikla."

Bruenor neslyšel. Musel si to sám přečíst, zhltnout každé slovo, které se zmiňovalo o jeho ztraceném domově bez ohledu na důležitost.

"Co s tou Kamenicí? Je to stopa?" otázal se Wulfgar starce.

"To doufám," zněla odpověď. "Jedinou referenci jsem dosud našel pouze v této knize, ale svádí mne to k domněnce, že na trpaslicí město byla Kamenice dosti neobvyklá."

"Stála na povrchu!" vpadl Bruenor nečekaně.

"Ano," souhlasil herald. "Trpasličí sídliště na povrchu. Dodnes je to řídký úkaz a v době Síně mitrilu zcela výjimečný. Vím jen o dvou."

Regis vítězně vykřikl.

"Vaše radost může být předčasná," poznamenal Starý Noc. "I kdybychom určili, kde Kamenice stávala, stopa k Síni mitrilu tam pouze začíná."

Bruenor obrátil pár stránek, pak knihu odložil na stůl. "Tak blízko!" zavrčel zlostně a praštil pěstí do stolu. "Měl bych to znát!"

Drizzt odněkud z kapsy vyjmul malý flakon a podal mu jej. Na trpaslíkův nechápavý pohled mu vysvětlil. "Je to kouzelný přípravek, který tě vrátí do dnů Síně mitrilu."

"Je to mocná pomůcka," varoval stařec. "Nedá se kontrolovat. Než jej použijete, pořádně si to rozmyslete."

Rozčilený Bruenor na pokraji odhalení jej polkl jedním douškem a musel se zachytit desky stolu, když prudce zapůsobil. Na vrásčitém čele mu vyrazil pot a bezmocně sebou škubal, jak roztok vyslal jeho mysl zpět přes staletí.

Regis s Wulfgarem k němu úzkostlivě přiskočili a velký muž ho uchopil pod pažemi a jemně ho usadil do křesla.

trpaslíkovy oči byly široce rozevřené, ale vůbec nevnímaly okolí. Koupal se v potu a záškuby přešly ve chvění.

"Bruenore," zvolal Drizzt měkce. Trápilo ho, zda učinil správně, že trpaslíkovi nabídl tak svůdnou příležitost.

"Tatínku! Ne!" ječel Bruenor. "Je tady v tý tmě. Prosím tě, pojď se mnou. Co si bez tebe počnu?"

"Bruenore!" zvolal drov hlasitěji.

"Není tady," vysvětlil vědec. Přípravek dobře znal, dlouho žijící rasy jej často používaly, a nejvíc elfové, když pátrali po dějích daleké minulosti. Uživatelé se však vraceli k příjemnějším dobám než trpaslík, jehož rod takřka vyhynul v nějaké hrůzné katastrofě.

Vědec ho starostlivě pozoroval, neboť kouzlo ho vrátilo k temným dnům, jež jeho paměť zablokovala, aby ho chránila před nesnesitelnou trýzní vzpomínek. Ty teď budou odhaleny, usazeny v trpaslíkově vědomé mysli v celé nahé, zdrcující skutečnosti.

"Přeneste ho do Komnaty Trpaslíků," navrhl starý vědec. "Ať se sluní v podobách jeho hrdinů, pomohou mu ve vzpomínání a v jeho mukách mu dodají sílu."

Wulfgar ho zvedl a jemně ho nesl do komnaty jeho dějin, položiv ho do středu okrouhlé podlahy. Ustoupili, aby ho nerušili v jeho představách.

Bruenor napůl vnímal, kde je: polapený mezi minulostí a přítomností. Z výšin trámů na něho zíraly podoby Moranina, Dumathouina a všech boků a hrdinů, tisíce poněkud bouřlivé vlny tragédie. Na všech stěnách visela umělecká trpasličí brnění, vynalézavě vykované sekery a válečná kladiva, nalézal se v přítomnosti nejvyšší slávy své hrdé rasy.

Nic však nemohlo rozptýlit děs, který opět poznal, pád jeho klanu, Síně Mitrilu, jeho otce.

"Denní světlo!" křičel, rván mezi úlevou a nářkem. "Můj otec je mrtev! Ale vy, náš únik je na dosah! Kamenice…," na chvíli upadl do bezvědomí, "…ukryj nás. Ta zkáza! Ta zkáza! Ukryj nás!"

"Platí krutou daň," zašeptal Wulfgar soucitně nad trpaslíkovou trýzní.

"Platí ji rád," odvětil drov.

"bude to smutná platba, jestli se nic nedovíme," řekl Regis. "Jeho mumlání nedává žádný smysl. Máme tu sedět a doufat?"

"Vzpomínky do zanesly až do Kamenice, neříká nic o tom, co se stalo předtím, kudy tam přišel," poznamenal Wulfgar.

Drizzt vytáhl Scimitar a stáhl si kapuci hluboko přes tvář.

"Co…?" pípl Regis, ale drov už jednal. Poklekl u Bruenora a přiložil obličej blízko k upoceným tvářím.

"Jsem přítel," šeptal. "Řekni mi o pádu sálů! Mí spojenci čekají! Pomsta bude patřit nám, mocný trpaslíků z Klanu Válečného Kladiva! Ukaž nám cestu, ať můžeme obnovit slávu Síně mitrilu!"

"Tajemství," vydechl Bruenor na pokraji vědomí.

"Drizzt naléhal tvrději. "Nezbývá moc času! Tma padá kolem!" zvolal. "Cesta, trpaslíku, musíme znát cestu!"

Bruenor cosi tichounce mumlal a přátelé žasli, neboť drov se dostal přes poslední mentální překážku, která Bruenorovi zabraňovala, aby svůj domov našel.

"Hlasitěji!" tlačil na něj drov.

"Čtvrtý Vrch!" zaječel trpaslík. "Vzhůru k vysokému sedlu a do Strážného údolí!"

Drizzt tázavě pohlédl na starce, který pokyvoval hlavou, pak se opět sehnul nízko k Bruenorovi. "Odpočívej, udatný trpaslíků," řekl tišivě. "Tvůj klan bude pomstěn!"

Regis zůstal v komnatě, aby hlídal přítelův trhaný spánek, ostatní se vrátili do knihovny. "Čtvrtý Vrch může popisovat jej jedno místo," vysvětlil oběma.

Herald si přitáhl řebřík, z vysoké police vybral jeden svitek a na stole starý pergamen opatrně rozvinul - byla na něm mapa středního Severu mezi Stříbroluním a Mirabarem.

"Jediné pozemské sídliště trpaslíků v dobách Síně mitrilu a blízko hřebenu hor se vztahem k očíslovanému vrcholu by mělo být zde," řekl a označil nejjižnější ostruhu Páteře Světa, jen kousek severně od Nesme a Velkých Blat. "Opuštěné kamenné město se nyní nazývá jednoduše "Ruiny", dokud je obývala vousatá rasa, bylo známé pod jménem Trpasličí Dol. Mumlání vašeho společníka mne utvrdilo v názoru, že je to Kamenice, o níž se kniha zmiňuje."

"Proč kniha neuvádí správný název?" chtěl vědět mladík.

"trpaslíci jsou tajnůstkáři," řekl stařec s uchichtnutím, "a obzvláště kde se jedná o poklad. Garumn ze Síně mitrilu byl rozhodnutý udržet místo jeho pokladnice v tajnosti před chamtivým světem. S Elmorem z Kamenice nepochybně vypracovali složitý plán s tajnými kódy a falešnými názvy pro okolní krajinu - cokoliv, co by dobrodruhy svedlo z cesty, jenže tyto názvy teď figurují ve svazcích jejich dějin. Určitě hodně historiků o Síni mitrilu četlo pod jiným jménem a usoudili, že referuje k nějaké dávno zapomenuté trpasličí domovině."

Stál a shrnoval všechno, co se stalo. "Měli byste se ihned vydat na cestu. Trpaslíka neste, bude-li třeba, ale dostaňte se do Kamenice dřív, než roztok přestane působit.

Kráčejte ve vzpomínkách dětství, mohl by se vrátit tou cestou, kterou před dvěma stoletími prchal přes hory do Strážného údolí a od bran Síně mitrilu."

Drizzt studoval mapu a bod, který Starý noc označil za Kamenici. "Zpět na západ," šeptal a vzpomněl si na Alustrielino varování," sotva dva dny pochodu."

Wulfgar se též začetl do mapy, nakonec trochu lítostivě dodal. "Naše výprava se blíží ke konci."

17
Výzva

Odcházeli pod hvězdami a nezastavili, dokud hvězdy opět nenaplnily nebeskou klenbu. Bruenor nepotřeboval žádnou oporu - právě naopak. Byl to trpaslík, zotavený z obluzení, jehož oči se konečně upíraly na hmatatelnou stezku k cíli jeho kýžené touhy, kdo je hnal nemilosrdným tempem. Bruenora jeho posedlost doslova pohlcovala, se skelným zrakem kráčel v obojím - v minulosti i přítomnosti. Takřka dvě století snil o svém návratu a těch pár posledních dní se mu zdály delší než uplynulá staletí.

Přátelé zřejmě porazili jejich nejhoršího nepřítele: čas. Jestli jejich odhad v Tvrzi byl správný, Síň mitrilu byla vzdálená jen pár dní a léto sotva překročilo vrchol. Tři z nich se těšili na pohodlnou procházku, ale jakmile se Bruenor probral a dozvěděl se vytoužené zprávy, nechtěl slyšet ani slovo proti spěchu. Nikdo ani nepípl, neboť v rozčileném napětí se jeho už tak mrzutá povaha stala ještě nevrlejší.

"Hejbej nohama!" štěkal na Regise, jehož krátké nohy nemohly stačit zběsilému tempu. "S tím tvým tlustým pupkem měls zůstat doma!" Regis svou tloušťku dávno pozbyl, ale to mu nevadilo. Trpaslík se pak nahnul dopředu nad své dusající nohy, cosi si bručel do vousů a zavřel uši poznámkám, jež by po něm Regis mohl střelit, i Wulfgarovým a drovovým komentářům k jeho chování.

Stočili se zpět k Rauvinu, aby je jeho tok vedl. Drizztovi se podařilo ho přesvědčit, aby namířili k severozápadu hned, jak se vrchy pohoří dostanou na dohled. Drov si nepřál setkat se zase s patrolami Jezdců z Nesme. Byl si skoro jistý, že to byl jejich varující pokřik, který přinutil Alustriel, aby ho nepustila do Stříbrolunní.

Bruenor ani v tábořišti nedokázal odpočívat, ač k ruinám Kamenice urazili víc než polovinu vzdálenosti. Dupal kolem tábora jako divé zvíře, svíral a otvíral kloubnaté pěsti a mumlal si o osudovém dnu, kdy jeho národ byl vytlačen ze své domoviny a o pomstě, až se tam zase vrátí.

"Je to ten kouzelný lektvar?" zeptal se Wulfgar potichu Drizzta, když sbírali dřevo, a po očku koukli na trpaslíka.

"Možná, aspoň částečně:" Drizzt si o něho také dělal starosti.

"Přinutil ho, aby znovu prožíval nejbolestnější doby jeho života. a teď se mu vzpomínky míchají do citů a ostří pomstu, která mu celé ty dlouhé roky otravovala život."

"Má strach," podotkl Wulfgar.

Drizzt souhlasil. "Je to nejtěžší zkouška, jakou si můžeš představit. Zapřisáhl se, že se do Síně mitrilu vrátí, a uvázal se k tomu celým svým životem."

"Žene se vpřed bez ohledu na půlčíka. Ten mu, chudák, nemůže stačit." Regis se najedl a hned po večeři vyčerpaně zalehl.

"Ten jeden den to bude muset vydržet," řekl Drizzt. Poklepal Wulfgara útěšlivě po paži a ten s vědomím, že s trpaslíkem nehne, si našel místo k odpočinku. Drizzt se ohlédl po přecházejícím Bruenorovi a jeho půvabná tmavá tvář se starostlivě stáhla. O půlčíka se neobával, ten si vždycky pro sebe našel nějakou výhodu. Avšak Bruenor byl něco jiného. Vzpomněl si, jak vykoval Aegisův tesák, to mocné válečné kladivo. Zbraň byla nejskvost-nějším výtvorem jeho dlouhé řemeslné kariéry, zbraň hodná legend. Tvůrce nemohl nikdy znovu dosáhnout takové dokonalosti, natož aby ji překonal. A od té doby už nikdy jeho kladivo nezazvonilo o kovadlinu.

A teď ta výprava do Síně mitrilu, Bruenorova životního cíle. Jak Aegisův tesák byl jeho nejkrásnějším výtvorem, tak tato cesta bude jeho nejvyšším výstupem.

"Uklidni se, milý příteli," Drizzt popošel k trpaslíkovi. "Je to můj domov, elfe!" vybuchl, ale pak se ovládl.

"Já to chápu," řekl Drizzt jemně. "Zdá se, že skutečně uvidíme Síň mitrilu. Před námi stojí otázka, na niž musíme brzo odpovědět."

Bruenor k němu udiveně vzhlédl, ač tušil, kam míří.

"Dosud jsme se soustředili jen na to, abychom ji našli, a nemluvilo se nic o tom, co pak, až tam vstoupíme."

"Při všem, co je správné, já jsem králem Hallu," zavrčel. "Souhlasím," řekl drov, "ale co s tou temnotou, která tam mohla zůstat? Ta moc, která odtud vyhnala celý tvůj klan. A my čtyři ji teď máme porazit?"

"Možná už dávno odešla, elfe," odvětil Bruenor drsným tónem, nechtěje si tu možnost připustit. "Co víš, haly mohou být čisté."

"Snad. Ale co plánuješ v případě, že tam stále je?"

Bruenor se zamyslel. "Pošlu našim vzkaz. Na jaře by tu mohli bejt."

"Je jich sotva stovka."

"Budou-li třeba posily, obrátím se na Adbar. Harbromm rád pomůže, když jde o poklad!" odsekl Bruenor.

Drizzt věděl, že Bruenor s takovým slibem nebude spěchat, rozhodl se raději proud nepříjemných, ale nutných otázek skončit.

"Dobře se vyspi. Až budeš muset, najdeš si odpovědi."

Příští den bylo tempo stejně frenetické. zanedlouho běželi podél nebetyčných hor a s trpaslíkem se něco dělo. Náhle se zastavil, točila se mu hlava, až pomalu ztrácel rovnováhu. Wulfgar s Drizztem přiskočili a podrželi ho.

"Co je?" zeptal se úzkostlivě Drizzt.

"Trpasličí Dol," odpověděl jim hluchým, jakoby vzdáleným hlasem.

Ukázal na skalnatý výběžek u úpatí blízké hory.

"Ty víš, co to je?"

Neodpověděl. Znovu klopýtavě vykročil, ale pomoc odmítl. Přátelé bezmocně pokrčili rameny a vydali se za ním.

Za hodinu měli Ruiny v dohledu. Opracované kamenné pláty byly umně složené jako obrovské domy z karet, aby tvořily příbytky, a ačkoliv byly opuštěné po víc jak sto let, větry a počasí je nezničily. Jen trpaslíci mohli zvládnout skály s takovou zručností, jen oni byli schopni pojit kameny tak dokonale, že budou trvat tak dlouho jako tyto hory. Po celé generace budou oživovat příběhy bardů, až někdy daleko v budoucnu je lidé budou obdivovat bez nejmenšího zdání, kdo je stvořil.

Bruenor vzpomínal.Zašel do vsi, jak to činil kdysi. Šedé oči se zalily slzami a tělo se rozechvělo připomínkou temnoty, jež se vyrojila na jeho klan.

Přátelé ho nechali, nechtěli rušit truchlivé city, které prorážely jeho tuhou náturou. Odpoledne pomalu končilo a drov se odhodlal za ním zajít. "Znáš cestu?" otázal se nejistě.

Bruenor vzhlédl k průsmyku, jenž stoupal podél stěny nejbližší hory. "Půl dne," odvětil pevně.

"Tábor tady?"

"To by mně vyhovovalo. Elfe, mám toho tolik na přemejšlení! Neboj se, cestu nezapomenu." Zúženýma očima pozoroval příkrou stezku, jíž prchal před temnotou, a zašeptal. "Víš, tu cestu už nikdy nezapomenu."

o o o

Bruenorovo zběsilé tempo bylo pro přátele štěstím. Bok lehce sledoval drovovu stopu ze Stříbrolunní a vedl svou skupinu se stejným spěchem.

Z dálky obešli Heraldovu Tvrz - magické stráže věže by je stejně nepustily blíž - a postupovali rychle vpřed.

Entreri stál na okraji tábořiště, hleděl ke tmavému obzoru a tečce světla a zle se usmíval.

Catti ji věděla také, věděla, že příští cen bude největší zkouškou její síly. Většinu života strávila s bojovnými trpaslíky a pod Bruenorovým vedením a výukou. Učil ji sebeovládání a sebekázni - ne fasádě naparování, pod níž by skryla nejistotu - vnukl jí pravou sebedůvěru a sebekritiku, aby vždy správně odhadla, co si může či nemůže dovolit.

Tu noc jí potíže se spánkem vyvolala dychtivost se výzvě postavit, ne strach ze selhání.

Sbalili tábor časně a k Ruinám dorazili právě po rozednění. Nebyli o nic méně napjatí než Bruenorova parta, ale našli jen vyhaslé ohniště.

"Asi hodina - možná dvě," odhadl Entreri teplotu popela.

"Bok našel pokračování stopy." Sydney ukázala na golema, kráčejícího k úpatí blízké hory.

Entreri se napětím honby celý rozjařil. Catti si ho nevšímala, víc ji zaujalo Jierdanovo chování.

Připadalo jí, že znejistěl. Vydal se za nimi hned, jak Sydney s Entrerim začali uhánět za Bokem, ale vypadal, jako by se ke každému kroku musel nutit. Zřejmě se na konfrontaci moc netěšil.

Catti to povzbudilo.

Vybírali si cestu po svahu hory, stoupali vzhůru celé ráno, vyhýbali se strmým stržím a balvanům. Pak poprvé od doby, co začal s hledání, spatřil zabiják svoji oběť.

Entreri přešel navršené kamení a zpomalil k ostrému sestupu do malého údolí zarostlého stromy, když parta přátel se vynořila z nějakých křovin a křížila strmý svah daleko před nimi.

Entreri se rychle skrčil a dával znamení dozadu, aby zůstali stát.

"Zastavte golema," zvolal přidušeně na Sydney, neboť Bok již zmizel dole v lesíku a zanedlouho vyrazí druhou stranou na otevřené místo v jasném dohledu party.

Sydney k němu rychle přiběhla. "Boku, vrať se ke mně!" zvolala tak hlasitě, jak se odvážila, neboť ač společníci byli od nich daleko, ozvěny hluku se od hor donekonečna odrážely.

Entreri ukázal na malé postavičky sunoucí se přes svah.

"Můžeme je chytit, než přejdou stěnu," řekla Sydney. Skočil nazpět k Jierdanovi a Catti a hrubě jí svázal ruce za zády.

"Jestli vykřikneš, budeš vidět své přátele umírat," ujistil ji. "A pak přijde tvůj vlastní konec - velice nepříjemný."

Catti se zatvářila co možná vyděšeně a vevnitř se v ní všechno smálo, neboť hrozba vyzněla prázdně. Povznesla se nad hrůzu, již proti ní využil, když se s ním poprvé setkala v Desetiměstí. Přes instinktivní odpor k nelítostnému vrahovi přesvědčila sebe samu, že byl vlastně také jenom člověkem.

Entreri ukázal k příkrému údolí pod stěnou se společníky.

"Půjdou tou strží," vysvětloval čarodějce, "a dosáhnu je první. Vy a golem pokračujte po stezce a přibližte se k nim zezadu."

"Co já?" protestoval Jierdan.

"Zůstanete s děvčetem!" poručil mu pánovitě, jako by mluvil se sluhou. Otočil se a vykročil, nečekaje na jeho reakci.

Sydney mlčky vyčkávala Bokův návrat. Neměla čas na hádky a říkala si, že když se Jierdan neumí ozvat sám, nestojí za její starost.

"Dělejte něco," Catti zašeptala vojákovi, "pro sebe, ne pro mne!" Podíval se na ni, hněv v něm tak vřel, že teď byl přístupný jakémukoli návrhu, jímž by se osvobodil z pokořujícího postavení.

"Čarodějka si vás přestala vážit. Nahradil vás ten vrah, a jestli mě oči nemýlí, tak poslední! Je čas, abyste Sydney dokázal svou cenu, vojáku z Luskanu!"

Muž se kolem sebe nervózně rozhlížel. Přes všechny manipulace, co od ní čekal, v jejích slovech slyšel tolik pravdy, že ho přesvědčila o správnosti odhadu.

Pýcha vyhrála. Otočil se ke Catti a uhodil ji, až spadla, potom proběhl kolem Sydney v Entreriho stopách.

"Kam jdete?" volala za ním, ale Jierdana už přestaly zajímat prázdné řeči.

Překvapená, nechápající Sydney se ohlédla po zajatkyni. Catti to předvídala, sténala a převalovala se, jako by o sobě napůl nevěděla, ač ve skutečnosti mužově ráně uhnula, jeho pěst jí jen lehce přejela přes tvář. Byla plně při vědomí a všechny pohyby byly vypočítané, aby spoutané ruce protáhla pod nohama a dostala je před sebe.

Dívčino předstíráni ji upokojilo a rychle obrátila celou pozornost na své dva průvodce. Entreri slyšel Jierdanův příchod, obrátil se k němu s tasenou šavlí a dýkou.

"Bylo vám řečeno, abyste zůstal u děvčete!" syčel.

"Nebyl jsem na cestu poslán,a bych hlídal vaši zajatkyni!" odvětil Jierdan, meč v ruce.

Do Entreriho výrazu se vloudil jeho charakteristický úsměšek. "Jděte zpět," řekl Jierdanovi naposled, ač věděl a byl rád, že voják neposlechne.

Jierdan učinil krok vpřed.

Entreri udeřil.

Jierdan byl zkušený bojovník, veterán mnoho soubojů, a jestli se Entreri domníval, že se ho zbaví jedním výpadem, byl na omylu. Voják čepel odrazil a výpad vrátil.

Sydney již od odjezdu z Věže tušila, že jednou mezi nimi dojde ke střetu, znala hladinu vojákovy hrdosti a nemohla přehlédnout, že Entreri s ním jedná s nepokrytým pohrdáním. Nezáleželo jí na tom, kdo zemře - nejspíš by to byl Jierdan, nemohla však dovolit, aby cokoliv ohrozilo její poslání. Až se bezpečně zmocní drova, pak ať si srovnají jejich spor, kdy budou chtít.

"Jdi za nim!" zvolala na golema. "Zastav ten souboj!" Bok se otočil a rozběhl se k mužům a Sydney s potřesením hlavy věřila, že situace se tím vyřeší a budou pokračovat v honbě.

Nepostřehla, že Catti se za ní zvedá.

Catti využila jedinečné příležitosti, tiše se přikradla za čarodějku a oběma spojenýma rukama ji vší silou praštila do zátylku. Svezla se na skálu a Catti s bušícím srdcem ležela dolů do stromů. Musí se dostat blíž ke svým přátelům a vykřiknout na poplach dřív, než ji zase chytnou.

Sotva vklouzla do hustého porostu, slyšela Sydnin zastřený hlas: "Boku!"

Golem byl od ní dost daleko, teď se otočil a dohánět ji dlouhými kroky.

I jestli ji ti dva bojovníci viděli, byli zaneprázdnění jeden druhým, nemohli se ze šarvátky odpoutat.

"Už mne nebudeš urážet!" křičel Jierdan do třesku oceli.

"Ale budu!" syčel Entreri. "Je sto způsobů, jak zohavit mrtvolu, ty blázne, a na tvých kostech je všechny vyzkouším." Plně soustředěný na protivníka útočil tvrději, jeho čepele nabývaly v tanci smrtonosnou rychlost.

Jierdan mu hravě oponoval, ale zabiják hladce odrážel jeho výpady zručnými odrazy a drobnými úhyby. Voják pomalu vyčerpal celý svůj repertoár triků a útoků, nedostal se však ani dost blízko, aby cíl zasáhl. Unaví se daleko dřív než Entreri - viděl to už zcela jasně i po krátkém boji.

Vyměnili si několik dalších ran, Entreriho ostří se pohybovalo čím dál rychleji, zatímco Jierdanovy obouruční rozmachy ztrácely důraznost. Voják mohl jen doufat v Sydnin zásah.

Entreri nepochybně objevil slabiny jeho výdrže a nechápal, proč čarodějka bitku nepřerušila. Zoufale po ní mrkl a viděl, že leží s obličejem na zemi.

Čestná cesta ven, myslel si, ač se víc obával sám o sebe. "Sydney!" křikl k sokovi, musíme jí pomoct!" Slova padla do hluchých uší.

"A děvče!" zaječel v naději, že odpoutá zabijákovo soustředění. Pokusil se z boje vymanit, uskočil zpět a snížil meč. "Budeme pokračovat později," prohlásil výhružným tónem, přestože z něj vyprchala všechna touha se mu vůbec kdy postavit.

Entreri beze slova svěsil paže. Jierdan, vždy čestný bojovník, se otočil, aby se o Sydney postaral.

Zdobná dýka mu hvízdla za zády.

Catti klopýtala vpřed, se svázanýma rukama nebyla v stavu udržet na ošidném terénu rovnováhu. Nohy jí klouzaly po uvolněném štěrku a několikrát upadla. Mrštná jako kočka, pokaždé se rychle zvedla.

Bok byl mnohem rychlejší.

Catti zase uklouzla a kulila se přes ostré hrany. Utíkala dolů po nebezpečném svahu zrádných kamenů, slyšela za sebou dusat golema napadlo jí, že mu už daleko neuteče, nemohla tu věc předhonit. Neměla moc na vybranou. Pot ji štípal v oděrkách, pálil ji v očích a vzdala se vší naděje - leč pokračovala v běhu, její odvaha nemohla přiznat porážku.

Přes všechnu beznaděj a strach měla sílu, aby pátrala po východisku. Spád se svažoval dolů dalších třicet stop a přímo vedle ní byl štíhlý, prohnilý pařez dávno mrtvého stromu. Hlavou jí bleskl nápad, poněkud zoufalý, ale stál za pokus. Zastavila se, aby si prohlédla rozvětvené kořeny a odhadla, co se stane, když se vyrvou.

Vyšplhala se kousek nahoru a připravená k nemožnému skoku čekala. Bok překročil vrchol a řítil se k ní, kameny od jeho těžkých nohou odletovaly do všech stran. Byl přímo za ní, napřahoval strašlivé paže.

A Catti skočila.

Provaz, jenž jí svazoval ruče, zahákla za pařez, jak letěla, a celou váhu vrhla proti uvolněným kořenům.

Bok si ničeho nevšímal, hnal se k ní. Ani když pařez padal a spletité kořeny rvaly zvětralou skálu, nechápal nebezpečí. Jak se uvolněné kameny pohnuly a začaly padat, upíral se jen na svou kořist.

Catti se odrazila vpřed a stranou kamenité laviny. Nepokoušela se postavit, kulila se, valila a klouzala dolů bez ohledu na bolest, aby získala každou píď mezi sebou a drobícím se svahem.

Odhodlaně se skulila za silný kmen dubu a pohlédla na sráz.

Právě včas, aby viděla golema padat pod tunou kamení.

18
Tajemství Strážného údolí

"Strážné údolí," řekl Bruenor slavnostně. Společníci stáli na vysoké římse, a hleděli stovky stop dolů na rozeklané dno hluboké, skalnaté propasti.

"Jak se máme dostat dolů?" vydechl Regis, neboť každá strana se zdála absolutně hladká a kolmá, jako by kaňon někdo vytesal.

Ovšemže tam byla cesta dolů a Bruenor, kráčející ve vzpomínkách mládí, ji dobře znal. Vedl přátele kolem východního okraje a ukázal k západu - k vrcholům tří nejbližších hor. "Stojíme na Čtvrtým Vrchu," řekl krátce, "je tak pojmenovanej pro svý místo vedle těch tří."

"Tři vrcholy, co vypadaj jako jeden," zacitoval úryvek z prastaré písně, kterou se všichni mladí trpaslíci z jejich klanu naučili, ještě než byli dost staří, aby se odvážili ven z dolů.

"Tři vrcholy, co vypadaj jako jeden.
S ranním slunkem za tebou…"

Bruenor se přesunoval, aby našel přesnou linii tří západních hor, pak pomalu přistoupil k samému okraji propasti a podíval se přes něj.

"Jsme u vchodu do údolí," řekl klidně, ač srdce mu prudce bušilo.

Přistoupili k němu a nakoukli dolů. Právě pod okrajem byl vytesaný schod, první z dlouhé řady sestupující po stěně úskalí. Dokonale odstíněné zbarvení kamene je činilo neviditelnými z každého jiného úhlu.

Regis zezelenal - pomyšlení na sestup po úzkých schodech do takové hlubiny ho doslova zmrazil. "Vždyť nemají ani zábradlí, určitě spadneme dolů a zabijeme se!" vypískl a ustupoval.

Bruenor opět nečekal na jejich názor. Začal sestupovat dolů.

Drizzt s Wulfgarem mu šli v patách a Regisovi nezbylo, než jít taky. Měli s ním soucit, pomáhali mu, jak mohli, ale nakonec na ně začal dorážet vítr a Wulfgar ho raději nesl.

I s Bruenorem v čele sestupovali opatrně a pomalu a zdálo se jim to jako hodiny, než se dno kaňonu trochu přiblížilo.

"Pět set doleva a pak pět set navíc," prozpěvoval trpaslík, když se konečně dostali dolů. Šel podél stěny, počítal odměřené kroky a vedl je kolem vysokých kamenných pilířů, obrovských monolitů z jiných věků. Ani Bruenor, jehož rod tu žil po mnoha staletí, nevěděl nic o jejich vzniku nebo účelu. Ať byl důvod jakýkoli, po nespočetná staletí drželi na dně kaňonu mlčenlivou, impozantní stráž. Byly prastaré, ještě než sem přišli trpaslíci, vrhaly dlouhé hrozivé stíny přes dno propasti a pyšně shlížely na drobné smrtelníky, kteří tudy kdy procházeli.

Pilíře rozrážely vítr v duchovitě žalostném nářku a díky nim celé dno vyhlíželo nadpřirozeně, nadčasově jako Tvrz, nutily diváka k uvědomění si jeho smrtelnosti, jako kdyby se svou věčností vysmívaly všemu živému.

Bruenora nevyrušily. Prohlížel si bedlivě stěnu, hledal nějaké značky, které by určovaly vchod.

I Drizzt citlivými dlaněmi přejížděl hladký kámen. "Víš to jistě?" zeptal se po důkladné prohlídce, protože nenašel žádné výstupky či praskliny.

"Jsem!" prohlásil trpaslík. "Mí lidé pracovali chytře a bojím se, že dveře příliš dobře zajistili, aby se nedaly snadno najít."

Regis se hrnul do pomoci a Wulfgar stísněný stíny monolitů jim hlídal záda.

Po několika minutách postřehl pohyb, odkud přišli - vzadu u kamenného schodiště. Bojovně podřepl a sevřel Aegisův tesák. "Návštěva," ohlásil přátelům a sykot jeho šepotu si podávala ozvěna, jako by se monolity smály jeho pokusu o utajení.

Drizzt skočil za nejbližší pilíř a sunul se kolem, řídě se barbarovým upřeným pohledem. Bruenor, vzteklý, že byl vyrušen, vytáhl z pasu malou sekeru a postavil se vedle Wulfgara a za ním se krčil Regis.

Vtom Drizzt vykřikl: "Catti!" a všichni si oddychli úlevou a ani je v tom okamžiku nenapadlo žasnout, co sem mohlo dívku přivést celou cestu z Desetiměstí a jak je vůbec našla.

Úsměvy rychle zhasly, když viděli, že je plná ran a krve a jak se sotva vleče. Vyběhli jí vstříc, ale drov podezříval, že ji někdo pronásleduje, plížil se mezi monolity a hlídal.

"Co tě přineslo?" křičel Bruenor a pevně ji k sobě tiskl. "A kdo tě tak poranil? Já ho uškrtím vlastníma rukama!"

"A ochutná moje kladivo," dodal popuzeně Wulfgar při představě, že si ji někdo troufal uhodit.

Regis zdráhavě postával vzadu, začínal si domýšlet, co se stalo.

"Fender a Grollo jsou mrtví," oznámila Catti.

"To se stalo cestou? Ale proč?" vyptával se trpaslík.

"Ne, v Bryn Shanderu. Jeden muž, zabiják, přišel hledat Regise. Hnala jsem se za ním, abych vás varovala, ale chytil mě a vlekl mě s sebou."

Bruenor plamenně pohlédl na půlčíka, který ustoupil ještě víc a svěsil hlavu. "Já jsem to věděl, že seš v maléru, když ses za náma přihnal!" hřímal. "Teď mluv a žádný lži!"

"Jmenuje se Entreri," přiznal Regis. "Artemis Entreri. Přišel z Calimportu - od paši Pooka." Regis vytáhl rubínový přívěsek. "Pro tohle."

"Není však sám," dodala Catti. "Čarodějové z Luskanu hledají Drizzta."

"A důvod?" zvolal Drizzt ze stínů.

Catti pokrčila rameny. "Byli opatrní, aby to neprozradili. Myslím si, že chtějí vědět něco, co se týká Akara Kessela."

Drov věděl, o co se jedná. Hledali Magický Krystal, tu mocnou relikvii, jež byla pohřbená pod lavinou na Kelvinově mohyle.

"Kolik jich je?" vmísil se Wulfgar. "A jak daleko?"

"Byli tři. Vrah, čarodějka a voják z Luskanu. Měli s sebou monstrum, říkali tomu golem. Nikdy jsem nic podobného neviděla."

"Golem," opakoval si Drizzt tiše. V podzemním světě tmavých elfů viděl dost takových výtvorů - monstra s ohromnou silou a slepou věrností ke svým pánům. Musí to být pěkně mocní nepřátelé, když jednoho mají s sebou.

"Ale ta věc je zničená," pokračovala Catti. "Při mém útěku mě honil a málem mě měl, ale podařil se mi trik a je pohřbený pod horou kamení!"

Bruenor ji k sobě přitiskl. "Tos udělala dobře, děvče," šeptal dojatě.

"A toho vojáka a zabijáka jsem vlákala do souboje. Jeden je určitě mrtvý, myslím, že ten voják. Je to škoda, byl to čestný muž."

"Zabila by ho má čepel za to, že těm psům vůbec pomáhal!" řekl hněvivě Bruenor. "Ale dost o tom, na povídání si vyberem jinej čas. Jseš u mýho domova, děvče, víš to? Teď uvidíš sama tu nádheru, o který jsem ti všecky roky vykládal! Jdi a odpočni si." Chtěl požádat Wulfgara, aby se o ni postaral, a oči mu padly na Regise. Půlčík byl předobrazem žalu, se sklopenou hlavou uvažoval, jestli své přátele tentokrát nezatlačil moc daleko.

"Neboj se, příteli," těšil ho barbar, když viděl, jak je sklíčený. "Udělal jsi to, abys přežil. To není žádná hanba. Ale o tom nebezpečí jsi nám měl říct!"

"Ty zvedni hlavu a podívej se mně do očí, Kručibřichu!" hučel Bruenor. "Od tebe se to dalo čekat, ty k ničemu dobrej podvodníku! Nemysli si, že si nás nějak překvapil!" Bruenorův vztek jaksi vzrůstal svou vlastní vůlí, a teď vyvrcholil, jak stál před skleslým půlčíkem.

"Jak sis mohl dovolit nás do toho zatáhnout," zařval, odsunul Catti stranou a o krok postoupil. "A s mým domovem akorát přede mnou!"

Wulfgar chvatně zablokoval jeho pochod k Regisovi, ač skutečně žasl nad trpaslíkovou náhlou změnou. Nikdy neviděl, že by se Bruenor nechal tak strhnout. I Catti vypadala ohromeně.

"To nebyla půlčíkova chyba," řekla. "A čarodějové by stejně přišli."

Drizzt se k nim vrátil s tím, že na schodech se zatím nikdo neobjevil. Všiml si, co se děje, a že ho nikdo ani neposlouchá.

Dlouhé, nepříjemné ticho na ně doléhalo, až se Wulfgar ujal velení. "Ušli jsme příliš dlouhou cestu, než abychom se teď hádali a začli mezi sebou bojovat!" napomenul Bruenora.

Bruenor se na něho prázdně podíval, nevěděl, jak má reagovat na Wulfgarův neobvyklý postoj proti němu. "No co!" štěkl konečně rozhodil otráveně ruce, "ten blbej půlčík zaviní naši smrt…, ale co bychom se báli, že jo!" houkl ironicky a vrátil se ke skalní stěně, aby hledal dveře.

Drizzt mrknul nenaštvaného trpaslíka, ale v tuto chvíli mu bylo víc líto Regise, který se uboze choulil na zemi a vyhlížel, jako by ztratil všechnu kuráž. "Nic si z toho nedělej," povzbuzoval ho. "Bruenora vztek přejde. Před ním čeká jeho celoživotní sen a nemůže se k němu dostat."

"A ten vrahoun, co touží po tvé hlavě, dostane překvapivé uvítání, až sem přijde, jestli vůbec přijde," přihodil Wulfgar a poklepal na hlavu válečného kladiva. "Možná si to s jeho honbou rozmyslí!"

"Jestli se dostaneme do dolů, můžeme se jim tam ztratit," dodal Drizzt nápomocně, aby utišil trpaslíkovu zlost.

"Nenajdou schodiště," řekla Catti. "I když jsem viděla, jak scházíte dolů, trvalo mi dlouho, než jsem je objevila."

"Nejraději bych si to s nimi rozdal hned teď!" bručel Wulfgar. "Mají co vysvětlovat! A za to, jak zacházeli s Catti, neuniknou mému trestu!"

"Pozor na Entreriho!" varovala ho Catti. "Nemyl se, jeho zbraně znamenají smrt. Kromě Drizzta neznám mocnějšího bojovníka."

"A čaroděj může být děsivým nepřítelem," dodal Drizzt. "Čeká nás důležitější úkol - nemáme čas na boje, jimž se můžeme vyhnout."

"Tak dost," Bruenor zarazil další poznámky od barbara, který se chystal k proslovu. "Tady je Síň mitrilu a já se chci dostat dovnitř. Ať nás sledují, jestli si troufnou." Odešel ke stěně, aby znovu začal pátrat po dveřích, a přivolal si na pomoc Drizzt. "Chlapče, drž hlídku a dej pozor na mý děvče!" nařídil Wulfgarovi. "Možná nějaké slovo či heslo?" navrhl drov, když opět stáli před záhadou stěny.

"No jo," řekl Bruenor, "bylo to slovo. Ale kouzlo, který je udržuje, časem vyprchá a je potřeba vyslovit jiný. Nikdo sem nepřišel, aby je řekl!"

"Zkus to s tím starým."

"To jsem udělal už nejmíň tucetkrát, elfe, hned jak jsem sem přišel." Praštil pěstí do skály. "Vím, že je tu někde druhá cesta," hučel zklamaně. "Vzpomeň si," nabádal ho drov a odstoupili, aby stěnu viděli v její celistvosti.

Ani tvrdohlavé odhodlání trpaslíka nepřenese pokaždé výsledek. Padla noc a seděli před vchodem ve tmě z obavy, aby oheň nepřilákal nepřátele. Ze všech zkoušek cesty bylo čekání tak blízko cíle snad nejhorší. Bruenor začal pochybovat, jestli skutečně vyvolil správné místo, kde měl být vchod. Opakoval si písně z mládí pořád dokola, hledaje v nich náznaky, které mu mohly uniknout.

Byla to neklidná noc pro všechny a obzvláště Catti - věděla, že tiché, smrtonosné ostří zabijáka na ně číhá. Bez bdělého drova s jeho ostražitými smysly a nočním viděním by nespali vůbec.

o o o

Několik mil za nimi byl rozložen podobný tábor. Entreri nehnutě stál, hledal na východních horách stopy táborového ohně, ač spíš věřil, že jestli je Catti našla a varovala, žádný nezažehnou. Sydney zabalená v dece odpočívala a zotavovala se z Cattiny rány.

Zabiják uvažoval nad tím, že ji opustí - normálně by to udělal bez přemýšlení - ale i on sám potřeboval čas, aby se rozhodl pro nejlepší způsob akce.

Přišlo ráno a stále ještě tiše stál a rozvažoval. Sydney se probudila.

"Jierdan?" zvolala ospale, Entreri u ní podřepl.

"Kde je Jierdan?"

"Mrtev," odvětil bez známky lítosti. "Jako golem."

"Bok?" vydechla užasle Sydney.

"Spadla na něj hora kamení."

"A děvče?"

"Je pryč." Entreri se podíval k východu. "Až se o vás postarám, odejdu. HOnba skončila."

"Jsou blízko," protestovala chabě. "To se teď vzdáte?"

Entreri se usmál. "Půlčík je můj," prohlásil klidně, a věřila, že říká pravdu. "Naše parta se rozpadla. Vrátím se k mému honu a vy k vašemu. Jen vás varuji, jestli vezmete, co je moje, označíte sama sebe za mou další kořist."

Sydney pečlivě vážila jeho slova. "Kde Bok spadl?" otázala se, neboť ji osvítil nápad.

Entreri se zahleděl na stezku k východu. "V údolí za stromy."

"Zaveďte mne tam," požádala ho. "Je něco, co musím udělat."

Muž jí pomohl vstát, vedl ji stezkou a rozhodl, že se od ní odloučí, až skončí svůj úkol. Vážil si jí a její oddané spolehlivosti, a dokonce jí věřil, že ho nepodvede. Nebyla vyzrálou čarodějkou, nemohla se mu rovnat, a oba věděli, že ani ten respekt k ní by nezpomalil jeho ruku, kdyby mu stála v cestě.

Sydney si chvíli prohlížela zřícený svah a pak se vědoucně usmála. "Chcete naši společnou výpravu ukončit, ale mýlíte se. Dokáži vám, že pro vás máme stále vysokou cenu, zabijáku."

"My?"

Sydney se nahnula nad sráz. "Boku!" zvolala hlasitě a sledovala napjatě hromady kamení.

Entreri nechápavě zíral na lavinu, kde se nic nehýbalo.

"Boku!" křikla podruhé a tentokrát tam byl vskutku pohyb. Pod vrstvou balvanů to rachotilo a pak se jeden pohnul a zvedl se nahoru, bolem stál pod ním a postavil se konečně na nohy. Byl potlučený, pokroucený, zřejmě však necítil žádnou bolest. Odhodil balvan z hlavy a hnul se ke své paní.

"Golem se dá těžko zničit," vysvětlila spokojeně užaslému výrazu obličeje, který nikdy neukázal emoce. "Bok má před sebou povinnost, které se tak lehce nevzdá."

"Povinnost, která nás povede přímo k drovovi," smál se. "Pojďme, vyrazíme zase na štvanici."

o o o

Rozednívalo se a přátelé stále nemohli najít žádné stopy. Bruenor na teď vyřvával tirády starobylých zaříkání, z nichž většina ani neobsahovala slova otevírání.

Wulfgar si zvolil praktičtější způsob. S předpokladem, že dutý zvuk jim pomůže určit, jestli jsou na správném místě, šel metodicky s uchem na stěně a poklepával na ni Aegisovým tesákem. Kladivo na tvrdé skále uzvonilo, zpívajíc v dokonalosti svého stvoření.

Ale jeden úder zasáhl svůj cíl. Wulfgar takřka kámen udeřil, ale než se jej hlava zbraně dotkla, zastavil ji závěs modrého světla. Wulfgar polekaně odskočil. Ve stěně se utvořily jakési záhyby - obrys dveří. Kámen se začal hýbat a klouzat dovnitř, zanedlouho se posunul stranou, odhaliv vstupní halu trpaslicí domoviny. Kolem nich proletěl závan pachu dávných věků, uzavřený vevnitř po staletí.

"Kouzelná zbraň!" křičel Bruenor. "Jediná věc, kterou by můj lid v dolech uvítal!"

"Když sem přicházeli návštěvníci, otevírali si poklepem kouzelné zbraně?" divil se Drizzt.

Trpaslík pokývl, ač jeho pozornost vábila temnota za stěnou. Hala před nimi byla neosvětlená mimo svitu pronikajícího dveřmi a vzadu v chodbě spatřili blikání pochodní.

"Někdo tam je," vydechl Regis.

"Ne tak," opáčil Bruenor, mnoho ze zapomenutých věcí mu zaplavovalo mysl. "Pochodně hoří po dýlku trpasličího života, i dýl." Prostoupil portálem, zvedaje prach, který se tu nerušeně ukládal po dvě staletí.

Přátelé mu popřáli chvilku samoty, pak se k němu tiše připojili. Všude po zemi ležely pozůstatky mnoha trpaslíků. Odehrála se tu bitva, poslední bitva, když klan byl vypuzen ze svého domova.

"Teď vidím na vlastní voči, že ty pověsti byly pravdivý," šeptal Bruenor a přátelům vysvětlil. "Do Kamenice za náma došla zvěst vo velký bitvě ve vstupní hale. Někteří se šli přesvědčit, co je na tom pravdy, ale nikdy se nevrátili."

Rozešli se,a by se poohlédli kolem. Kostry trpaslíků ležely tak, jak padli. Mitrilová brnění zanesená vrstvou prachu zazářila, když je dlaní otřeli a jasně označovala ty mrtvé, co patřili ke klanu Válečného Kladiva. Pomíchaně tu s nimi odpočívaly podobné kostry v cizím kroužkovém brnění, jako by v boji zápasil trpaslík proti trpaslíkovi. Pro osoby sídlící na povrchu to vypadalo záhadně, ale Drizzt DoUrden pochopil. Ve své domovině znal duergary - zlé tmavé trpaslíky - jako spojence. Byli trpasličími obdobami drovů, a protože jejich světlí bratranci často pracovali v hlubokých dolech, jejichž území si přivlastnili, nenávist mezi oběma trpasličími rasami byla daleko žhavější než příležitostné srážky

ras elfů. Kostry duergarů vše objasnily a i Bruenor poznal cizí brnění a poprvé porozumělo, co jeho rod ze Síně mitrilu vyštvalo.

Jestli duergaři byli stále v dolech, Bruenor je těžko získá zpět.

Magické dveře se za nimi zavřely. Catti přiskočila na ochranu k Wulfgarovi, neboť v temném šeru takřka nic neviděli. Jenom Regis čile pobíhal kolem, pátraje po klenotech a cennostech dávných bojovníků.

Bruenora cosi zaujalo, pokročil ke dvěma kostrám, ležícím zády k sobě. Kolem nich byla hromada padlých tmavých trpaslíků, a to samo mu řeklo, kdo to byl, ještě než na jejich štítech spatřil erb zpěněného džbánku.

Drizzt ho pozoroval z uctivé vzdálenosti.

"Je to Bangor, můj otec," chraptivě vyrazil. "A Garumn, otec mýho otce, král Síně mitrilu. Než padli, vybrali si teda pořádnou daň."

"Tak silní jako jejich následovník," podotkl Drizzt.

Bruenor poklonu přijal tiše, sklonil se a čistil prach z Garumnovy helmy. "Garumn stále má brnění a zbraně Bruenora, mýho jmenovce a hrdiny mýho klanu. Řekl bych, že jak umírali, todle místo prokleli, neboť ti tmaví se sem nevrátili, aby rabovali."

Drizzt s ním souhlasil, znal moc královské kletby, když jeho domovina padla zároveň s ní.

Bruenor nábožně zvedl předkovy pozůstatky, nesl je do sousední místnosti, a Drizzt se vrátil ke Catti a Wulfgarovi, aby jim vysvětlil význam hrozivé scény.

Dlouhou dobu trpělivě čekali a představovali si průběh této osudové bitvy, v duchu slyšeli ostré zvuky sekery na štítu a udatný válečný pokřik Klanu Válečného Kladiva.

Bruenor se vrátil a ani ty živé představy se nevyrovnaly tomu, co uzřeli. V šokovaném úřasu Regis upustil těch pár drobností, co posbíral, v hrůze, že se z minulosti vrátil duch, aby ho potrestal.

Potlučený Bruenorův štít byl odhozen, pomačkaná helma s jedním rohem byla uvázaná k batohu. Měl na sobě brnění svého jmenovce z lesklého mitrilu, standartu na štítě z čistého zlata a helmu lemovanou stovkami drahých kamenů. "Při mých vočích prohlašuju legendy za pravdu," zvolal chrabře, vztyčiv sekeru z mitrilu vysoko nad hlavu. "Garumn je mrtev a můj otec též. Ohlašuju svůj právoplatnej titul: Osmej král Síně mitrilu!"

19
Stíny

"Garumnova propast," řekl Bruenor, a táhl linku na hrubé mapě, kterou načmáral na zemi. Působnost Alustrielina roztoku již vyprchala, avšak vstup do domova jeho mládí probudil záplavu vzpomínek. Přesná místa sálů si nepamatoval jasně, ale povšechně znal celou vnitřní strukturu. Všichni dřepěli kolem, aby v blikavém světle pochodně viděli každý detail.

"Vyjít můžeme na druhý straně," pokračoval. "Jsou tam dveře jenom pro východ. Jsou tady, za mostem."

"Odcházíme?" zeptal se Wulfgar.

"Naším cílem bylo najít Síň mitrilu," odpověděl mu Drizzt v tom stejném smyslu, s nímž záležitost výpravy probral s trpaslíkem. "Jestli jsou vojska, co porazila celý klan, stále tady, nás pět není v stavu tohle místo dobýt, to je absolutně nemožné. Musíme se postarat, aby znalost o jeho lokaci tady nezemřela s námi."

"Musím vyzkoumat, čemu budeme muset čelit," dodal Bruenor. "Můžem se vrátit i těma dveřma, kterejma jsme vešli, zevnitř se otevřou snadno. Než sem svolám svůj rod, potřebuju vidět, co tady zůstalo. Můžu získat i pomoc z Adbaru." Po Drizztovi střelil ironický pohled.

V Drizztovi vzklíčilo podezření, že Bruenor má na mysli něco víc, než jenom "aby věděl, na čem je", nic však neřekl. Uspokojilo ho, že trpaslík jeho obavy vzal na vědomí a že Cattina neočekávaná přítomnost ho bude nutit k opatrnosti.

"Takže se sem vrátíte," soudil Wulfgar.

"S armádou v patách!" odfrkl. Při pohledu na Catti se mu z očí vytratilo trochu dychtivého žáru.

Ihned jí to došlo. "Kvůli mně se nebudeš držet zpátky," řekl pobouřeně. "Už jsem vedle tebe bojovala a dokázala, že se umím o sebe postarat. Já jsem si tuhle cestu nepřála, ale byla mi vnucena a teď jsem tady s tebou až do konce!"

Po tolika letech tréninku se jí nemohl vzepřít, nemohl zakázat, aby si nevybrala svůj osud. Podíval se úkosem po kostlivcích.

"Najdi si tady brnění a výzbroj a půjdem, jestli souhlasíte."

"Je na tobě, abys volil," řekl Drizzt. "Je to tvůj výzkum. Jdeme s tebou, ale nebudeme ti povídat, kudy jít."

Bruenor se jeho ironii zasmál. Neušel mu slabý lesk drovích očí - náznak jejich obvyklého jiskření. Viděl, že i Drizztovi srdce prahne po dobrodružství.

"Já jdu," řekl rozhodným hlasem Wulfgar. "Přece jsem nešel stovky mil, abych se vrátil, protože se našly dveře!"

Regis neříkal nic, byl chycen ve víru jejich vzrušení, ať se mu to líbilo, či ne. Pohladil si malý váček pokladů na pasu a pomyslel si, že se jistě naplní, jsou-li tyto sály tak nádherné, jak je Bruenor popisoval. Opravdu cítil, že raději s přáteli projde devíti pekly, než aby šel ven, kde byl Entreri.

Jakmile se Catti vyzbrojila, Bruenor vykročil do čela. Pyšně pochodoval v dědově nádherném brnění, sekera se mu kývala po boku a na hlavě pevně seděla královská koruna.

"Ke Garumnově rokli!" vzkřikl, jak vycházeli ze vstupní haly. "Tam se rozhodně, jestli půjdem ven, nebo dolů. Ach, přátelé, čekají nás divy. Modlete se, ať vás k nim tentokrát dovedu!"

Wulfgar šel vedle něho, Aegisův tesák v jedné ruce, pochodeň ve druhé. Na tváři měl stejně vážný a dychtivý výraz. Za nimi kráčela Catti s Regisem - ne tak dychtivě, zato obezřetněji - ale cestě se vyhnout nemohli a byli rozhodnuti dát jí své nejlepší.

Drizzt byl hned vepředu, někdy zase vzadu, moc ho neviděli a nikdy neslyšeli a díky jeho přítomnosti vyšlapovali jistěji. Chodby nebyly tak rovné a hladké, jak je u trpasličích bydlišť zvykem. Každých pár stop se do stran otevíraly komory a niky, některé hluboké pár palců, jiné mizely v temnotě, kde se spojovaly se sítěmi chodeb a průchodů. Stěny byly nahrubo opracované, aby zvyšovaly stínový efekt věčně planoucích pochodní. Bylo to místo tajemství a utajení, kde řemeslníci mohli tvořit své nejjemnější výrobky v prostředí ochranné samoty.

I nejhornější patro bylo popravdě bludištěm. Žádný cizinec by se nevyznal v nekonečném počtu odboček, křižovatek, místností a chodeb. I Bruenor s kusou představou logiky, jež vedla horníky, kteří sídliště vytvořili, si častěji vyvolil špatný směr než správný a ztrácel tolik času návraty jako postupem.

Honem si připomněl jednu věc. "Dávejte pozor, kam šlápnete. Todle poschodí je plný pastí na ochranu sál.ů a potom byste se rychle propadli šachtou někam dolů.

V prvním úseku cesty procházeli většími, většinou neozdobenými místnostmi, které nenesly známky obývání. "Pokoje pro stráže a pro hosty. Většinou pro Elmora a jeho rod z Kamenice, když přišli přejímat výrobky," vysvětlil.

Dostávali se hlouběji. Pohltilo je tísnivé ticho, jedinými zvuky byly jejich kroky a zapraskání pochodně a i ty ve stojatém vzduchu zněly hluše. V Drizztovi a Bruenorovi prostředí posilovalo vzpomínky na časy, strávené v podzemí, pro ostatní však ta uzavřenost a tuny skal nad hlavami bylo naprosto cizí a víc než nepříjemné.

Drizzt vklouzl do každé alkovny a pokaždé opatrně zkoušel podlahu, než vstoupil. V jednom místě cítil na noze cosi jako tlak, při bližším ohledání zjistil slabý průvan, táhnoucí ze škvíry u spodku zdi. Zavolal přátele.

Bruenor si dřepl a poškrábal se ve vousech, věděl, co to znamená, protože vánek byl horký, ne chladný jako zvenčí. Stáhl rukavici a položil dlaň na zeď. "Pece," zašeptal.

"Pak je někdo dole," řekl Drizzt.

Burenor ani neodpověděl. Podlaha se jemně chvěla a trpaslíkovi srostlému se skalami, byla ta zpráva jasná, jako by k němu promluvila - hluboko dole se o sebe třely bloky kamenů, stroje dolů.

Bruenor hleděl do prázdna a snažil se přeskupit si myšlenky. Pomalu přesvědčil sám sebe, že v dolech nebude žádná organizovaná skupina a že je snadno dobude, jenže žár tavících pecí spálil i jeho naděje.

o o o

"Jdi tam. Ukaž jim schodiště!" poručil Dendybar.

Morkai si čaroděje zkoumavě prohlížel. Věděl, že se může vymknout z jeho slábnoucí moci a povel nesplnit. Morkai popravdě žasl, že se Dendybar odvážil zavolat ho znovu tak brzo, neboť ještě nenabyl dost sil. Nebyl vyčerpaný, Morkai ho zatím nemohl napadnout, ztratil však většinu moci, aby zjev ovládal. Rozhodl se, že poslechne. chtěl tu hru s Dendybarem udržet tak dlouho, jak bude možné. Čaroděj byl posedlý, aby drova našel a zajisté ho zase brzo zavolá. Možná že potom bude mnohem slabší.

"Jak se dostaneme dolů?" otázal se Entreri Sydney, když je Bok vedl k okraji kaňonu a pod sebou měli hladkou kolmou stěnu.

Sydney se na golema tázavě podívala a ten by ochotně vykročil do prázdna. Kdyby ho byla včas nezastavila, byl by se zřítil dolů. Bezmocně pohodila rameny.

Pojednou se vzduch zachvěl žárem a před nimi stál zjev Morkaie. "Pojďte, mám vám ukázat cestu." Bez dalšího slova je zavedl k tajnému schodišti a zmizel v plamenech.

"Váš pán nám hodně pomohl," poznamenal muž a vykročil na první schod.

Sydney se povinně usmála, nitro se jí však sevřelo úzkostí. "Už nejméně po čtvrté," šeptla si pro sebe a přivolala si okamžiky, kdy Dendybar zjev vyvolal. Morkai jí připadal čím dál uvolněnější, neochotný provést své poslání. a pokaždé se jí zdál silnější. Šla opatrně za Entrerim. Doufala, že čaroděj už zjev nepovolá - pro dobro jich všech.

Sestoupili na dno propasti a Bok namířil přímo k tajnému vchodu a postavil se trpně stranou, očekávaje další pokyny.

Entreri přejížděl prsty hladký povrch s očima blízko stěny, aby nepřehlédl nějakou škvírku.

"Mařite čas," poznamenala Sydney. "Ty dveře vyrobili trpaslíci a žádné prohlížení vám nepomůže."

"Jestli jsou vůbec právě tady."

"To víte, že jsou. Bok následoval drovovy stopy přesně sem a ví, že pokračují skrz stěnu. Neexistuje nic, co by golema svedlo na falešnou stopu."

"Tak je otevřete!" pošklebovaI se. "A pospěšte si, každým okamžikem se od nás vzdalují."

Sydney si nervózně zamnula ruce. soustředila se, zhluboka nabírala dech. Poprvé od doby, co opustila Věž, měla příležitost užít své magické moci a nahromaděná energie kouzelného zaříkání toužila po uvolnění.

Provedla řadu podivně přesných gest, mumlala zadajná slova formule a potom poručila: "Bausin saumine!" a hodila ruce před sebe směrem ke dveřím.

Entreriho pás se ihned rozepnul a spadl se šavlí i dýkou na zem.

"Výborně," chechtal se a zvedl zbraně.

Ohromeně zírala na stěnu. "Odolala mému kouzlu," podotkla zbytečně. "To se dalo předpokládat. Trpaslíci neužívají kouzla často, mají však značnou schopnost se magii ubránit."

"Co teď? Je tu jiný vchod?"

"Jak bych to měla vědět!" Sydney se obrátila na boka a zasyčela. "Proraz je!" Golem přistoupil ke stěně a Entreri uskočil daleko stranou.

Mohutné paže vyrazily jako útočné berany, znovu a znovu bušily do stěny bez ohledu na zničené svaly. Po mnoho vteřin se nic nedělo, pouze údery dopadaly tupě na kámen.

Sydney byla trpělivá. Mávnutím ruky muže umlčela a pozorovala neúnavného golema. Objevila se puklina a potom druhá. Bok neznal únavu, jeho tempo se nezpomalilo.

Objevilo se víc trhlin, po chvíli jasný obrys dveří. Entreri napjatě zúžil oči.

S konečným úderem dveře vletěly dovnitř a roztříštily se do hromady sutin.

Podruhé v tom samém dnu, podruhé po téměř dvou stoletích se vstupní místnost Síně mitrilu koupala v denním světle.

o o o

"Co to bylo?" zašeptal Regis, až dozněly ozvuky úderů.

Drizzt to uhodl snadno, i když ozvěna zvuky odrážela od holých stěn do všech stran a bylo nemožné určit směr jejich zdroje.

Catti měla tutéž myšlenku, majíc dobře na paměti zborcenou zeď ve Stříbrolunní.

Nikdo z nich se o tom nezmínil. V jejich situaci, kde všude číhalo nebezpečí, je vzdálené echo možné hrozby nepřimělo k akci. Pokračovali, jako kdyby nic neslyšeli, jen zvýšili obezřetnost a drov se ponejvíc držel vzadu.

Někde v pozadí podvědomí Bruenor cítil, že se kolem nich stahují stíny, pozorují je, chystají se je napadnout. Nebyl si jistý, zda jeho obavy měly podklad, či zda nebyly reakcí na objev, že doly jsou obydlené, a na hromady koster, které ho vítaly domů.

Odhodlaně šel vpřed. Toto bylo jeho rodiště a už se ho nemínil vzdát.

V rozeklané části chodby se stíny prodloužily do hlubokého, nestálého příšeří.

Kdosi uchopil Wulfgara. Do těla mu vnikl žíhanec smrtelného chladu - za ním vykřikl Regis a pojednou kolem nich tančily skvrny temnoty. Wulfgar bych ochromený, nemohl se hnout, cítil další ránu.

Catti mu přiskočila na pomoc - bránila je proti tmě krátkým mečem, jejž si vybrala ve vstupní hale. Čepel něco zasáhla, jak sekala černotu, nebo, co tam plně nebylo. Neměla čas dumat nad záhadným nepřítelem, oháněla se zbraní, jak nejrychleji mohla.

Na druhé straně chodby se urputně bránil Bruenor. Natahovalo se po něm současně několik černých paží, divě se na něho sápaly a zuřivá sekera si nemohla najít dost pevný cíl, aby je zatlačila. Znovu a znovu cítil bodavý chlad, jak ho tma zasáhla.

Wulfgarův první instinkt, když se vzpamatoval, bylo udeřit kladivem, pak Catti křikla: "Pochodeň, jdi na ně pochodní!" Barbar její plamen vrazil do nejhlubšího chumlu. Tmavé tvary uhýbaly z dosahu jasu a Wulfgar se hnul, aby je zahnal ještě dál, vtom zakopl o půlčíka skrčeného strachem na zemi a upadl.

Catti se po pochodni vrhla a divoce jí mávala, aby ty příšery držela v šachu.

Drizzt je znal. V říši drovů jich bylo plno a někdy s jeho lidem navázaly spojenectví. Znovu zavolal na pomoc kouzlo svého rodu, vyvolal magické plameny, aby ty černé tvary obklopily, a vrhl se do bitvy.

Příšery připomínaly lidský tvar jako stíny mužů, ač jejich obrysy se neustále měnily a splývaly s okolním šerem. Počtem přátele převyšovaly, jenže o jejich nejmocnějšího spojence, černou temnotu, je připravily drovovy plameny. Oživlé stíny se bez ní neměly náporu party čím bránit a chvatně vklouzly do trhlin ve skalách, kde zmizely.

Společníci tu oblast chvatně vyklidili. Wulfgar zvedl Regise ze země a všichni pádili průchodem s Drizztem kryjícím záda.

Měli za sebou mnoho sálů a ohybů, než si Bruenor troufal zvolnit tempo. Neustále ho zneklidňovaly myšlenky na znovudobytí Síně mitrilu, dokonce litoval, že ve své zaslepené touze sem zavlekl své nejdražší přátele. Podezřívavě pozoroval každý stín, očekávaje monstra za každým rohem.

I jeho citový vztah k tomuto místu se radikálně změnil. Doutnal v jeho podvědomí od doby, kdy cítil vibrace podlahy, a boj s temnými stíny jej dorazil. Smířil se s faktem, že navzdory prvotní nadšené radosti toto nebyl návrat domů. Jeho vzpomínky na poklidné dny prosperity se nesrovnatelně lišily od hrozivé aury, již toto místo přímo vydechovalo. Ve vzduchu tu visel zmar a zhouba, svědčily o tom i stíny věčných pochodní. Kdysi představovaly jeho boha, Dumathoina - Strážce Tajemství, teď byly jen skrýšemi pro vyhnance tmy.

I přátelé vycítili jeho smutek a zklamání. Wulfgar a Drizzt sami zažili na své kůži podobné rozčarování, a ještě než sem vstoupili, tušili, co bude následovat, a teď se o něho báli.

Jestli tak jako stvoření Aegisova tesáku i návrat do Síně mitrilu představoval vrcholnou metu jeho života - jak ho zdrtí rána, jestli jejich výprava skončí neúspěchem?

Bruenor chvátal, zrak upřený na cestu ke Garumnově rokli a k východu. Po dlouhé týdny cesty a ještě když otevřel vstupní dveře, byl plně odhodlán zůstat, získat zpět vše, co mu právem náleželo, ale teď ho všechny smysly varovaly, aby odtud uprchl a nikdy se nevracel.

Z úcty ke svým předkům a přátelům, kteří tolik riskovali, aby ho sem doprovodili, chtěl projít alespoň horním poschodím. V koutku duše doufal, že jeho odpor k rodišti přejde, že někde v tom temném závoji, jenž halil všechno kolem, najde jiskru světla.

V ruce ho hřála sekera a štít jeho hrdinného jmenovce, tak zocelil vousatou bradu a pokračoval vpřed.

Chodba se svažovala dolů, míjeli méně sálů a odboček. Do celé sekce stoupal zezdola horký průvan, trpaslíkův tryznitel, protože mu připomínal, co by našel dole. Stíny tu nebyly tak neproniknutelné, stěny byly hladší a čtverhranné. Po prudké zatáčce přišli k obrovským kamenným dveřím. Jediný plochý blok zahradil celou šířku průchodu.

"Komnata?" otázal se Wulfgar, uchopiv těžký kovový kruh.

Bruenor nemohl odpovědět, nevěděl, tak jen potřásl hlavou. Wulfgar zatáhl a před nimi se otevřela další chodba

končící stejnými dveřmi.
"Desatero dveří," vzpomněl si pojednou Bruenor. "Desatero dveří dolů svahem," řekl s jistotou. "Každé s uzavírací závorou." Sáhl do portálu a stáhl kovovou tyč na jednom konci se závěsem, takže mohla snadno vklouznout do západky. "A za těma deseti dalších deset svahem nahoru a každé se závorou na druhé straně."
"Takže ať utíkáš před nepřítelem z kterékoli strany, zamkneš za sebou dveře," odhadla Catti. "A obě strany rodu se setkají uprostřed."
"A mezi dveřmi ve středu je průchod do nižších pater," dodal Drizzt, rozluštiv jednoduchou, ale účinnou logiku obranného systému.
"V podlaze jsou padací dveře," potvrdil trpaslík a opět vykročili. Jeho vzpomínky byly přesné a za pár minut prošli desátými dveřmi do rozsáhlé oválné místnosti s dveřmi na druhém konci a závorou po straně. Ve středu pokoje byly padací dveře, a jak se zdálo, byly zavřené po mnoho roků. Všude kolem obvodu místnosti číhaly temné alkovny.
Po rychlém průzkumu, zda je tu bezpečno, zajistili východ a svlékali teplé šatstvo, neboť horko už bylo nesnesitelné a nevětraný nehybný vzduch se takřka nedal dýchat.
"Jsme uprostřed horného poschodí," pronesl Bruenor nepřítomně. "Zítra se vydáme hledat propast."
"Co pak?" zeptal se barbar, jehož dobrodružný duch doufal v průzkum hlubších pater.
"Ven! Nebo dolů," ozval se Drizzt. Zdůraznil první volbu, aby barbarovi naznačil, že k druhé nedojde. "Počkáme a uvidíme."
Wulfgar pátral v přítelově tváři po nějaké známce touhy po vzrušení, ale vypadal stejně rezignovaně jako Bruenor. Něco tady zchladilo drovovu nepřekonatelnou vervu. Dohadoval se, že Drizzt též bojuje s nepříjemnými vzpomínkami minulosti.
Barbarova úvaha byla správná. Drovovy vzpomínky na život v podzemí v něm vskutku budily touhu opustit Síň mitrilu co nejdříve, ne však pro nějaký nával citů. Co si Drizzt z Menzoberranzanu nevíc připomněl, byly temné věci žijící v temných děrách. A tady v těch starobylých sálech cítili jejich přítomnost - hrůzy, jaké si žádný obyvatel světa na povrchu neodvedl ani představit. O sebe neměl strach - byl drovem a dovedl těmto monstrům čelit.
Ale jeho přátelé, snad mimo zkušeného trpaslíka, by byli v děsivé nevýhodě, nemajíce zdání, jak s nimi bojovat, a jestli zůstanou v dolech, budou jim muset čelit.
A Drizzt věděl, že je pozorují oči.

Entreri se tiše kradl a položil ucho na dveře, jak učinil devětkrát před tím. Tentokrát se mu rty zvlnily úsměvem, zaslechl třesk štítu o kámen. Otočil hlavu k Bokovi a Sydney a pokývl.
Konečně chytil svou kořist.

Dveře, jimiž vstoupili, se pod tíhou neuvěřitelné rány otřásly. Společníci si po dlouhém pochodu sotva sedli. Teď s poděšeným úžasem viděli, že pod druhou ranou se těžké kamenné dveře štípou, a vtom dovnitř vrazil golem, odkopnuv stranou Catti a Regise dřív, než mohli sáhnout po zbraních.
Monstrum by je bylo mohlo na místě rozdrtit, jeho terčem byl však drov, jenž jej k sobě přitahoval jako magnet. Proběhl kolem nich a zastavil se.
Drizzta to ani moc nepřekvapilo, odskočil do stínu a mířil ke dveřím, aby je zajistil proti dalšímu vstupu. Kouzlu odhalení se nedalo uniknout a Bok se po něm obrátil.
Wulfgar s Bruenorem mu zahradili cestu.
Entreri využil zmatku, aby nepozorovaně vklouzl dovnitř a do stínu stejným způsobem jako drov. Oba se plížili podél oválné stěny k jejímu středu, každého potkal stín tak podobný jim samotným, že se museli zastavit a odhadnout jeden druhého.
"Tak se konečně setkávám s Drizztem DoUrdenem," syčel Entreri.
"Jste ve výhodě. Já o vás nevím nic," odvětil drov.
"Ach, ale dozvíš se, černý elfe!" řekl zabiják se smíchem. Jako blesk zaútočili, Entreriho krutá šavle a dýka se rovnaly rychlosti Drizztových svištících scimitarů.
Wulfgar máchl kladivem po golemovi vší silou. Monstrum upřené na pronásledování drova ani nepředstíralo pokus o obranu. Aegisův tesák je odrazil nazad, ale vůbec to nevnímalo, mířilo ke své kořisti. Bruenor a barbar na sebe nevěřícně pohlédli a sekera s kladivem se opět rozmáchly.
Regis ochable ležel u zdi, ochromený kopancem Bokovy těžké nohy. Catti se zvedla na koleno, meč v ruce. Podívaná na půvab a obratnou mrštnost bojujících u zdi ji fascinovala, nemohla se od nich odtrhnout.
Sydney stála ve dveřích, oči upřené na tmavého elfa a Entreriho, neboť něco takového nikdy neviděla - dva mistři se prolétali, útočili a odráželi v absolutní harmonii.
Každý přesně předvídal pohyb svého protivníka, úskok a výpad, dozadu a vpřed v souboji, jenž snad neměl vítěze. Vypadali jako odraz jeden druhého a jediná věc, která svědčila, že jde o život, bylo neustálé zvonění ocele o ocel, jak se scimitar a šavle střetaly.
Uskakovali do stínu a ze stínu, hledajíce v rovnocenném souboji nějakou výhodu. Pak zmizeli v jedné z temných alkoven.
Okouzlení vyprchalo a Sydney si připomněla svůj úkol. Bez dalšího odkladu vytáhla z pásu tenkou hůlku a namířila na barbara a trpaslíka. I v tom okamžiku si přála vidět souboj až do konce, povinnost jí však velela, aby osvobodila Boka a nechala ho, aby se drova zmocnil.
Bruenor se teď skrčil mezi jeho nohama, zatímco Wulfgar ho mocnou ranou srazil na zem.
Jejich vítězství vzalo rychlá konec. Ze Sydneyiny hůlky vyrazil šleh energie, jejíž náraz vyhodil Wulfgara do vzduchu.

U protějších dveří se překulil na nohy, z ožehlé kožené košile se kouřilo a celé tělo mu brnělo.

Bruenor byl sražen přímo na kamennou podlahu a dlouho tam ležel bez hnutí. Necítil moc bolesti, trpaslíci jsou tvrdí jako horský kámen a odolní proti magii - ale specifické dunění, jež zachytil, když přitiskl ucho k podlaze, upoutalo celou jeho pozornost.

Ten zvuk si vágně pamatoval, nemohl však ručit jeho zdroj, ač věděl, že je předzvěstí zkázy.

Chvění sílilo, až se otřásala celá místnost. Teď konečně porozuměl. Zvedl hlavu, bezmocně se ohlížel po Drizztovi a zaječel: "Pozor elfe!" vteřinu předtím, než past sklapla a část podlahy v alkovně se propadla.

Z místa, kde byl drov a zabiják, se vyvalilo mračno prachu. Bruenorovi se zastavil čas, byl zafixovaný na příští děsný zlomek vteřiny - ze stropu se uvolňovaly kusy kamenů. U jedněch dveří Sydney volala Boka, zatímco druhé Wulfgar odemkl a ječel na své přátele.

Catti běžela k bezvládnému půlčíkovi, chytila ho za kotníky, vlekla ho ke dveřím a křičela na Bruenora, aby jí pomohl.

Trpaslík byl v šoku, otupěle zíral na ruiny v alkovně.

V ohlušivém praskání a dunění se podlahou rozběhla široká trhlina, hrozila, že je odřízne, znemožní jim únik. Catti zatnula odhodlaně zuby a konečně dotáhla své břemeno do bezpečí chodby. Wulfgar bez ustání na trpaslíka ječel a pak se pro něho rozběhl.

Zoufalý Bruenor vstal a hnul se k nim, pomalu, se svěšenou hlavou, doufaje, že ho některá díra pohltí a ukončí jeho nesnesitelnou trýzeň.

20
Zmařený sen

Sotva se otřesy uklidnily a skály se přestaly hrozivě drobit, začali se čtyři zbývající přátelé prodírat troskami a závojem prachu zpět do oválného sálu. Bruenor bez ohledu na hromady roztříštěného kamení a obrovských trhlin v podlaze, jež je mohli pohltit, klopýtal do alkovny se svými druhy v patách.

Nikde nebyla krev ani žádná jiná stopa po dvou šermířích, pouze hromada trosek zakrývala otvor kamenné pasti. Pod nimi viděl okraje tmy, poklekl a volal dolů Drizztovo jméno. Proti srdci a naději mu rozum říkal, že drov ho nemůže slyšet, že v pasti zahynul.

Po tvářích mu kapaly slzy, když u zdi spatřil opuštěný scimitar, tu kouzelnou zbraň, kterou si drov přivlastnil z drakova pokladu. Uctivě jej očistil a vsunul si jej za pás.

"Lituju, elfe," volal do ruin. "Zasloužil sis lepší konec."

Kdyby ostatní nebyli ponořeni do vlastních truchlivých myšlenek, byli by postřehli v Bruenorově žalu hněvivý podtón. Čelil ztrátě nejdražšího, nevěrnějšího přítele a navíc už předtím, než došlo k tragédii, pochyboval o moudrosti celého výzkumu, a nyní se do jeho muk vmísil ochromující pocit viny. Nemohl jí uniknout, on zavinil elfovu zkázu. Trpce si vzpomněl, jak Drizzta trikem přiměl, aby se výpravy zúčastnil, předstíraje svůj skon, a jak všem sliboval dobrodružství, jaké ještě nikdy nikdo z nich neprožil, divy, jaké nikdy v životě neviděli.

Mlčky stál a usmiřoval se se svým soužením.

Wulfgar byl nadobro zdrcený. Ztratil svého mentora, válečníka, který z divého krutého barbara vychoval předvídavého a chladného bojovníka. Ztratil v něm nejmilejšího druha, jehož by byl v honbě za dobrodružstvím následoval i do útrob Abysu.

Pevně věřil, že drov je jednou dostane do zápletky, ze které se nevymotají, ale když vedle něho bojoval nebo se svým učitelem a mistrem soutěžil, cítil se živý, na samém nebezpečném okraji svých schopností. Často si představoval, že zemře drovovi po boku - slavný konec, o němž budou bardové psát a zpívat dlouho potom, až jejich nepřátelé, co je skolili, se dávno obrátí v prach a i místa jejich hrobů upadnou v zapomenutí.

To byl konec, ze kterého mladý barbar neměl strach.

"Teď jsi konečně našel klid, drahý příteli," pronesla Catti, která chápala Drizztovu nešťastnou existenci lépe než kdo jiný. Znala citlivou stránku jeho povahy, již jeho přátelé se stoickou tváří snad ani nepostřehli. To byla součást Drizzta DoUrdena, která ho přiměla opustit Menzoberranzan a jeho ďábelskou rasu a vnutila mu život vyhnance. Znala radost drovova ducha a nesmírnou bolest, již mu působilo pohrdání těch, kteří pro barvu pleti neviděli jeho hodnoty.

Uvědomila si, že i strany zla a dobra dnes ztratily své velké šampiony, neboť Entreri byl zrcadlonou podobou Drizzta. Skonem zabijáka si svět oddechne.

Jenže cena byla neúnosně vysoká.

Ať Regis při skonu Entreriho cítil jakoukoli úlevu, zmizela ve víru hněvu a smutku - část půlčíka v té alkovně zemřela. Už nebude muset prchat - paša Pook ho přestane pronásledovat - jenže poprvé v životě musel přijmout odpovědnost za své činy. Věděl, že Entreri po něm jde, věděl, do jakého nebezpečí své přátele zapletl a přesto se k nim připojil a hledal u nich ochranu.

Vždycky byl sebejistým hráčem, nikdy by ho nenapadlo, že tuto sázku prohraje. Život byl hra, a tak ji hrál k samému ostří a nikdy neočekával, že za to riziko bude muset zaplatit. Jestli něco na světě mohlo zchladit jeho sázkařskou posedlost, bylo to tohle, tato ztráta pravého přítele, protože si zvolil risk.

"Sbohem, příteli," zašeptal. Obrátil se na Bruenora s otázkou. "Kam půjdeme? Jak se z tohoto děsného místa dostaneme ven?"

Regis ho otázkou nemínil obvinit, ale Bruenor tonoucí ve víru své viny to tak chápal a vybuchl. "Tys to zavinil!" hrozivě vrčel. "Tys přivedl toho zabijáka!" O krok postoupil, obličej zrůzněný vztekem a pěsti mu zbělely, jak je zatínal.

Wulfgara náhlý výbuch zmátl a hnul se k Regisovi. Půlčík neustoupil, ani se nezvedl k obraně, nedošlo mu, že zmučený Bruenor se neovládá.

"Zatracenej zloději!" řval zrudlý trpaslík. "Páchá zločiny a je ti jedno, co následuje - a tví přátelé za ně musí platit." Jeho hněv s každým slovem stoupal, jako by se opět stal samostatnou bytostí, nabývaje vlastní setrvačnost a sílu.

Další krok by ho byl přivedl přímo k Regisovi. Pohyby jasně ukazovaly, že míní udeřit, když Wulfgar mezi ně vstoupil a jeho rozhořčený pohled ho zastavil.

Barbarův přísný postoj ho vytrhl ze zuřivého tranzu a teprve potom si uvědomil, k čemu se chystal. Rozpačitě zlost zakryl starostlivostí a obrátil se, aby prozkoumal co ze sálu zbylo. Zkáza zničila většinu zásob. "Nechte to tady, nemůžem marnit čas!" chroptěl staženým hrdlem. "Musíme se rychle dostat odtud!"

Wulfgar a Catti prohlíželi trosky, hledali, co se dá zachránit, nebyli ochotni souhlasit s trpaslíkovým rozkazem a vyrazit bez zásob, jenže zanedlouho došli ke stejnému názoru a s konečným pozdravem ruin alkovny vyšli do chodby.

"Chtěl bych dorazit ke Garumnově rokli před příštím odpočinkem," zvolal Bruenor. "Takže se připravte na dlouhou procházku."

"A potom?" otázal se Wulfgar. Stejně odpověď předem uhodl a nelíbila se mu.

"Ven!" zahřměl Bruenor. "Tak rychle, jak to půjde!" Bleskl po barbarovi okem, aby ho varoval před odporem.

"Abychom se vrátili se zástupem vašeho klanu?" tlačil ho Wulfgar.

"Ne! Nikdy se sem nevrátím!"

"Pak Drizzt zahynul nadarmo!" prohlásil mladík hrubě. "Obětoval život pro ideu, která se nikdy neuskuteční!"

Bruenor se zastavil, aby se srovnal s Wulfgarovým ostrým postřehem. Neviděl tragédii v tomto cynickém světle, a co naznačovala, odmítal uznat. "Ne pro nic!" vrčel. "Je to varování pro nás pro všecky, abychom vodsaď vypadli. Vládne tady zlo, je ho tady tolik, jak orků na ovčíně! Chlapče, copak to necejtíš? Tvý voči a nos ti neříkají, abychom vodsaď zmizeli?"

"Oči mi říkají, že tu číhá nebezpečí," vyrovnaně odvětil mladík. "To mi řekly mnohokrát předtím. Jsem však válečník, takových varování si nevšímám!"

"No, pak jsi tedy mrtvý válečník," vložila se Catti.

Wulfgar po ní šlehl pohledem. "Drizzt sem přišel, aby pomohl získat Síň mitrilu, a já se postarám, aby se tak stalo!"

"A přitom zahyneš," bručel trpaslík, hněv se z hlasu vytratil. "Přišli jsme sem hledat můj domov, chlapče, ale tady v tomdle místě už není. Je pravda, že můj rod tu žil, ale vkradla se sem zlá temnota a já si jej už nežádám. Jak se jednou tohohle smradlavého místa zbavím, nezbude ve mně žádná touha se sem vrátit. Vtluč si to do tý tvý tvrdý palice! už se hodí jenom pro stíny a příšery a ty tmavý duergary - nechť se jim to celý sesype na jejich proklatý hlavy!"

Bruenor řekl svoje. Otočil se na podpatku a dusal chodbou. Jeho těžké holínky bušily do kamene s nekompromisním odhodláním.

Regis a Catti se k němu přidali a Wulfgar se po krátké úvaze rozběhl, aby je dohonil.

Sydney s Bokem se vrátili do oválového sálu hned, jak jej parta opustila. Jako přátelé i ona se troskami prodrala do alkovny a přemítala, jaký dopad ta katastrofa má na její poslání. Žasla nad hloubkou smutku nad Entreriho ztrátou, neboť ač mu nedůvěřovala a domnívala se, že jde po artefaktu jako Dendybar, naučila se ho respektovat. Kde by našla lepšího spojence, když došlo k boji?!

Na smutnění po muži jí nezbývalo moc času, neboť ztráta temného elfa ji postavila před problém její vlastní bezpečnosti. Dendybar se s tím jen tak lehce nesmíří a čarodějův pomstychtivý talent byl přímo pověstný.

Bok chvilku trpělivě čekal na další rozkaz, a když žádný nepřicházel, šel do alkovny a začal odklízet tu hromadu trosek.

"Přestaň!" nařídila Sydney.

Bok se dřel dál, hnán příkazem, aby drova sledoval.

"Přestaň!" opakovala důrazně. "Drov je mrtvý, pitomče!" To přímé prohlášení jí zabývalo myšlenkami. Bok se postavil a čekal, až si roztřídí nejnaléhavější úkoly a plán, jak je provést.

"Půjdeme po ostatních," řekla nahlas, aby si ujasnila svůj úmysl a navedla golema na novou stopu. "Ano, možná že když doručíme Dendybarovi trpaslíka s jeho druhy, odpustí nám, že jsme dovolili, aby drov zahynul."

Podívala se na Boka, jehož výraz se ovšem nezměnil, ani ji nijak nepovzbudil.

"Ty jsi měl být v té alkovně," zamumlala, marnic ironii na věc, která jí nerozuměla. "Entreri by přišel alespoň s nějakým nápadem. Nu, nedá se nic dělat, rozhodla jsem se. Budeme sledovat partu a počkáme, až se jich budeme moct zmocnit. Ti nám řeknou, co o Magickém Krystalu potřebujeme vědět!"

Bok se nehýbal, čekal na povel. I se svým primitivním myšlením chápal, že Sydney si poradí, jak jejich misi úspěšně dokončit.

Společníci procházeli obrovitými jeskyněmi stvořenými přírodou, ne rukama trpaslíků. Vysoké stěny a stropy mizely v černotě, kam zář pochodní nedosáhla a přátelé se v nich cítili tak zranitelní, že se drželi blízko pohromadě. Představovali si davy tmavých trpaslíků a různých příšer, jak je z rozeklaných výstupků pozorují a skočí jim za krk.

Jejich kroky doprovázelo věčné "plip - plop" kapající vody, jejíž ozvěny se donekonečna odrážely všemi halami a podtrhovaly jejich bezútěšnou prázdnotu.

Bruenor si tyto části dobře pamatoval a znovu byl ponořen do dávných dějů minulosti. Toto byly Sály shromáždění, kde se Klan Válečného Kladiva scházel, aby vyslechl slova krále Garumna nebo uvítal důležité návštěvníky. Zde se určovaly bitevní plány i strategie obchodu s vnějším světem. Zúčastňovaly se jich i děti a Bruenor láskyplně vzpomínal, kolikrát seděl s otcem Angorem za královským trůnem a otec ho zasvěcoval do technik, jimiž si řečník posluchače získá pro svou věc, a poučoval mladého Bruenora v umění, jak vést lidi, které bude jednoho dne potřebovat.

Teď byl králem Síně mitrilu.

Opuštěné jeskyně na něho těžce padaly, protože je pamatoval, když zvonily zpěvem a pokřikem deseti tisíc trpaslíků. I kdyby se sem vrátil se zbytkem klanu, zaplnili by jen malý koutek.

"Příliš mnoho jich odešlo," zašeptal do tiché prázdnoty a polekal se ozvěny svých slov. Catti a Wulfgar si o něho dělali starosti, zkoumali každý jeho čin. Poznámka jim nemohla uniknout a snadno uhodli vzpomínky, které ji vyvolaly. V němém dorozumění se na sebe podívali a mladíkovy modré oči zakalil nával soucitu.

Sál za sálem se ztrácel v temných výšinách, spojovaly je pouze krátké chodby. Každých pár kroků se křižovaly nebo rozdvojovaly, avšak Bruenor si byl jistý, že cestu k propasti zná dobře. Věděl, že hřmot a rozpad kamenné pasti museli dole slyšet a přijdou vyšetřovat. Tato sekce měla hodně spojnic s dolejšími patry a na jeho pokyn Wulfgar pochodeň uhasil a pokračovali dál v ochraně šera.

Obezřetnost se jim zanedlouho vyplatila, neboť sotva vešli do další obrovité jeskyně, Regis uchopil Bruenora za rameno a dal znamení, aby byli potichu. Bruenor vztekem téměř vyrazil vpřed, ale na Regisově tváři byl výraz opravdového děsu, a to ho vzpamatovalo. Sluch bývalého zloděje vycvičený léty bedlivého naslouchání otáčení západek zámku zachytil v dálce zvuk i přes kapání vody. Za minutu jej slyšeli i ostatní a potom rozeznali pochodující kroky mnoha nohou. Bruenor je vtáhl do tmavé niky, kde čekali.

Nikdy procházející dav neviděli dost jasně, aby je mohli poznat nebo spočítat, jen podle počtu pochodní odhadovali, že jich bylo nejméně desetkrát víc, a nebylo těžké usoudit, kam pochodují.

"Duergaři, nebo ať je má matka přítelka orků," bručel Bruenor. Podíval se na Wulfgara, aby se přesvědčil, jestli má ještě nějaké stížnosti vůči rozhodnutí o odchodu z Hallu.

Tomu nezbylo než souhlasně kývnout hlavou. "Jak je to k rokli daleko?" zeptal se rezignovaně. Stále měl výčitky, že Drizzta opouští, ale připustil, že Bruenor volil moudře. I on musel uznat, že jestli tu setrvají, Drizzt DoUrden nebude jediný, kdo tu zemře.

"Hodina k poslední chodbě, vodsaď asi tak hodina."

Zástup nepřátelské hlídky zanedlouho zmizel v některé chodbě a vydali se opatrně vpřed, hrozíce se každého hlasitějšího zakopnutí, jehož se chtěli vystříhat.

Bruenor si byl s každým krokem jistější, věděl přesně, kde jsou, a mířil nejkratší cestou k propasti a k východu. Po čtvrthodinové chůzi došli k široké chodbě, kterou prostě nemohl minout. Každá vteřina byla rizikem, jenže vábení místnosti na jejím konci bylo příliš silné, aby je mohl ignorovat. Musel se přesvědčit, jak daleko dosáhla zkáza Síně mitrilu, musel zjistit, jestli nejvzácnější komnata horního patra jí byla ušetřena.

Před vysokými, umělecky tepanými dveřmi s erbem kladiva Moranina, nejvyššího boha, a řadami run se zastavil a rozčilené oddechování prozradilo jeho vzrušení.

"Zde leží dary našich přátel," předčítal velebně, "a poklady našich umělců. Vstupte a popatřte na dědictví Klanu Válečného Kladiva. Přátelé buďtež vítáni, zloději varování!"

Bruenor se obrátil ke svým přátelům, čelo pokryté kapkami nervózního potu. "Dumathoinova komnata," vysvětlil krátce.

"Nepřátelé okupují doly po dvě staletí, jistě ji vykradli," usoudil Wulfgar.

"Není to tak jistý," řekl trpaslík. "Dveře jsou zajištěný magií, neotevřou se nepřátelům klanu. Vevnitř jsou stovky pastí a nástrah, stáhnou z kůže každého duergara, co by vlezl dovnitř!ů Výhružně zúžené oči zakotvily na Regisovi.

"Hlídej si tvý nenechavý pracky, Kručibřich. Mohlo by se stát, že past nepozná, že seš přátelskej zloděj!"

Rada měla vážné opodstatnění a Regis její kousavou ironii ignoroval. Uznal, že ho Bruenor nevaroval zbytečně, a bezděky vrazil ruce do kapes.

"Vem ze zdi pochodeň," pokynul barbarovi. "Myslím, že uvnitř nebude žádný osvětlení."

Ještě než se s ní vrátil, Bruenor obrovské dveře otevíral. Lehce se poddaly tlaku přátelských rukou a zhouply se do krátké předsíně, na jejímž konci visel těžký černý závěs. Nad středem místnosti výhružně visela kyvadlová čepel a pod ní hromada kostí.

"Pes zlodějskej," uchechtl se Bruenor s temným uspokojením. Prošel kolem čepele a u závěsu se zastavil, čekaje na přátele, aby vstoupili dovnitř všichni zároveň.

Stál tam, sbíral odvahu, aby otevřel poslední překážku. Jeho úzkostné rozčilení se přeneslo i na ostatní, tváře se jim leskly potem a sotva se odvažovali dýchat.

S rozhodným zabručením strhl závěs na stranu. "Vizte…" slova se mu zarazila v hrdle. Ze všeho ničení, které spatřili v halách, žádné nebylo tak dokonalé jako tady. Podlahu pokrývaly hromady kamenné suti. Podstavce, na nichž byla vzácná díla vyložena, ležely na zemi rozbité na kusy a všechno zakrývala tlustá vrstva prachu.

Bruenor slepě vklopýtal dovnitř, celý se chvěl, chroptivě chrčel vztekem. "Jak…," vyhrkl a otázku ani nemusel dokončit - ve zdi zela široká díra. Ne průchod, vysekaný do stěny, ale nepravidelný otvor, jakoby do ní vrazilo neuvěřitelně mocné útočné beranidlo.

"Jaká síla byla schopna tohle dokázat?" divil se Wulfgar.

Bruenor tam došel, pátraje po nějakých stopách. Ostatní se také pozorně rozhlíželi, jen Regis pobíhal sem a tam, hledaje nějakou přehlédnutou cennost.

Catti na podlaze zachytila nějaký duhový lesk a sklonila se nad něčím, co pokládala za kaluž jakési tmavé tekutiny.

Teď to viděla - nebyla to žádná kaluž, ale šupina, černější než černá noc a veliká skoro jako muž. Po jejím úžaslém výdechu k ní Bruenor s mladíkem přiběhli.

"Drak?" vyhrkl Wulfgar, neomylně poznal tvar. Uchopil tu věc za kraj a postavil ji,a by si ji lépe prohlédl. Tázavě mrkl na Bruenora, jestli to monstrum zná.

Trpaslíkovy hrůzou vytřeštěné oči byly dostatečnou odpovědí.

"Černější než čerň," zašeptal nejčastěji opakovaná slova toho soudného dne před dvěma sty roky. "Můj otec mi jednou vyprávěl, že démon zplodil draka, tmu černější než samu čerň. To nebyli ti tmaví, co nás vypudili - byli bychom s nimi bojovali do posledního. To drak vyhubil naše počty a vyhnal nás. Nezůstal ani jeden z deseti, aby se postavili jeho smradlavým hordám v malých sálech na druhém konci."

Horký závan vzduchu z díry jim řekl, že je spojena s dolejšími party a drakovým doupětem.

"Pojďme," navrhla Catti, "než té bestii dojde, že jsme tady."

Z druhé strany jeskyně vykřikl Regis a všichni se tam rozběhli, nejistí, jestli zakopl o poklad nebo o nebezpečí.

Dřepěl u hromady kamení, nahlížeje do mezery mezi dvěma balvany. zvedl stříbrný šíp. "Našel jsem jej tam a je tam ještě něco, myslím, že je to luk."

Wulfgar přisunul pochodeň, aby tam posvítila, a viděli zahnutý oblouk, jenž mohl být pouze dřevem dlouhého luku a stříbrným odrazem tětivy. Wulfgar jej uchopil a jemně zatáhl. Očekával, že mu v rukou praskne, neboť ho tížily balvany.

Držel však pevně, i když táhl ze všech sil. Obhlížel celé místo a zkoumal, jak by se ke zbrani dostal.

A Regis objevil ještě něco, zlatou plaketku, zaklíněnou v jiné hromadě. Povedlo se mu ji vysvobodit a ve světle pochodně četl vryté runy. "Taumaril - Hledač Srdcí," četl - "Darem od Amariel, Sestry Faeruna," dokončil Bruenor zpaměti. Ke Cattině tázavému pohledu přikývl.

"Osvoboď ten luk chlapče," řekl Wulfgarovi. "Zasluhuje si lepší místo než todle."

Wulfgar již objevil, jak se k němu dostane, a odklízel kameny stranou. Catti jej za chvilku vyviklala, ale viděla v hloubi ještě něco a požádala mladíka, aby se to pokusil dostat ven.

Zatímco se pachtil, ostatní obdivovali krásu mocné zbraně. Neměl na sobě ani škrábanec a hluboká vrstva laku zasvítila po jediném otření dlaní. Catti jej napjala a zvedla a radovala se z jeho přesně vyváženého tahu.

"Vyzkoušej si jej," Regis jí podával stříbrný šíp.

Nemohla odolat. nasadila šíp na tětivu a napnula ji, chtějíc vyzkoušet, jak sedí - neměla vůbec v úmyslu jej odpálit.

"Toulec!ů zvolal mladík, zvednuv poslední překážku. "A jsou v něm stříbrné šípy."

Bruenor namířil prst do tmy a pokývl. Catti neváhala.

Za skvělou střelou se táhl stříbrný ocas, jak hvízdla do tmy a svůj let ukončila třeskem záblesku. Všichni se k ní rozběhli, neboť tohle bylo něco úplně zvláštního. Až do poloviny se zabodla do stěny a kolem vpichu byl kámen ožehnutý. Wulfgar ji tahal ven vší silou, ale nehnula se ani o nehet.

"Žádný strach," řekl Regis a počítal šípy v toulci, jejž mu Wulfgar přidržoval. "Je jich devatenáct… dvacet!" Ohromeně uskočil. Zmateně se po něm ohlédli.

"přísahám, že jich tam bylo devatenáct," drmolil. "Devatenáct!" Teď je jich tam dvacet. Když jsem je ponejprv spočítal, bylo jich tam určitě devatenáct!"

"Wulfgar je rychle přepočítal. "Dvacet!" řekl.

"Tak toulec má též vlastní magii," usoudila Catti. "Paní Anariel věnovala klanu věru skvostný dar!"

"Dá se v těch ruinách ještě něco najít?" Regis si chtivě mnul ručky.

"Nic víc," odsekl Bruenor mrzutě. "Jsme na odchodu a už ani slovo!"

Podle svých druhů odhadl, že není šance, a tak pohodil rameny a vykročil za ostatními.

"K rokli!" bafl Bruenor a vydali se na pochod.

"Stůj, Boku," zašeptala Sydney, když v chodbě před sebou viděla zář pochodně.

"Ještě ne! Počkáme si na vhodnější příležitost," řekl a v prachem pokrytém obličeji zableskly zuby.

21
Stříbro ve stínech

V rozmazaném šedivém oparu vyvstal nezřetelný předmět, cosi hmatatelného ve víru nicoty. Vznášel se nad ním a nyní se otočil.

Okraje se zdvojily a rozplizly, pak se znovu spojily. V hlavě mu bolestivě bušilo, temnota ho znovu pohlcovala a bojoval o vědomí. Postupně začal cítit, že má ruce a nohy, a pak si vzpomněl, jak se tu ocitl.

Bylo to hrozivé probouzení, mělo křišťálově ostré ohnisko. Hrot zdobné dýky.

Entreri se nad ním tyčil, tmavá silueta proti pozadí jediné pochodně ve zdi několik yardů za ním, ostří namířené k úderu při první známce odporu. Drizzt viděl, že i zabiják se v pádu zranil, zřejmě se daleko rychleji vzpamatoval.

"Můžeš chodit?" otázal se a Drizzt byl dost chytrý, aby věděl, co se stane, kdyby řekl, že ne.

Přikývl a začal vstávat, dýka hned vystřelila blíž.

"Ještě ne," ozvalo se zavrčení. "Napřed musíme určit, kde jsme a kam máme jít."

Drizzt uklidněně odvrátil pozornost k okolí - kdyby ho byl chtěl Entreri zabít, mohl to udělat dávno. Bylo jasné, že byli ve štole, neboť kamenné stěny nahrubo opracované skály podpíraly dřevěné trámy.

"Jak hluboko jsme se propadli?" zeptal se zabijáka. Smysly mu napověděly, že byli mnohem hlouběji než místnost, kde se utkali.

Entreri pokrčil rameny. "Po krátkém pádu jsem přistál na tvrdém kamení a pak jsem sjel dolů strmou točitou skluzavkou. Než jsme přistáli, zdálo se to jak mnoho vteřin." Ukázal k otvoru v rohu stropu, kudy sem propadli. "Jenže muži, jenž j přesvědčený, že ho čeká blízká smrt, čas ubíhá v jiné dimenzi a celý pár mohl skončit rychleji, než si pamatuji."

"Spolehni se na první dojem," navrhl Drizzt, "mé vnímání mi říká, že jsme sestoupili skutečně hodně hluboko."

"Jak se dostaneme ven?"

Drizzt zkoumal sklon podlahy a ukázal doprava. "Svah stoupá tím směrem."

"Tak vstaň," Entreri k němu natáhl pomocnou ruku.

Drizzt se jí chopil a opatrně vstal bez jakékoli známky vyhrůžky. Věděl, že Entreriho dýka by ho rozťala dřív, než by se zmohl k útoku.

Zabiják to ovšem věděl, v téhle tísnivé situaci neočekával od drova žádné potíže. Nahoře v alkovně spolu sdíleli víc než jen výměnu hry zbraní a oba k sobě cítili zdráhavý respekt.

"Potřebuji tvoje oči," poznamenal muž, ač Drizzt to už dávno uhodl. "Našel jsem jedinou pochodeň, a ta nevydrží dost dlouho, abych se odtud vymotal. Jen tvůj zrak temného elfa může najít cestu i potmě. Budu dost blízko, abych cítil každý tvůj pohyb, dost blízko, abych tě zabil jedním bodnutím!" Pohrával si s dýkou, aby slovům dodal důraz, a Drizzt mu dobře rozuměl i bez toho názorného upozornění.

Drizzt se otřepal, oklepal ze sebe prach a zjistil, že nebyl tak těžce zraněn, jak se obával. Zvrtl si kotník a kolenní kloub, a jak na nohu došlápl, věděl, že každý krok bude bolestivý. Nemělo smysl, aby se o tom zmínil, protože kdyby nemohl chodit, nebyl by zabijákovi k užitku.

Entreri šel ke stěně pro pochodeň a Drizzt učinil kvapnou prohlídku svého vybavení. Jeden scimitar blýskal za mužovým pasem, ale ten druhý, magický, nebyl nikde kolem. V holínce cítil dýku v pochvě, proti zručnému sokovi se šavlí a dýkou by mu moc nepomohla. Postavit se Entrerimu s jakoukoli nevýhodou byl prospekt, schovaný pouze pro nejzoufalejší případ.

V náhlém děsu uchopil váček u pasu a dech se mu zdrhl šokem, neboť byl otevřený. Ještě než vsunul ruku dovnitř, věděl, že Guenhwyvar tam nebyl. Freneticky se rozhlížel, viděl jen hromadu trosek.

Entrerimu neušlo jeho rozčilení a potají se zle ušklíbl. "Jdeme," řekl krátce.

Drizzt neměl na vybranou. Nemohl přece Entrerimu o sošce říct a riskovat, že Guenhwyvar zase upadne do vlastnictví zlovolného pána. Od toho osudu pantera už jednou zachránila raději ji nechá navěky pohřbenou pod tunami kamení, než aby se dostala do rukou nebezpečného pána. S lítostivým pohledem na zříceniny se stoicky se ztrátou smířil a utěšovalo ho vědomí, že kočka bude klidně žít na své rovině existence.

Dřevní podpory je míjely s rozčilující pravidelností, jako kdyby šli stále po tom stejném místě. Tunel se mírně zatáčel, mírně stoupal. Drova to ještě víc znervóznilo. znal rozsáhlost prací trpasličích tunelářů, obzvlášť v nalezištích vzácných kamenů, a začínal uvažovat, kolik mil budou muset urazit, než dosáhnou nejvyšší poschodí.

Entreri pro podzemí neměl tak vyvinuté vnímání, neznal trpasličí doly, ale sdílel tytéž tísnivé pocity. Hodina přešla ve dvě a neustále se výdřeva pod nimi táhla do dálky a do tmy.

"Pochodeň dohořívá." Entreri přerušil mlčení od chvíle, co se dali na pochod. I dopady jejich kroků, tiché našlapování zkušených válečníků, zdusilo ovzduší nízké štoly. "Teď se výhoda přesune na tvou stranu, elfe."

Drizzt mu nenaletěl. Entreri byl nočním tvorem jako on, s přesně fungujícími reflexy a bohatou zkušeností, které víc než vyrovnávaly nedostatek nočního vidění. Zabijáci nedělali svou práci ve svitu poledního slunce.

Drizzt se bez odpovědi vrátil k cestě vpřed a jeho oči zachytly náhlý odraz pochodně. Bez ohledu na mužovo nejisté přešlapování přistoupil ke stěně a upřeně pozoroval, jestli uvidí další záblesk. Jak se Entreri za ním pohnul, na moment podél zdi zasvitlo stříbro.

"Kde běží stříbrné prameny," šeptal nevěřícně.

"Co?"

"Přilož sem pochodeň," slyšel jedinou odpověď. Drizzt dlaněmi vzrušeně přejížděl po stěně, pátraje po důkazu, jenž Bruenora oprostí od podezření, že ve svých nadšených výlevech o bohatství Síní nehorázně přeháněl.

Entreri k němu zvědavě pokročil a pochodeň to jasně ukázala: stříbrný pramen běžící po zdi, široký jako drovovo předloktí a jasně zářící ve své čistotě.

"Mitril!" vydechl Entreri. "Královský poklad!"

"Nám nepomůže," podotkl Drizzt, aby zchladil jejich vzrušení.

Vykročil štolou, jako by ho žíla ryzího kovu nijak nevyvedla z klidu. Zmocnil se ho pocit, že Entreri toto místo neměl vidět, jako kdyby jeho přítomnost pošpinila odkaz Bruenorova klanu. nechtěl mu dát žádný důvod, aby se sem chtěl někdy vrátit. Entreri jen potřásl hlavou a šel za ním.

Jak postupovali, stoupavý sklon štoly byl znatelnější a stříbřité odrazy mitrilových žil se objevovaly tak často, že přinutily Drizzt k úvaze, jestli Bruenor majetek svého klanu vůbec docenil.

Entreri mu šel těsně v patách, byl upjatý na svého vězně, vzácného kovu si příliš nevšímal, ale chápal bohatství, které je obklopovalo. On sám o ně neměl zájem, ale věděl, že je to cenná informace, která mu v budoucnosti dobře poslouží.

Pochodeň zhasla, ale stále mohli vidět, neboť dál vepředu byl temný zdroj světla - kdesi za zákruty štoly. Zabiják pro jistotu přiložil hrot dýky na drovova záda. Nedovolil si riskovat jediné naděje na únik, kdyby se ocitli v naprosté tmě.

Zář se jasnila, neboť měla vskutku ohromný zdroj. Vzduch kolem nich byl teplejší a k sluchu jim dolehlo vzdálené dunění strojů. Entreri zkrátil otěže ještě víc - uchopil Drizztův kabát a přitáhl si ho těsněni.

"Jsi tu vetřelcem stejně jako já," zašeptal. "Musíme se držet z jejich dohledu."

"Myslíš, že horníci se zachovají hůř než osud, jímž mi pořád hrozíš?" otázal se ho Drizzt s ironickým povzdechem.

Entreri se šosů pustil a ustoupil. "Jak se mi to jeví, budu ti muset nabídnout něco víc, abych si zajistil tvou spolupráci."

Drizzt si ho pátravě měřil, nevěděl, o čem to mluví. "Máš všechny výhody, tak co?"

"Ne docela," šeptal zabiják a drov udiveně hleděl, jak dýku vsouvá do pochvy. "Souhlasím, mohl bych tě zabít, a co bych tím získal? Zabíjení mě netěší."

"Ale vraždíš na potkání."

"Dělám to, co musím," odbyl kousavou poznámku smíchem.

Drizzt tomuto muži rozuměl až moc dobře - bezcitný, pragmatický a nepopiratelně zručný v rozsévání smrti. A viděl, čím by se byl mohl stát i on sám, kdyby byl zůstal v Menzoberranzanu mezi podobně nemorálním národem. Entreri byl souhrnem povahy droví společnosti, stejně sobecký a bez srdce - odrazem všeho, co ho vypudilo z jeho světa. Díval se na zabijáka s otevřenou přímostí, nenáviděl v něm každou žilku a přece se nebyl v stavu zbavit jakési sympatie.

Musel se postavit za své principy, jak jako kdysi v temném městě. "Děláš, co musíš," vyplivl s odporem. "Bez ohledu na cenu."

"Bez ohledu na cenu," opakoval Entreri klidně a se spokojeným úsměvem obrátil urážku v poklonu. "Buď rád, že jsem tak praktický, Drizzt DoUrdene, jinak by ses byl po pádu nikdy neprobudil. Ale nechme hloupého dohadování. Dám ti nabídku, která prospěje nám oběma."

Drizzt na něho mlčky a bezvýrazně civěl, aby nevyjevil svůj zájem.

"Víš, proč jsem tu?"

"Přišel sis pro půlčíka."

"Pleteš se. Ne pro půlčíka, ale pro přívěsek. Ukradl jej mému pánovi,a č pochybuji, že se ti tím pochlubil."

"Taky si umím domyslet," usmál se Drizzt ironicky a hned dodal své podezření. "Tvůj pán jistě touží také po pomstě."

"Snad," řekl muž bez váhání. "Hlavně musí dostat ten rubín. Tak ti nabízím toto: spojíme své úsilí, abychom se vrátili k tvým přátelům. Nabízím ti na tu cestu všechnu pomoc a tvůj život výměnou za přívěsek. Až tam budeme, přemluv Regise, aby mi jej dal, a já půjdu svou cestou a nikdy se nevrátím. Můj pán dostane zpátky svůj poklad a tvůj malý přítel dožije zbytek svého života, aniž by se musel stále ohlížet přes rameno."

"Ta tvoje slovo?" couvl Drizzt.

"Na moje činy," opáčil Entreri. Vytáhl z pasu scimitar a hodil jej Drizztovi. "Nemám chuť zemřít v těchto zatracených dolech, drove, ani ty ne, řekl bych."

"Jak víš, že až se stkáme s přáteli, splním svůj díl?" dráždil ho Drizzt, prohlížeje pečlivě ostří. Stále nemohl náhlému obratu uvěřit.

Entreri se chechtal. "Ale, milý elfe, takové pochyby mi nenasadíš do hlavy, na to jsi příliš čestný. Jsem si jistý, že učiníš to, co slíbíš! Tak dohodnuto?"

Drizzt nemohl popřít moudrost zabijákových slov. Společně měli šanci, že z dolů uniknou. Drizzt se nemínil vzdát možnosti najít přátele - ne pro přívěsek, který Regise obyčejně dostal do většího maléru, než za co stál. "Souhlasím," řekl a duch v něm pookřál.

Za každým rohem byla štola jasnější, nebylo to mihotavé světlo pochodní, ale pevný svit. Hluk strojů zesílil, až na sebe museli křičet, aby rozuměli, co kdo říká.

Za posledním rohem přišli ke konci štoly, kde se zesílená výdřeva otevírala do obrovské jeskyně. Konečnou částí obezřetně prošli a ocitli se na malé římse, která běžela podél stěny široké propasti - byli v podzemním městě Válečného Kladiva.

Římsa byla naštěstí na horní úrovni, neboť obě stěny měly schodiště až na dno. Schody byly široké, na každém byla řada ozdobných dveří, jež kdysi vedly k příbytkům Bruenorova rodu.

Teď byly povětšinou opuštěné, ale drov si s pomocí trpaslíkova barvitého vyprávění dovedl představit bývalou slávu tohoto místa. Deseti tisíc trpaslíků neúnavných v lásce ke své práci, kovajících mitril a pějících chválu svým bohům.

Musel to být nádherný pohled! V duchu viděl, jak běhají po schodech, aby se pochlubili posledním výrobkem, jenž byl nejen velmi cenný, ale i neuvěřitelně krásný a dokonalý. Vzpomínal, jak trpaslíci z Planiny ledového větru nesnesli na svém výtvoru sebemenší vadu, hned se vraceli ke kovadlině, prosíce bohy o odpuštění a o dar zručnosti, aby mohli stvořit daleko krásnější kus. Žádná rasa v Říších nebyla na svou práci tak pyšná jako ti vousatí odborníci a i nad ně nad všechny vynikal Klan Válečného Kladiva.

Nyní jen podlaha propasti kypěla činností, neboť stovky stop pod nimi se do všech stran tyčily tavné hořící pece, tak žhavé, že z nakopané zeminy vytavily tvrdý, odolný kov. I v té výšce oba cítili jejich žhoucí dech a oslepující zář je nutila přivřít oči. Zástupy přičaplých postaviček pobíhaly s kolečky nebo krmily ohně. Drizzt soudil, že to jsou duergaři, ač v tom oslnivém jasu je dobře neviděl.

Jen několik stop doprava od východu štoly se dolů k nejbližšímu schodu vinula široká, mírně skloněná spirálovitá rampa. Doleva římsa pokračovala podél stěny, úzká a nezbudovaná pro chodce, ale kus dál v jejím směru bylo vidět siluetu mostu, jenž v půvabném oblouku spojoval obě stěny.

Entreri ho pobídl zpět do štoly. "Ten most se zdá být nejlepším řešením. Mám obavy z přechodu po římse, když se jich tam tolik mrholí."

"Nemáme moc na výběr," vážil Drizzt. "Můžeme se vrátit a zkusit některou z chodeb, co jsme minuli. Věřím však, že to jsou výběžky důlního systému, a pochybuji, že nás někam zavedou."

"Musíme pokračovat," souhlasil Entreri. "Možná ten hřmot a zář nás budou krýt." Bez meškání vyklouzl na ochoz a vykročil k temnému obrysu mostu.

Ačkoli šířka římsy byla sotva dvě stopy a mnohde ještě užší, dva hbití bojovníci ji bez obtíží zdolali a zanedlouho stanuli před mostem - úzkým přechodem, klenoucím se nad hemžením hluboko pod nimi.

Skrčili se, lehce na něj vystoupili, a jakmile přešli vrchol a začali scházet druhou stranu oblouku, viděli, že most ústí na širší ochoz, běžící podél stěny. U paty mostu se otevíral tunel osvětlený pochodněmi a nalevo od vchodu stálo několik malých duergarů zabraných do hovoru. Okolí nevěnovali žádnou pozornost. Entreri se s úšklebkem ohlédl po Drizztovi a ukázal k tunelu.

Velmi potichu jako kočky, ve stínech takřka neviditelní, vklouzli kolem nevšímavé skupin-ky do průchodu.

Nasadili teď rychlé tempo, opěry kolem nich lehce míjely a podzemní město jim zmizelo daleko za zády. Hrubě

osekané, temné zdi jim v blikání pochodní dávaly dostatek ochranného stínu, a jak hluk pracoviště ztichl do vzdáleného dunění, trochu se uvolnili a těšili se na setkání s partou.

Štola se prudce stočila a téměř porazili osamělého strážce.

"Co tady děláte?" štěkl a mitrilová široký meč se zableskl v mihotání pochodně. I jeho brnění - kroužková košile, helma a vyleštěný štít - bylo z toho vzácného kovu. Ten jediný chlapík měl na sobě výstroj v ceně královského pokladu!

Entreri si stáhl kapuci hluboko přes obličej a Drizzt mu pokynul, aby se držel vzadu - nechtěl, aby jejich únikovou cestu vyznačovaly řady mrtvol.

Zabiják chápal, že temný elf se může s jiným obyvatelem podzemí nějak domluvit, a chtěje podpořit jakoukoli povídačku, jíž se drov chystal duergara obloudit, zachumlal se ještě hlouběji do stínu svého pláště.

Strážce o krok uskočil užasle třeštil oči, když v Drizztovi poznal drova. Drizzt se na něho hrozivě mračil a neodpověděl.

"Ech… prosím, co tady v dolech děláte?" otázal se uctivě.

"Procházím se," odvětil Drizzt chladně, předstíraje hněv nad původním nezdvořilým pozdravem.

"A… och… kdo, prosím, ste?" koktal duergar.

Entreri viděl, že tmavý trpaslík se Drizzta zděsil. Bylo zjevné, že drovové mezi podzemními rasami vyvolávali mnohem víc ustrašeného respektu než mezi těmi, co sídlily na povrchu. Zabiják si to vryl do paměti s rozhodnutím, že s Drizztem bude muset v budoucnu jednat daleko obezřetněji.

"Jsem Drizzt DoUrden z domu Daermona Na shezbaernona, deváté rodiny od trůnu Menzoberranzanu." Drizzt neviděl důvod, proč by měl lhát.

"Zdravím vás!" zvolal strážce s podlézavou úzkostí, aby si získal cizincovu přízeň. "Já su Mucknuggle z klanu Bukbukken." Hluboce se uklonil, až šedý vous smetl podlahu. "Nevítáme zde návštěvníky často. Může bejt, že někoho hledáte? Nebo něco, s čím bych vám mohl pomoct?"

Drizzt bleskově přemýšlel. Jestli jeho přátelé zřícení oválného sálu přežili, musel stavět na naději, že ano, budou pokračovat v cestě ke Garumnově propasti. "Moje záležitost zde je skončena," řekl strážci. "Jsem spokojen."

Mucknuggle na něj udiveně zíral. "Spokojen?"

"Vaši lidé se dostali příliš hluboko. Kopáním jste poškodili jednu z našich chodeb. Přišli jsme vyšetřit, jestli toto sídliště zase neobývají naši nepřátelé. Viděl jsem vaše pece, můžete být hrdí!"

Strážný si posunul opasek a zatáhl břicho. Byli na ně skutečně pyšní, ačkoliv je Klanu Válečného Kladiva bezohledně ukradli.

"A ste spokojenej, říkáte. Kam teď máte namířino, Drizzte DoUrdene? Navštívit našeho pána?"

"A kdybych chtěl, kdo by to byl?"

"To ste neslyšel o Zloleskovi?" řehnil se strážný vědoucně.

"Von je Drakem Temnoty, černej jak černá může vůbec bejt a divější než démon s hřebínkem v zadku. Nevím, jak bude rád, že má v jeho dolu drovího elfa, ale uvidíme!"

"Nemyslím," odsekl Drizzt. "Vyšetřil jsem, co bylo třeba, a teď musím zpravit své pány. Nebudu vás rušit, ani vašeho pána."

"Já myslím, že ho pudete navštívit," odporoval Mucknuggle, čerpaje kuráž z Drizztovy zdvořilosti a ze jména svého mocného vládce. Kloubnaté paže zkřížil na prsou, mitrilová meč okatě přes vyleštěný štít.

Drizzt se opět pánovitě zamračil a zevnitř vypnul látku pláště nataženým prstem, namířeným k duergarovi. Strážce si pohybu všiml a Entreri div nepadl úžasem nad jeho reakcí. Tvář mu nadobro zešedivěla a stál naprosto nehybně, netroufaje si ani nabrat dech.

"Můj pán mne očekává," opakoval Drizzt mrazivě.

"Dobrá, domů!" breptal vyděšeně. "Můžu vám aspoň ukázat směr? Tunely se tam vzadu hodně proplítají."

Proč ne? myslel si Drizzt, měli by lepší šanci, kdyby znali nejkratší cestu.

"K propasti. V době před klanem Bukbukkenu se prý měla jmenovat Garumnova propast."

"Teď je to Zloleskův Spád," opravil ho duergar. "Levej tunel na nejbližší křižovatce," ukázal dozadu do chodby. "Vodtam furt rovno."

Drizztovi se zvuk nového jména rokliny nelíbil a uvažoval, s jakým monstrem se tam jeho přátelé setkají, až tam dorazí. Nechtěl prodlužovat rozmluvu a mařit čas, pokývl strážci a prošel kolem něj bez dalšího slova. Duergar, šťastný, že ho vidí odcházet, přeochotně ustoupil stranou, kam až mohl.

Entreri se po něm zvědavě ohlédl a viděl, jak si rozčileně otírá zpocený obličej. "Měli jsme ho zabít," poznamenal, až byli z doslechu. "Za chvilku se na nás požene půlka klanu."

"Mrtvý strážce by zalarmoval celé sídliště," opáčil Drizzt.

"Možná se jich několik za námi rozběhne, aby si ověřili jeho zprávu, ale nyní víme, kudy se dostaneme ven. Při mém dotazování by se mi neodvážil lhát z obavy, že jen zkouším pravdivost jeho slov. Mí lidé by ho pro lež okamžitě zabili, jsou tím proslulí."

"Co jsi to s ním udělal?"

Drizzt se bezmocně zasmál nad ironií dobrodiní, jež mu poskytla hrůzná pověst jeho národa. Znovu vypnul plášť nataženým prstem. Představ si ocelovou kuši, tak malou, že se vejde do kapsy. Nedělá to stejný dojem, když takhle zamířím na cíl? Drovové je používají a každý o tom ví."

"Ale jak ta malá střela může smrtelně zasáhnout protivníka v mitrilovém brnění?" naléhal Entreri. Stále nechápal, proč ta pohrůžka byla tak účinná.

"Ach, ale jed," ušklíbl se drov.

Entreri se chechtal tak, že se musel zastavit. Jak logické! Jak strašlivý a nelítostný musí být jeho národ, že jednoduchou lstí vyvolá tak mocnou reakci! Napadlo mu, že jejich smrtonosná pověst nepřeháněla. Začínal je opravdu obdivovat.

Přes jejich spěšný krok k pronásledování došlo dřív, než předpokládali. Dupot holínek se hlasitě ozval, zanikl, aby se při dalším ohybu ozval blíž než předtím. Doháněli je bočními průchody. Oba srdečně proklínali každou zatáčku a roh. Nakonec byli pronásledovatelé nedaleko a Drizzt zabijáka zastavil.

"Je jich jen několik," řekl, určuje dopad jednotlivých kroků.

"Ta skupina na římse," usoudil Entreri. "Postavme se jim! Ale pospěš, za nimi budou bezpochyby další!" Oči mu svítily vzrušením a Drizztovi připadaly strašlivě povědomé.

Neměl čas nad tím nepříjemným objevem dumat. Vytřásl to z hlavy, znovu se plně soustředil na nadcházející úkol a z holínky vytáhl ukrytou dýku - na tajnosti před Entrerim nebyl čas - ve stěně tunelu si vybral zastíněnou niku. Muž postoupil o pár kroků dál na druhou stranu a zmizel.

Vteřiny se zvolna vlekly jen se slabým dusáním nohou. Oba tajili dech a trpělivě čekali.

Hluk se pojednou znásobil, když duergaři vběhli do hlavního tunelu tajnými dveřmi.

"Nemůžou bejt daleko!" slyšeli zvolání.

"Drak nás za tuto kořist dobře nakrmí!" řehtal se kdosi.

Oběhli poslední ohyb a přišli na dohled. Mitrilové košile se leskly, mitrilová zbraně mávaly.

Drizzt mrknul na matnou ocel scimitaru a uvažoval, jak přesně bude muset mířit, aby hrot pronikl dokonalým brněním.

Rezignovaně vzdychl, velice si přál cítit v dlani svou ztracenou kouzelnou zbraň.

Entreri řešil tentýž problém, věděl, že převahu musí něčím vybalancovat. Z pásu vytrhl váček mincí a hodil jej daleko do chodby. Proletěl přítmím a zarachotil o zeď další zatáčky.

Banda duergarů se napřímila. "Sou před náma!" někdo křikl, nato se sehnuli a vyrazili k nejbližšímu ohybu. Mezi čekajícího drova a zabijáka.

Stíny vybuchly pohybem a padly na ohromené tmavé trpaslíky jako smršť. Drizzt a Entreri udeřili naráz, chopili se nejlepší výhody v okamžiku, kdy první z bandy doběhl k zabijákovi a poslední míjel drova.

Překvapeně zaječeli. Dýky, šavle a scimitar kolem nich tančily ve zkázonosných výpadech, bodaly do švů brnění, hledajíce sebemenší slabinu. A když ji našly, hrot vjel dovnitř s nelítostnou úporností.

V době, kdy se duergaři jakž takž vzpamatovali, dva leželi u Drizztových nohou a třetí u mužových, jeden klopýtal pryč a zakrvácenou rukou si držel břicho.

"Zády k sobě!" křikl Entreri a Drizzt, jenž přemýšlel o tomtéž, byl již napůl cesty mezi zdivočelými trpaslíky. Entreri jednoho srazil právě, když se sešli - nešťastný duergar se přes rameno ohlédl po postupujícím drovovi na dost dlouho, aby zdobná dýka vklouzla švem na spodku jeho helmy.

Pak byli spolu, záda na zádech, točili se ve víru pláště toho druhého a manévrovali zbraněmi v bleskových pohybech tak podobně, že tři zbývající trpaslíci před každým rozmachem zaváhali, aby si roztřídili, kde jeden sok končí a druhý začíná.

S voláním ke Zloleskovi, jejich bohovitému vládci, zaútočili. Drizzt skóroval řadu zásahů, jež by měly protivníka porazit, ale brnění bylo odolnější než scimitar a rány po něm sklouzly. Ani Entreri neměl štěstí, aby se dostal kolem štítů a mitrilových košil.

Drizzt jedno rameno stočil dovnitř, druhým se od muže odpoutal. Entreri rozuměl. Jejich kroužení nabylo rychlost jako u sehraných tanečníků a duergaři se ani nesnažili držet s nimi krok. Oponenti se bez ustání měnili, drov s Entrerim, točíce se kolem, odrazili meč, či sekeru, kterou ten druhý před momentem blokoval. Po několik otáček rytmus udržovali, nechali duergary, aby vpadli do vzoru jejich tance a nato pod vedením Drizzta kroky porušili, a dokonce je obrátili naopak.

Tři pravidelně rozmístění trpaslíci nevěděl, odkud mají čekat příští útok.

Entreri, jako by četl každou drovovu myšlenku, si našel příležitost. Jak se vzdaloval od jednoho obzvlášť zmateného duergara, předstíral zpětný útok a zmrazil ho na místo na tak dlouho, že Drizzt, blížící se z druhé strany, našel šanci.

"Sejmi ho!" křikl zabiják vítězně.

Scimitar učinil svoji práci.

Nyní byli dva proti dvěma ve vyrovnaném počtu.

Drizzt dráždil svého menšího protivníka náhlými skoky a ústupy. Duergar soustředěný na drovovy smrtící čepele nepostřehl, že Drizzt do souboje vnesl třetí zbraň. Trpaslíkovo překvapení překonalo jen očekávání osudné rány, když Drizztův volný plášť zavlál a zahalil ho do tmy, již prohloubila pouze prázdnota smrti.

V opaku k Drizztově elegantní technice Entreri pracoval s chladným bleskurychlým zaujetím, spoutal duergara neskutečně náhlými výpady a údery zespodu, mířící vždy na ozbrojenou ruku. Tmavý trpaslík pochopil techniku, když mu prsty začínaly pod několika bodanci a malými rankami ochabovat.

Duergar to přehnal, stočil štít tak, aby zranitelnou ruku chránil.

Přesně, jak Entreri zamýšlel. Stočil se v opačném pohybu soka, uviděl vnitřní stranu štítu a šev v brnění právě pod ramenem. zabijákova dýka zuřivě vjela dovnitř, zasáhla plíce a odhodila duergara na kamennou podlahu. Ležel tam, opíral se o loket a lapal po posledním dechu.

Drizzt vykročil k poslednímu nepříteli, co byl zraněn na počátku bitky. Opíral se o stěnu o pár yardů dál a pochodeň se rudě odrážela v kaluži krve. Ještě v něm zbyla chuť k boji a zvedl proti drovovi svůj široký meč.

Drov poznal Mucknuggla. V hlavě mu kmitla tichá prosba o slitování a bojovný plamen v očích pohasl.

Lesklý předmět třpytící se odstíny tuctu drahokamů se mihl vzduchem a ukončil Drizztovu vnitřní debatu.

Zabijákova dýka se hluboko zaryla do duergarova oka. Rána byla tak čistá, že ani nepadl, stál ve stejné pozici opřený

o zeď, pouze kaluž se plnila krví ze dvou ran.

Drizzt ztuhl vztekem, ani nemrkl, když zabiják ho míjel, aby si vzal zbraň. Hrubě ji vytrhl a obrátil se k Drizztovi, když trpaslík se svezl do kaluže.

"Čtyři ke čtyřem," vrčel zabiják temně. "Přece bych tě nenechal, abys jich dostal víc než já."

Drizzt neodpovídal, ani se nehnul.

Oba cítili pod v dlaních svírajících zbraně, nutkání, aby dokončili to, co začalo nahoře v alkovně.

Tak stejní, a přece tak drasticky rozdílní.

v té chvíli hněv nad trpaslíkovou smrtí u Drizzta nehrál žádnou roli, jen v něm utvrdil pocit odporu. Touha ho zabít sahala mnohem hlouběji než vztek nad jeho zločiny. Zabitím Entreriho by zabil tu temnou polovinu sama sebe, neboť i on mohl být jako tento muž. Byla to zkouška jeho vlastního stanoviska, konfrontace s tím, čím se mohl stát, kdyby byl zůstal ve své domovině. Jeho vlastní dýka by byla nalezla duergarovo oko.

Entreri na Drizzta zíral se stejnou nechutí. Ten drov měl ohromující potenciál! - ale omezený nesnesitelnou slabostí. Možná mu v koutku srdce i záviděl, že dokáže milovat a cítit soucit. Byl mu tak podobný, ale pouze zdůrazňoval skutečnost jeho citové prázdnoty. A i kdyby tomu tak bylo, nikdy to neovlivní jeho jednání. Celý život věnoval úsilí, aby ze sebe udělal nástroj zabíjení a žádná nitka světla nikdy nepronikne tou otrlou slupkou temnot. Chtěl drovovi i sobě dokázat, že v pravém bojovníkovi není pro slabost místo.

Přiblížili se k sobě, jako by je ovládala neviditelná síla, ač žádný z nich nevěděl, kdo se hnul. Zbraně sebou trhaly, jeden čekal, kdy druhý ukáže svou ruku.

Oba si přáli, aby ten druhý se podvolil jejich společné touze, nejvyšší výzvě zásad jejich existencí.

Dupání těžkých holínek kouzlo přervalo.

22
Drak temnot

V srdci nižších pater, v rozsáhlé jeskyni s nerovnými stěnami, s hlubokými stíny a stropem tak vysoko, že by jej neozářil žádný oheň, odpočíval nynější vládce Síně mitrilu. Seděl na pevném piedestalu z nejryzejšího mitrilu, který se zvedal z vysoké a široké hromady mincí a klenotů, pohárů a zbraní a nespočetných předmětů vykovaných z těžkých kvádrů mitrilu zručnýma rukama trpasličích řemeslníků.

Bestii obklopovaly tmavé barvy obrovských psů z jejího vlastního světa, poslušní, takřka věční, a hladoví po masu člověka nebo elfa či čehokoliv jiného, co by jim před zabitím poskytlo potěšení z krvavého lovu.

Zlolesk - jak jej pojmenovali jeho poddaní - nebyl potěšen. Hřmot shora svědčil o vetřelcích a skupina duergarů mluvila o kamarádech zavražděných v tunelu a šeptala zvěsti, že byl viděn droví elf.

Drak nebyl z tohoto světa. Přišel z Roviny Stínů, tmavé obdoby osvětleného světa, jehož obyvatelé jej neznali - leda snad z děsu nočních můr. Na své rovině zaujímal vysoké postavení, už tehdy byl starý, a draci jeho druhu, co rovině vládli, si ho velice vážili.

Když ale hloupí, chtiví trpaslíci, kteří kdysi tyto doly obývali, se ve své hladovosti prokopali do hlubokých der dostatečné tmy, a otevřeli tak brány jeho roviny, drak jimi rychle prošel. Zlolesk nyní vlastnil poklady desetkrát větší než kdokoli na jeho vlastní rovině a neměl v úmyslu se tam vrátit.

S vetřelci si to vyřídí.

Poprvé od vypuzení Klanu Válečného Kladiva tunely plnilo vytí stínových psů a teď vnášeli strach i do srdcí svých ošetřovatelů. Drak je vyslal nahoru do oblasti kolem Strážného údolí, kde společníci do komplexu dolů vstoupili. S jejich neuvěřitelným čichem a silnými tlamami byli vskutku zlověstnou mocí, jejich posláním však nebylo dohonit a zabít - jen přihnat stádo.

V prvním zápasu o Síň mitrilu drak sám vyhubil horníky v jeskyních nejen dole, ale i v obrovitých prostorách na východním konci horního patra. absolutní vítězství mu uniklo, neboť konec boje se dobýval v západních chodbách, které pro něj byly příliš těsné.

Tentokrát se o tu slávu nenechá připravit. Vyslal své poskoky, aby všechny, co najdou, vytlačili do hal k jedinému vchodu, kterým se dostal do horních pater: ke Garumnově propasti.

Zlolesk se protáhl do celé výše, kožnatá křídla rozestřel poprvé po dvou stoletích a černota zalila vše, kam dosáhla. Duergaři v trůnní komnatě při pohledu na vstávajícího vládce padli na kolena částečně z úcty, ale většinou ze strachu.

Drak odešel, klouzal tajným tunelem v pozadí jeho komnaty k místu, kde se mu kdysi dostalo slávy, k místu, jež jeho obdivovatelé z úcty k němu pojmenovali Zloleskův Spád.

Šmouha nezřetelné temnoty se pohybovala stejně neslyšně jako oblak černi, jenž následoval.

o o o

Wulfgar se bál, jak nízko se bude muset skrčit, až dosáhnou Garumnovy propasti, neboť jak se chodby blížily k východnímu konci, byly vytesané do skal právě tak do výšky trpaslíků. Bruenor věděl, že je to dobré znamení, jediné nízké chodby v celém komplexu byly pouze v těch nejhlubších dolech a v těch, které sloužily k obraně propasti.

Rychleji než doufal, došli k tajným dveřím, k menší chodbě lomící se doleva, a Bruenor si to místo dobře pamatoval i po dvěstěleté nepřítomnosti. Pod pochodní v nápadném rudém držáku přejížděl dlaní ničím se nelišící stěnu, pátraje po určitém vzoru, jenž jeho prsty navede k přesnému bodu. Našel jeden trojúhelník, potom druhý a sledoval jejich čáry k ústřednímu bodu: představoval Dumathoina - Držitele Tajemství pod Horou. Bruenor na něj prstem zatlačil a zeď se otevřela do dalšího nízkého průchodu. Byl neosvětlený a zevnitř je zdravil dutý zvuk, jako vítr vanoucí přes skalní stěnu.

Bruenor na ně radostně mrkl a vykročil dovnitř, ale poněkud se zarazil před stěnami pokrytými Runami plastickými

reliéfy.

Po celé chodbě, na každém kousíčku povrchu, byly známky zanechané trpasličími umělci. Přes svou depresi se Bruenor nadmul pýchou - obdivné výrazy na tvářích jeho přátel hovořily za všechna slova.

Po několika zákrutech došli ke spuštěné padací mříži a za ní spatřili další obrovitou jeskyni.

"Garumnova propast," prohlásil Bruenor a přistoupil k železným tyčím. "Říká se, že do ní můžete hodit planoucí pochodeň a ta dohoří, než dopadne."

Čtyři páry očí zíraly s obdivem skrz mříž. Byla-li cesta Sínění dosud určitým rozčarováním, neboť zatím neviděli nic z nádhery, o níž jim Bruenor vyprávěl, výhled před nimi jim vše vynahradil.

Garumnova propast vypadala spíš jako veliký kaňon několik set stop široký a táhnoucí se za hranice dohledu. Byli nad podlahou místnosti a na druhé straně mříže vedlo dolů schodiště kamsi doprava. Protlačovali hlavy mřížemi, jak mohli, a dole u paty schodů viděli světlo další místnosti a jasně slyšeli povyk několika duergarů.

Doleva se zeď stáčela, ač propast pokračovala dál za mezní stěnou jeskyně. Zlom přetínal jediný most. Byl starobylí, postavený tak důkladně, že i dnes mohl unést armádu obrů.

Bruenor most pečlivě studoval, něco kolem jeho podmostí se mu nezdálo. Sledoval silné lano přes kaňon, domyslel si, že pokračuje pod kamennými dlaždicemi a napojuje se k veliké páce, trčící z nedávno zbudované plošiny na druhé straně. Dvě duergarské hlídky tam znuděně chodily sem a tam.

"Tím zařízením mohou most klidně strhnout!" hučel Bruenor.

Chápali, o čem mluví. "Existuje jiná cesta na druhou stranu?" otázala se Catti.

"Jo, ochoz k jižnímu konci propasti. Jsou to hodiny chůze a jediná cesta k němu vede touto jeskyní!"

Wulfgar uchopil mříže a zkoušel je, držely pevně. "Tudy se tam nedostaneme," ozval se, "pokud nevíte, kde je umístěný rumpál."

"Půl dne chůze," odvětil suše, jako by bylo perfektně logické, že poklad je třeba chránit všemi způsoby.

"Strašpytlové," utrousil tiše Regis.

Bruenor to naneštěstí zaslechl, zavrčel a zvednul půlčíka do vzduchu, přitáhl si ho k obličeji. "Mí lidi jsou jenom opatrní," hučel. Jeho rozčarování a zmatek znovu vyvřely na povrch. "Rádi chráníme, co je naše, obzvlášť před Malenka zlodějem s mrštnejma prstama a velikou hubou."

"Určitě tam vede ještě jiná cesta," vyhrkla Catti, aby přerušila nervózní napětí.

Bruenor Regise pustil. "Můžeme se dostat do toho pokoje," namířil prst na osvětlenou oblast u paty schodiště.

"Tak si pospěšme," naléhala Catti. "Jestli zřícení pasti vzbudilo alarm, ta zpráva sem možná ještě nedošla."

Bruenor se rychle vracel krátkým průchodem k chodbě za tajnými dveřmi.

Za dalším rohem hlavní chodby byly zdi pomalované runami a ozdobené reliéfy. Bruenor se opět nechal unést výtvarnou nápaditostí jeho rodu a na hněv zapomněl. V hlavě mu zase zvonila kladiva a zpět shromážděných tisíců jako za královských časů. Přes tu hrůzu, co tu nacházel, přes ztrátu Drizzta, jež zchladily jeho vášnivou touhu získat Síň mitrilu nazpět, ty živé vzpomínky, jež na něho útočily ze zdí, ten oheň touhy oživily.

Možná se přece jen vrátí s armádou. Možná Síní mitrilu budou opět znít kladiva jeho klanu.

s myšlenkami na obnovenou slávu se rozhlédl po přátelích, unavený, hladový, zdrcený smrtí drova, a musel si násilím připomenout, že jeho hlavním úkolem teď je vyvést je z dolů, dostat je do bezpečí.

Jasnější zář vepředu signalizovala konec této chodby a Bruenor zvolnil kroky a tiše se plížil k východu. Opět vystoupili na jakýsi balkon, odkud viděli do další široké a vysoké chodby s ozdobenými stěnami. Po obou stranách této obrovité stavby svítily řady pochodní.

Bruenorovi se stáhlo hrdlo, když hleděl pohnutě na basreliéfy Garumna a Angora a ostatních patriarchů Klanu Válečného Kladiva. Ne poprvé uvažoval, jestli se i jeho podoba někdy objeví v řadě jeho předků.

"Řekla bych, že je jich kolem půl tuctu až deset," šeptla Catti, naslouchající hlasům v částečně otevřených dveřích místnosti, kterou poprvé viděli z nadhledu od mřížové brány. Nyní byli asi dvacet stop nad podlahou veliké chodby. Schodiště po pravici sestupovalo dolů a za ním se vinul tunel zpět k velkým halám.

"Je tu víc bočních místností, kde by se mohli skrývat další?" zeptal se Wulfgar.

Trpaslík zavrtěl hlavou. "Je tu jen jedinej předpokoj. Ale v Garumnově propasti je víc místností. Jestli jsou tam ti tmaví nemůžeme vědět. My se musíme dostat tím předpokojem, odkud vede vchod do jeskyně."

Wulfgar si kladivo plácl do bojového úchopu. "Tak jdeme," zavrčel a chystal se vykročit.

"A co ti dva na druhé straně? Strhnou most dřív, než se dostaneme k propasti," zastavil nedočkavého válečníka Regis.

Bruenor si nervózně prohrábl vousy. "Catti, jak dobře střílíš?"

Catti si strhla luk ze zad. "Dost dobře, abych ty hlídače dostala!"

"Vrať se na ochoz," řekl Bruenor. "Při prvním zvuku bitvy střílej. A pospěš si, děvče - ti lumpové most strhnou při první známce trablu!"

Odběhla. Wulfgar se díval, jak mizí v chodbě, a moc se mu do boje nechtělo, když nebude mít Catti v bezpečí za svými zády. "Co jestli tu mají někde posily? Co s Catti? Nebude se k nám moct vrátit."

"Žádný kvílení, chlapče!" odsekl Bruenor, rozdělení ho také zneklidňovalo. "Vím, co k ní cejtíš, i když si to sám nepřiznáš. Měj na paměti, že Catti je bojovník, kterého jsem vytrénoval já sám. Ty chodby jsou dost bezpečný, nemyslím, že je ti tmaví objevili. Děvče se v bitvě vyzná, postará se sama o sebe! Tak přenes myšlenky na boj. To nejlepší, co pro ni můžeš udělat, je vyřídit ty psy rychle, než přijdou další!"

Wulfgara to stálo dost přemáhání, aby odtrhl oči od chodby a zaměřil je dolů k otevřeným dveřím, ale byl připraven.

Osamocená Catti hbitě proběhla chodbou a zmizela za tajnými dveřmi.

"Stůj!" zavelela Sydney Bokovi a oba ztuhli - někdo byl přímo před nimi. Tichounce se kradla s golemem v patách k

rohu a pomaličku vykoukla, očekávajíc partu společníků. Chodba před ní byla prázdná.
Tajné dveře se zavřely.

Wulfgar se zhluboka nadechl a odhadoval opozici. Jestli Catti odhad byl správný, až vrazí dovnitř, čeká je početná přesila. Nemohli si vybírat. Ještě jednou se nadechl, aby se srovnal, a scházel schodištěm po Bruenorově boku. Regis je zdráhavě následoval.
Barbar nikdy nezpomalil dlouhé kroky, kráčel přímo ke dveřím, jenže první zvuky, co slyšeli, nebyly tupé rány Aegisova tesáku či barbarské volání Tempuje - byla to bitevní píseň Bruenorova klanu.
Toto byla jeho domovina a jeho boj a trpaslík vložil odpovědnost za bezpečí svých druhů na svá vlastní bedra. Jakmile sešli schody, mihl se kolem Wulfgara a vletěl do dveří s mitrilovou sekerou hrdinského jmenovce zvednutou k ráně.
"Tato je za mýho otce!" zvolal, rozčísnuv helmu nejbližšího duergara jedinou mocnou ranou. "Tato je za otce mýho otce!" křikl, sraziv druhého. "A tato je za otče mýho otče!"
Bruenorův prastarý rod byl věru dlouhý. Protivníci nikdy neměli šanci.
Wulfgar vyběhl hned, jak se Bruenor kmitl kolem něho, ale když vrazil do místnosti, tři duergaři byli mrtví a čtvrtý byl právě na řadě. Kolem se motalo šest zmatených postav a většinou směřovaly ke dveřím k propasti, kde by se mohly seřadit. Wulfgar vrhl Aegisův tesák a srazil dalšího a Bruenor skočil po páté oběti, než se dostala ven.
Hlídači na druhé straně mostu zaslechli začátek bitvy stejně s Catti. Nevěděli, co se děje, a zaváhali.
Catti nikoliv.
Přes kaňon bleskla stříbrná čára, magická střela prorazila brnění a v prsou jednoho strážce vybuchla, hodila ho nazad a do náruče smrti.
Druhý skočil k páce, ale Catti naprosto chladně splnila svůj úkol.
Další stříbrný šíp ho zasáhl do oka.
Napadení trpaslíci vyrazili ze spodního předpokoje a odněkud přibíhali další. Catti viděla, že Wulfgar a Bruenor vyjdou dveřmi přímo do středu připraveného nepřítele!
Bruenor věděl, o čem mluví, jeho odhad byl naprosto jistý. Byla bojovník jako každý jiný muž, ochotná postavit se proti jakékoli přesile. Potlačila všechny obavy o přátele a zaujala nejvýhodnější postavení, jímž jim mohla pomoci. Oči a čelisti zocelené odhodláním, pozvedla Taulmaril a vystřelila salvu smrti. Řady dole se chaoticky rozutekly do úkrytu.
Bruenor postříkaný krví vyrazil s řevem ven, mitrilová sekera zrudlá krví a ještě stovka před - předků nebyla pomstěná. Wulfgar vyběhl těsně za ním a pohlcen vášní po krvi zpíval ke svému bohu války a porážel menší protivníky, jako by si v lese razil cestu kapradím.
Cattiny salvy neustávaly, šíp za šípem si našel terč. Posedlo ji válečné vytržení, stěží si uvědomovala své pohyby. metodicky si žádala další střelu a kouzelný Anarielin toulec vyhověl. Taulmaril drnčel svou vlastní píseň a za vlnou jeho not ležela ožehlá a rozbitá těla mnoha duergarů.
Regis se držel stranou, věděl, že by přátelům dal víc starostí než užitku, když by ho v bitvě museli chránit - měli i tak dost co dělat, aby ochránili sami sebe. Viděl, že vítězství se přiklání na jejich stranu bez ohledu na mnohonásobnou přesilu, a tak se postaral, aby protivníci v pokoji byli skutečně dole a nevpadli jim podle do zad.
Postaral se také, aby jejich cennosti nepřišly nazmar.
Zdálky zaslechl dunivé kroky a odkulil se do rohu, právě když Bok vkročil do dveří. Jeho si nevšímal, ale nemohl přinutit svůj hlas, aby přátele varoval.
Vtom do místnosti vstoupila Sydney.

Pod máchnutím Wulfgarova válečného kladiva podali hned dva. Mladík zachytil vzteklé úryvky Bruenorova válečného křiku "…za otce, otce, jeho otce a otce…," a i přes tu krvavou žatvu se chmurně usmíval. Šípy kolem něj pálily čáry stříbra, ale tak na Catti spoléhal, že se ani nebál zbloudilé střely. Svaly se napnuly k další mocné ráně a proti jeho brutální síle lesklé brnění neskýtalo žádnou ochranu.
Náhle ho zezadu chytily paže silnější, než byly jeho.
Těch pár duergarů, co před ním zbylo, nepokládalo Boka právě za spojence a v hrůze se rozběhli k mechanismu mostu, aby jej zničili a zabránili pronásledování.
Catti je postřílela.

Regis se snažil neučinit žádný náhlý pohyb, v oválovém sálu byl svědkem její moci. Šlehem energie rozplácla oba, Wulfgara i Bruenora, a otřásl se při myšlence, jak by dopadl on.
Jedinou šancí byl rubínový přívěsek, řekl si. Kdyby se mu povedlo dostat Sydney pod jeho hypnotické kouzlo, mohl by ji zadržet, než se přátelé vrátí. Pomaličku sunul ruku pod kabátek a očima sledoval čarodějku se strachem, kdy po něm šlehne zlověstný blesk.
Sydneyina hůlka zůstala v pásu. Pro toho malého si naplánovala lepší trik. Zašeptala krátké zaříkání, otevřela dlaň směrem k Regisovi a jemně foukla.
Regis účelu kouzla porozuměl, když vzduch kolem něj nadýmal lehoučké pavučiny. Lepily se na něho, zpomalovaly jeho pohyby a bylo jich stále víc. Ručkou svíral kouzelný přívěsek, ale síť ho už pevně držela.
Sydney se pousmála, potěšil ji důkaz její moci, ale teď se vydala ke dveřím a k bitvě. Dávala sice přednost přivolání vlastních vnitřních sil, ale toto byli hroziví protivníci, a tak sáhla po hůlce.

Bruenor dorazil posledního tmavého trpaslíka. Byl mnohokrát zasažen, některé rány byly vážné a většina krve, co ho

pokrývala, byla jeho. Žár zuřivosti, jenž se v něm hromadil a doutnal po staletí, bolest nadobro otupil. Nyní žízeň po krvi uhasil, ale jen do chvíle, kdy se obrátil a viděl, jak Bok zvedá Wulfgara do vzduchu a mačká z něho život.

I Catti to viděla. Zděšeně se snažila dostat golema do dráhy šípu, ale tím, jak se Wulfgar zmítal, Bok nepředvídatelně kolísal a neodvážila se vystřelit. "Pomoz mu!" prosila Bruenora potichu, nemohla dělat nic, než pozorovat.

Wulfgar už půlku těla necítil, podařilo se mu však stočit se obličejem k nepříteli. Vrazil Golemovi ruku do oka a tlačil veškerou silou ve snaze odvést něco z jeho energie do útoku.

Nezdálo se, že by to Bokovi vadilo.

Wulfgar mu vrazil do obličeje Aegisův tesák úderem, který by srazil obra.

S monstrem to ani nehnulo.

Paže se bez ustátí svíraly. Barbarovi se točila hlava, prsty mu brněly. Kladivo padlo na zem.

Bruenor byl skoro u nich, sekeru nahoře, připravený udeřit. Jak míjel dveře předpokoje, vyrazil z nich oslnivý záblesk energie. Naštěstí zasáhl štít a odrazil jej ke stropu, ale síla nárazu ho odhodila na zem. Nevěřícně potřásl hlavou a posadil se.

Catti záblesk viděla, připomněla si, že podobný šleh srazil v oválovém pokoji Bruenora i Wulfgara. Bez váhání se instinktivně a bez ohledu na vlastní bezpečí rozběhla chodbou, poháněna vědomím, že jestli se k čarodějce nedostane včas, její přátelé jsou ztraceni.

Bruenor se na druhý náraz připravil. Spatřil, jak čarodějka v předpokoji zvedá ruku. Hodil se na břicho a štítem zakryl hlavu. Znovu náraz zadržel a odrazil jeho energii neškodně stranou, Bruenor však cítil, že štít je slabý, že další ránu nevydrží.

Barbarův houževnatý instinkt pro záchranu života ho vytrhl z omámení a nutil ho bojovat. Nezavolal kladivo, proti golemovi mu nepomohlo a pochyboval, že by je vůbec udržel. Obrátil se k vlastní síle a objal obrovskými pažemi Bokův krk. Šlachovité svaly se napnuly do krajních mezí i za ně a vlnily se jako lana. Nemohl popadnout dech - Bruenor nezasáhne včas. Zavrčel, aby potlačil bolest i strach, obličej sevřel do grimasy úsilí. A vší mocí paže otáčel.

Regisovi se nakonec podařilo ruku s přívěskem z kabátku nějak vyprostit. "Počkejte!" zvolal na Sydney. nečekal, že ho poslechne, chtěl jen přivábit její pozornost na tak dlouho, aby si rubínu všimla,a modlil se, aby jí byl Entreri neprozradil jeho hypnotickou moc.

Sydney se po něm podívala koutkem oka, neměla zájem poslouchat jeho řeči, chtěla se pouze ujistit, že síť ho pevně drží. Jiskra rudého světla upoutala její pohled a uplyne hodně času, než jej odvrátí. Catti přikrčeně běžela hlavní chodbou a vtom zaslechla vytí.

Stíny honících psů plnily chodby vzrušeným jekem a Catti se zhrozila. Psi byli někde daleko, jenže nezemský zvuk se odrážel ode zdi ke zdi a jeho ozvěna ji uvrhla do šokujícího zmatku, až jí poklesla kolena. Zaťala zuby a pádila vpřed. Bruenor ji potřeboval. Wulfgar ji potřeboval. Nesmí je zklamat.

Dorazila na balkon a letěla ze schodů - a dveře do předpokoje našla zavřené. Proklela své štěstí, doufala, že na čarodějku vystřelí z dálky. Hodila si luk přes rameno, tasila meč a odvážně, slepě vtrhla dovnitř.

Wulfgar a Bok sevření ve smrtelném objetí se potáceli jeskyní, několikrát nebezpečně blízko propasti. Barbar měřil své svaly proti Dendybarovi kouzelnému výtvoru. Nikdy v životě nečelil takovému nepříteli! Divoce Bokovou hlavou trhal dozadu a dopředu, lámaje jeho schopnost odporu. Potom mu začal otáčet hlavu jedním směrem, vkládaje do toho každou unci síly, kterou měl. Nevzpomínal si, kdy se naposledy pořádně nadechl. Už ani nevěděl, kdo je a kde je.

Holá neústupnost se odmítla poddat.

Slyšel rupnout kost, nebyl si jistý, jestli to byla jeho páteř, nebo golemův krk. Bokem to nehnulo, ani neuvolnil lis jeho sevření. Hlava se teď otáčela lehce a Wulfgar na pokraji mrákot jí otáčel v posledních záchvěvech vzdoru.

Kůže se trhala. Krev čarodějova monstra zalila Wulfgarovy paže a hruď a pak se hlava utrhla. Wulfgar žasl, domníval se, že zvítězil.

Zdálo se, že Bokovi to nevadí.

Prudký náraz dveří počáteční hypnózu rubínu přerušil, ale Regis sehrál svůj díl. Než si Sydney uvědomila, co se stalo, byla Catti moc blízko, než aby ji mohla odrazit zaříkáním či hůlkou.

Sydnin obličej ztuhl do vytřeštěného výrazu zmateného protestu. V tom okamžiku se jí zhroutily všechny sny a plány. Snažila se svůj odpor vykřičet, byla si jistá, že bozi osudu jí určili důležitější úlohu ve svých úmyslech, byla přesvědčená, že nedopustí, aby zářná hvězda její pučící moci byla zmarněná, než dosáhla vrcholu.

Ale tenká kouzelná hůlka nestačí k odražení kovového ostří.

Catti neviděla nic než svůj terč, necítila v tom okamžiku vůbec nic než nutnost své povinnosti. Meč přeťal hůlku a bodl.

Teď se poprvé podívala čarodějce do tváře. Čas se jako by zastavil.

Sydneyin výraz se nezměnil, oči a ústa byla stále otevřená v protestu.

Catti s bezmocnou hrůzou pozorovala, jak v Sydneyiných očích hasne poslední plamínek naděje a ambicí. Přes ruku jí tryskala horká krev. Sydneyin poslední výdech jí připadal nemožně hlasitý. Její tělo pomalinku klouzalo z meče a do říše smrti.

Jediný zuřivý sek mitrilová sekery uťal Bokovu paži a Wulfgar byl volný. Přistál na koleně sotva na hranici vědomí a mohutné plíce nasávaly oživující kyslík.

Golem jasně cítil trpaslíkovu osobu, ale bez očí, jež by ho vedly, ho napadl a daleko se minul.

Bruenor neměl ponětí o magických silách, jež monstrum vedly a držely je naživu, a neměl chuť na něm zkoušet své bojové umění. Viděl jiné řešení. "Poď, ty smradlavá orčí potvoro," dráždil jej a ustupoval k propasti. K Wulfgarovi křikl: "Chlapče, nachystej si kladivo."

Bruenor musel žádost několikrát opakovat, než ho Wulfgar vůbec slyšel a Bok ho zatím zatlačil téměř na ochoz.

Napůl při vědomí ucítil v dlani své kladivo.

Bruenor stál, podpatky jasně čněly přes okraj, na tváři úsměv, jímž přijmul smrt. Golemovi jaksi došlo, že trpaslík nemá, kam by mu utekl, a na okamžik se zastavil. Bruenor se přitiskl k zemi, jak se Bok vrhl vpřed - Aegisův tesák mu vrazil do zad a přehodil jej přes trpaslíka. Tiše padal dolů, bez uší, které by slyšely svist vzduchu letícího kolem.

Když Wulfgar s Bruenorem vešli do dveří, Catti stále ještě stála nad nehybným tělem Sydney.

Tvář měla zalitou slzami. Srazila mnohé skřety a tmavé trpaslíky, dokonce i ogra a yettiho, ale nikdy předtím nezabila lidskou bytost. Nikdy dřív nehleděla do očí stejných, jako měla i ona, nepozorovala, jak se z nich vytrácí světlo. Nikdy dřív nedomyslela, že život, který oběti vzala, existoval i mimo bitevní pole.

Wulfgar jí rozuměl, hnul se k ní a soucitně ji obejmul, zatímco Bruenor z půlčíka odřezával kusy sítě.

Trpaslík dívku v boji vytrénoval a byl pyšný na její vítězství nad orky a tou špinavou pakáží, která si stejně nezasloužila nic než smrt. V hloubi duše však doufal, že milovaná Catti bude téhle zkušenosti ušetřena.

A opět Síň mitrilu číhala jako zdroj utrpení.

Ze dveří chodby k nim dolehla ozvěna vytí. Catti zasunula meč do pochvy, ani nepomyslela, že by jej měla očistit od krve a silou vůle se ovládla. "Pronásledování neskončilo," řekla bezvýrazně. "Už jsme měli být pryč."

Vykročila pak z pokoje, kde zanechala nemalou část své duše - piedestal své nevinnosti.

23
Pomačkaná helma

Vzduch se valil přes černá křídla jako neustálé hřmění vzdálené bouře, když se drak hnal průchodem do Garumnovy propasti - tímtéž východem, který Drizzt a Entreri před několika vteřinami minuli.

Teď byli pár tuctů yardů výš na stěně, neodvážili se pohnout, ba ani dýchat. Věděli, že temný pán Síně mitrilu se dostavil.

Černý oblak Zloleska si jich nevšiml, letěl celou délkou propasti. Drizzt v čele se škrábal nahoru po její stěně, drásal si prsty o skálu, aby našel nějaký úchyt v zoufalé víře, že ho udrží. Sotvaže do propasti prvně vstoupil, dolehly k němu odněkud vysoko shora zvuky bitvy a věděl, že i kdyby jeho přátelé tak dalece vítězili, setkají se vkrátku s mocnějším nepřítelem než cokoliv, čemu dosud čelili.

Drizzt byl odhodlaný stát po jejich boku.

Entreri s ním držel krok, chtěje ho mít nablízku, ač si zatím neutvořil žádný plán další akce.

Jak šli, Wulfgar a Catti podporovali jeden druhého. Regis si dělal starosti o Bruenorova zranění, až mu to šlo na nervy. "Starej se vo svou kůži, Kručibřichu," pořád ho drsně odbýval, ač Regis poznal, že už není tak nevrlý. Vypadal spíš, jako by se trochu styděl za své dřívější jednání. "Mý rány se vyhojí. Nemysli si, že se mně zbavíš tak snadno! Až se odtud dostanem, budem mít víc času se o ně postarat."

Regis se pojednou zastavil, z očí mu koukal nerozhodný zmatek. Bruenor se po něm ohlédl v domnění, že ho zase nějak urazil. Wulfgar a Catti čekali, co se mezi nimi děje, jestli se opět nepohádali.

"Co tě žere?" sekl Bruenor.

Regise se nedotklo nic z toho, co trpaslík řekl, ani ho v tom okamžiku nevnímal. Byl to drak, jehož vycítil, náhlý chlad, co jeskyni prostoupil, zlovolnost, která se starostlivého půlčíka dotkla svou přítomností.

Bruenor otevíral ústa, když i on cítil příchod draka temnot. Pohlédl k propasti, právě jak vrchol černého oblaku se objevil nad jejím okrajem daleko za mostem, a řítil se k nim.

Catti vedla Wulfgara stranou a nato ji on táhl s sebou v divokém útěku. Regis prchal zpět do předpokoje.

Bruenor vzpomínal.

Tento drak temnot, toto nejzlovolnější monstrum, zničilo jeho rod a zbytek se zachránil jen úprkem do těsných chodeb horního patra! S mitrilovou sekerou zdviženou, nohy vrostlé do skály pod sebou stál - a čekal.

Čerň se snesla pod oblouk kamenného mostu, potom se zvedla nahoru. Spáry jako kopí se zachytily okraje propasti a Zlolesk se před Bruenorem vztyčil v celé své hrozivé nádheře. Uzurpátorský drak čelil pravému králi Síně mitrilu.

"Bruenore!" vzkřikl Regis, otočiv se zpátky do jeskyně s malým palcátem v ruce. Věděl, že nejvíc, co dokáže, bude, že zemře vedle svého odsouzeného přítele.

Wulfgar hodil Catti za sebe a stočil se proti drakovi.

Běsovy oči se měřily s trpaslíkovým pevným pohledem, letícího kladiva ani nebojácného obrovitého barbara si nevšímal.

Mocné válečné kladivo narazilo do havranovitě černých šupin a neškodně se odrazilo. Rozzuřený, že si někdo dovolil vyrušit jej v jeho chvíli vítězství, blýskl očima po Wulfgarovi.

A vydechl.

Wulfgara obestřela absolutní čerň a z kostí mu vysála všechnu sílu. Cítil, že padá, doneko-nečna padá, a zdálo se, že tam není žádný kámen, co by ho zadržel.

Catti vykřikla, a nehledíc na nebezpečí, vběhla do černého mraku běsova dechu.

Bruenor se třásl vztekem nejen kvůli dávno vyvražděným soukmenovcům, ale i kvůli svému příteli. "Táhni z mého domova!" ječel a s divoce mávající sekerou se vrhl na draka. Ostří mitrilová zbraně bylo účinnější než kladivo, ale drak zaútočil též.

Těžká noha srazila Bruenora na zem, a než se mohl zvednout, ohebný krk jako bič švihl dolů a dračí tlama ho zvedla.

Regis ustupoval, rozechvělý strachem. "Bruenore!" zavolal znovu, ač tentokrát jeho slova zněla sotva jako šepot.

Černá mlha kolem Catti a Wulfgara zmizela, jenže zákeřného jedu dostal plnou dávku. Chtěl uprchnout, i kdyby to znamenalo skok přes kraj propasti. Ohlušoval ho jek stínových psů, ač byli ještě daleko. Všechny rány - sevření golema, sečné rány tmavých trpaslíků, ty všechny ho teď živě pálily, takže s každým krokem sebou bolestivě škubl, ačkoliv nával adrenalinu v bitvách vždycky překonal trýzeň i vážnějších, hlubších poranění.

Drak mu připadal desetkrát mocnější, nemohl se ani přinutit, aby proti němu zvedl kladivo, protože v srdci věřil, že jej nelze porazit. Ani oheň, ani ocel ho nezastavily, dokázal to jed zoufalství. S podporou Catti klopýtal k jinému pokoji, neměl sílu jí odporoval.

Hrozná tlama Bruenora stiskla a vyrazila mu dech. Svíral svou sekeru, a dokonce se mu podařilo pár seků.

Catti strčila Wulfgara do dveří, do útočiště malé místnosti, a obrátila se zpět k bojišti. "Bastardský synu ještěřího démona!" uplivla a zvedla luk - ty stříbrné čáry šípů vyrvaly v černém brnění Zloleska díry, a když viděla jejich účinek, dala se do provádění zoufalého plánu. Příští střely mířily na monstrózní nohy, chtěla jej svrhnout, do propasti.

Drak poskakoval bolestí, ty svištící věci ho bodaly. Jeho nenávistně planoucí oči se zavrtaly do odvážné ženy. Hodil hlavou, mrštil bezvládným Bruenorem přes kamennou zem a zařval: "Boj se, hloupé děvče! Ochutnáš můj dech, a bude po tobě!" Černé plíce se roztáhly, měnily vdechnutý vzduch v děsivý oblak zkázy.

A pak se okraj skály utrhl.

Drakův pád Regise málo utěšil. Namáhavě dovlekl Bruenora do předpokoje, ale neměl tušení, co dál. Za ním se blížili pronásledující stínoví psi, byl tu sám, oddělený od Wulfgara a Catti a neodvažoval se vyjít ven bez jistoty, že drak je skutečně pryč. Beznadějně hleděl na pobitou, krví pokrytou postavu svého nejstaršího přítele, rád by mu nějak m¨pomohl, nevěděl ale jak, nevěděl ani, jestli je vůbec živý.

Úžasem nemohl ani jásat, když Bruenor otevřel šedé oči a zamrkal.

Drizzt s Entrerim se tiskli ke stěně, malá lavina kamení se valila nebezpečně blízko kolem nich. Za okamžik bylo po všem a Drizzt se opět začal vytahoval vzhůru, aby se dostal k přátelům. Lekl se a nervózně ztuhl, když kolem něho padal černý tvar, rychle se však vzpamatoval a zoufale se hnul vzhůru.

"Jak?" vykoktal Regis a nechápavě na trpaslíka civěl.

Bruenor se s úšklebkem pohnul a bolestně se škrábal na nohy.

Dračí zuby naštěstí mitrilovým brněním nepronikly, ač Bruenora pořádně zmáčkl, jak dosvědčovaly řady podlitin a oděre, a na tu zkušenost pravděpodobně doplatí několika zlomenými žebry. Houževnatý trpaslík však byl plný života, všechnu bolest odsunul pro mnohem důležitější věc - bezpečí přátel.

"Kde je chlapec a Catti?" ptal se chvatně a ozvěna vytí zdůraznila zoufalství jeho hlasu.

"V druhé místnosti." Regis ukázal k úseku přímo za dveřmi do jeskyně.

"Cat!" křikl. "Jak to jde?"

Po ohromné odmlce, neboť Catti též nečekala, kdy uslyší Bruenorův hlas, zvolala: "Obávám se, že Wulfgar je nadobro vyřízený. Asi nějaké dračí kouzlo. Jsem pro, abychom odešli! Ti psi se mi nelíbí, budou tu brzo!"

"Jo," houkl Bruenor, stisknuv bodnutí bolesti v boku, jak vykřikl: "Vidělas draka?"

"Spadl, pak už se neukázal," odpověděl půlčík na otazník v očích. Nevěřil, že Zlolesk byl poražení tak snadno.

"Ne, neviděla, ani neslyšela!" došla Cattina nejistá slova.

"No, nedá se nic dělat!" zavolal jí zpátky. "Musíme přes most!" Můžeš chlapce přivést!"

"To jeho bojovné srdce dostalo ránu, nic víc! Už jdeme!"

Bruenor sevřel Regisovi rameno, aby vylekanému půlčíkovi dodal kuráž. "Tak jdeme!" zavelel svým obvyklým hlasem plným sebedůvěry.

Vida sílu starého přítele, Regis se usmál i přes svůj strach. Bez dalšího přemlouvání vykročil s trpaslíkem z pokoje. Sotva udělali první krok k propasti, černý mrak Zloleska opět seděl na jejím okraji.

"Vidíš jej?" zvolala Catti.

Viděl draka až moc dobře a ustoupil zpátky do pokoje. Záhuba ho měla v kleštích, nemohl jí uniknout! Zoufalství podrylo jeho odhodlanost - nešlo tu o něho, věděl, že příchodem do Síně mitrilu následoval svůj osud, osud, jenž byl hluboce vrytý do tkáně jeho bytosti v ten den, kdy většina jeho rodu tu byla vyvražděná - šlo o jeho přátele, ti zde nesmí zahynout. Ne malý půlčík, který se vždycky dovedl dostat z každé pasti, ani chlapec, tak mladý, na kterého čekalo tolik slavných dobrodružství. a ne to děvče, Catti, jeho milovaná dcera - jediné světlo, které ho vždy hřálo v dolech jeho klanu na Planině ledového větru.

Už jen pád drova, ochotného společníka a nejdražšího přítele byl příliš vysokou cenou za jeho sobeckou troufalost. Ztráta, jíž teď stál tváří v tvář, byla prostě příliš těžká, aby ji unesl.

Oči zběsile prohledávaly pokoj. Musí tu být nějaké řešení. Byl-li kdy oddaný bohům trpaslíků, teď je žádal, aby mu poskytli tuto jedinou věc. Potřeboval nějakou možnost, nějaké východisko.

Odhrnul závěs na jedné zdi, byl to přístěnek, sloužící za skladiště.

Regis pokrčil rameny. "Nic tady není. Žádné zbraně."

Bruenor se s odpovědí nespokojil. Rval víka beden, sekal do pytlů. Suché potraviny. Špalíky dřeva. Měch s vodou. Sud oleje.

Zlolesk poletoval sem a tam podél propasti, čekal, aby se s vetřelci utkal se všemi výhodami na své straně. Byl si jistý, že stínoví psi je vyženou ven do otevřeného prostoru jeskyně.

Drizzt byl skoro na úrovni draka, ale dral se dál. Kde se jednalo o jeho přátele, nedbal nebezpečí.

"Zastav!" zvolal k němu Entreri pár stop pod ním. Jsi tak tvrdohlavý, že se chceš nechat zabít?"

"Čert vem draka!" syčel Drizzt. "Přece se neschovám a nebudu se dívat, jak mí přátelé jsou ničeni!"

"Co to má za cenu zemřít po jejich boku?" přišla sarkastická slova. "Drove, ty jsi blázen!" Máš větší cenu než všichni tví ubozí přátelé dohromady!"

"Ubozí?" opakoval opovržlivě Drizzt. "Ty jsi ubožák, vrahu!" Drovovo podcenění bodlo Entreriho víc, než čekal. "Lituj sám sebe!" sekl vztekle. "Jsi stejný jako já, i když si to nechceš přiznat!"

"Kdybych jim nepomohl, tvůj výrok by byl pravdivý," dodal Drizzt už klidněji. "Pak by můj život neměl žádnou cenu, ani takovou, jakou má tvůj! Kdybych přijmul nelítostnou prázdnotu tvého světa, celý můj život by nebyl ničím než lží!"

Vydal se opět nahoru s přesvědčením, že zemře, ale s jistotou, že se od zabijáka pod ním vskutku velice liší.

Těšilo ho vědomí,ž e unikl prokletí své rasy.

Bruenor se protáhl závěsem s divokým úsklebkem na tváři, z pláště mu kapal olej a sud měl přivázaný na zádech. Regis se na něho díval napřed zmateně, pak uhodl co má v úmyslu, a obličej mu zesinal.

"Co čučíš?" Bruenor řekl s mrknutím.

"Ty ses nadobro zbláznil!" vyhrkl přiškrceně. Trpaslíkův plán mu byl stále jasnější.

"Jo! Na tom jsme se shodli, ještě než jsme vyrazili na cestu!" zabručel. Pojednou jeho vzrušení zchladlo, divný lesk v očích změkl starostí o malého přítele. "Zasloužíš si něco lepšího, než jak jsem s tebou jednal, Kručibřichu." Najednou mu nevadilo, že se omlouvá.

"Nikdy jsem neměl věrnějšího přítele, než tebe," Regis dojatě posmrkl.

Bruenor si vzácnou korunu stáhl z hlavy, hodil ji půlčíkovi a šokoval ho ještě víc. Natáhl se po svém batohu a odvázal řemeny, přidržující starou helmu. Prstem přejel po ulomeném rohu a tvář mu rozjasnil úsměv při vzpomínce na divoká dobrodružství, v nichž byla tak potlučená. I ten vrub, kde ho před několika lety praštil Wulfgar, když se prvně setkali coby nepřátelé.

Narazil si helmu na hlavu, seděla přesně tak, jak to měl rád, a Regisovi připomněla celou dlouhou dobu jejich vztahu.

"Dej na tu helmu pozor," přikázal půlčíkovi. "Je to koruna krále Síně mitrilu!"

"Náleží přece tobě," opřel se Regis a podával mu ji zpět.

"Ne, nemám na ni právo, ani ji nechcu. Síň mitrilu už není, Kručibřichu… Regisi. Jsem Bruenor z Planiny ledového větru a byl jsem jím po dvě stovky let, jenom má tvrdá palice to nevěděla! Promiň mejm starejm kostem, v hlavě se mně pletou dohromady myšlenky na minulost i na budoucnost."

Regis pokývl a starostlivě se zeptal: "K čemu se chystáš?"

"Starej se o svůj úkol v rýdle rejži!" odfrkl Bruenor, náhle znovu nevrlý vůdce. "Až skončím, budeš mít dost,a by ses dostal z těchto proklatých jeskyní ven!" výhružně zavrčel, aby zarazil další řeči, rychle se vrhl k pochodni a vyběhl ze dveří dřív, než se Regis zmohl na pokus ho zadržet.

Drakův černý tvar létal těsně pod okrajem propasti, pod mostem se snesl a vrátil se k patrolování. Bruenor jej napjatě pozoroval, aby poznal rytmus jeho rychlosti a směru.

"Jseš můj, zmetku!" zavrčel do vousů a pak vyrazil. "Todle je jeden z tvejch triků, chlapče!" hulákal k pokoji s Wulfgarem a Catti. "Ale když si usmyslím, že tý potvoře skočím na hřbet, nehodlám se minout!"

"Bruenore!" vykřikla Catti, vidouc, že běží k propasti.

Nic ho nemohlo zastavit. Pochodeň přiložil k olejem nasáklému plášti a mitrilovou sekeru zvedl k úderu. Drak ho slyšel přicházet, stočil se blízko k okraji, aby viděl, co se děje - a žasl stejně jako trpaslíkovi přátelé, když Bruenor s ramenem a zády v plamenech skočil a se závojem dýmu padal na něj.

S nezemskou mocí - jako by všichni duchové Klanu válečného Kladiva spojili své ruce na držadle zbraně a propůjčili mu jejich sílu - se první rána hluboce zasekla do Zloleskova hřbetu. Bruenor dopadl za ní, ale pevně se zatnuté zbraně držel, i když sud oleje se nárazem rozpadl a rozstříkl plameny po celé délce dračích zad.

Zlolesk řičel zuřivostí, divoce uhnul, dokonce se otřel o kamenný spád, aby se ho zbavil.

Bruenor se nenechal shodit. Pevně se držel násady a čekal na příležitost, aby ji vyrval a znovu udeřil.

Catti s Regise pádili k propasti, bezmocně křičeli a i Wulfgar se tam nějak dovlekl, stále pod vlivem černého jedu a hluboké deprese.

A teď, když viděl Bruenora roztaženého v plamenech, šíleně zařval, zlomil drakovo kouzlo a bez rozmýšlení hodil Aegisův tesák. Kladivo zasáhlo skráň drakovy hlavy, až překvapeně uhnul a uhodil o protější stěnu propasti.

"Zbláznil ses?" vyjela Catti na Wulfgara.

"Vezmi luk! Jestli Bruenora opravdu miluješ, nenecháš ho marně zahynout!" Aegisův tesák se mu vrátil do dlaně, vrhl jej znovu a opět zasáhl cíl. Truchlit nad jeho naplněným osudem mohl později.

Catti se musela smířit se skutečností, nikdo už nemohl Bruenora zachránit před vyvoleným koncem. Wulfgar měl pravdu, mohla svému otci pomoct splnit vytoužený úkol. Rychle zamrkala, aby vytlačila slzy z očí a první střela hvízdal k drakovi.

Drizzt a Entreri bez dechu pozorovali Bruenorův hrdinský skok. Drov proklínal svoji bezmoc, byl téměř nahoře. Volal své přátele, ale v rozčilení v drakově řevu ho neslyšeli.

Entreri byl přímo pod ním. Zabiják věděl, že má poslední šanci, ač riskoval ztrátu jediného protivníka, jehož v životě našel. Jak se Drizzt natáhl po dalším úchytu, chytil ho za kotník a strhl dolů.

Olej pronikal spoji Zloleskových šupin a přenášel oheň na drakovo maso. Řičel a ječel bolestí, nikdy by nevěřil, že se něco podobného může stát právě jemu.

tupý náraz těžkého kladiva! Neustálé bodání těch stříbrných střel! A ten trpaslík! Neúnavný v útocích bez ohledu na žár!

Drak se řítil celou délkou propasti, náhle se snesl, a zase zpátky, obraceje se břichem vzhůru, a Cattiny šípy si ho

našli v kterémkoliv místě. Wulfgar byl s každým vrhem chytřejší, vyčkával, až se drak ocitne proti ostrému výběžku, a pak jej úder kladiva mrštil proti rozeklané skále. A s každým hřmotným nárazem se plameny, kamení a prach divoce rozletěly do všech stran.

Bruenor vytrval. S písní k otci a jeho předkům se zbavoval své viny, byl šťastný, že uspokojil duchy minulosti a přátelům dal možnost přežít. Necítil hryzání ohně, ani nárazy o kámen. Vše, co vnímal, bylo chvění drakova masa pod jeho sekerou a ozvěny Zloleskova zmučeného řevu.

Drizzt po břiše sjížděl po stěně dolů, zoufale šátraje po nějakém záchytu. Dopadl na ochoz dvacet stop pod zabijákem a tam klouzání zastavil.

Entreri se souhlasně usmál, tam mířil a drov dopadl přesně na místo, kde ho chtěl mít. "Sbohem, důvěřivý blázne!" křikl dolů a začal zase šplhat.

Drizzt nikdy nevěřil jeho cti, ale věřil, že vždycky jedná účelně. tento útok neměl žádný praktický smysl. "Proč?" zvolal k zabijákovi. "Mohl jsi mít přívěsek i bez téhle zlomyslnosti!"

"Klenot je můj," odvětil.

"Ne zadarmo!" prohlásil drov. "Víš, že po tobě půjdu!"

Entreri se po něm ohlédl s pobaveným úsměvem. "Drizzte, zdá se, že jsi pořád nepochopil! To je přesně ten důvod!"

Zabiják vykoukl nad okraj. Vlevo Catti a Wulfgar útočili na draka. Napravo stál půlčík. očarovaný neuvěřitelnou scénou boje.

Regisův obličej zbělel hrůzou a překvapením, když se před ním objevila jeho nejděsivější noční můra. Pustil helmu, a když ho Entreri potichu zvedl a vykročil k mostu, zvadl strachem.

Vyčerpaný drak se pokoušel vynajít nějaký způsob obrany, ale zuřivost a bolest ho příliš vtahovaly do boje. Dostal tolik zásahů a stříbrné čáry se do něj znovu a znovu zakusovaly! A neúnavný trpaslík pořád sekal do jeho hřbetu!

V půli letu se naposledy zastavil ve snaze zkroutit krk tak, aby se krutému trpaslíkovi alespoň pomstil. Po zlomek vteřiny visel nehybně ve vzduchu a Aegisův tesák se mu zarazil do oka.

Oslepený drak se ve víru omamující bolesti zuřivě přetočil a vletěl přímo do ostrého výčnělku, trčícího ze stěny.

Výbuch otřásl samými základy jeskyně, Catti téměř srazil k zemi a Drizzta z jeho nejistého bidýlka.

Bruenor nevěřil svému zraku, srdce mu ještě jednou vítězně poskočilo - ze stínů stěny na něho pronikavě hleděly levandulové oči Drizzta DoUrdena a dávaly mu sbohem.

Zbitý a zlomený drak temna, obklopený plameny, se točil a klouzal, padal do nejhlubší černi, jakou kdy pozná, do tmy, odkud není návratu. Do hlubin Garumnovy propasti.

A s sebou nesl právoplatného krále Síně mitrilu.

24
Rozloučení se Síní mitrilu

Hořící drak se snášel níž a níž, světlo plamenů se pomalu zmenšilo v pouhou tečku na dně Garumnovy propasti.

Drizzt se vydrápal přes okraj a kráčel k Wulfgarovi a Catti, která držela královskou helmu. Oba bezmocně zírali přes propast.

Téměř se složili překvapením, když se obrátili a za nimi stál zmrtvýchvstalý drov. Ani zjev Artemise Entreriho je na tento pohled nepřipravil.

"Jak…?" vydechl Wulfgar a Drizzt ho hned umlčel. Na vysvětlení si budou muset počkat, teď se museli vypořádat s naléhavějším problémem.

Za propastí, přímo u páky mostního mechanismu, stál zabiják, držel Regise pod krkem a potměšile se usmíval. Přívěsek se mu houpal na prsou.

"Pusť ho," řekl Drizzt klidně, "jak jsme se dohodli. Máš klenot."

Muž se zasmál a strhl páku. Most se otřásl, popraskal a zřítil se dolů do tmy.

Drizzt se domníval, že jeho popudu ke zradě začíná rozumět. Soudil, že Entreri unesl Regise, aby si zajistil pronásledování a osobní konfrontaci. Jenže teď byl most pryč, jejich cesta k úniku s ním zmizela a za zády se ozývalo vytí stínových psů. Napadlo ho, že jeho teorie byla zřejmě naprosto mylná. Dopálilo ho to a jednal. Svůj luk ztratil v alkovně, tak sáhl po Cattině Taulmarilovi a nasadil šíp.

Entreri reagoval stejně rychle. Uchopil Regise za kotník a jednou rukou ho držel nad propastí. Wulfgar i Catti vycítili, že mezi drovem a zabijákem existuje jakýsi podivný vztah, a věděli, že Drizzt je jediný, kdo napjatou situaci může vyřešit. Ustoupili a Wulfgar ji útěšlivě objal kolem ramen.

Drizzt nehnutě držel napjatou tětivu, bez mrknutí hledal v Entreriho obraně nějakou slabinu.

Entreri se smíchem Regisem zatřepal jako s myší. "Drove, cesta do Calimportu je zatraceně dlouhá. Můžeš se pokusit mne dohnat."

"Znemožnil jsi nám únik!"

"Nepříjemné opatření," řekl Entreri pobaveně. "Ty si určitě najdeš cestu ven, i když tvým žitelům se to třeba nepovede. Budu tě čekat!"

"Já přijdu," zavázal se Drizzt. "Na to, abych se za tebou pustil, půlčíka nepotřebuješ, vrahoune."

"Pohleď!" zvolal Entreri potěšeně. Sáhl do váčku, vyňal malý předmět a vyhodil jej do vzduchu. Chytil je právě, když se dostával z jeho dosahu, a byl by spadl do propasti. Opět jej vyhodil. Něco malého, něco černého.

Guenhwyvar!

"Já půlčíka skutečně nepotřebuji," dobíral si ho Entreri a natáhla ruku dál nad propast.

Drizzt hodil luk na zem, ale oči ze zabijáka nespustil.

Entreri Regise vtáhl nad pevnou zem, ale stále ho držel ve vzduchu.

"Můj pán si však přeje zabít toho zlodějíčka vlastní rukou. Začni honem plánovat, drove, psi jsou už blízko. Sám budeš mít lepší šanci. Nech ty dva, a přežiješ!" Chvilku se odmlčel. "Pak přijď, drove. Skončíme náš byznys." Zvrátil hlavu, chechtal se a potom se obrátil a zmizel ve výchozím tunelu.

"Uteče," ozvala se Catti. "Bruenor říkal, že chodba vede přímo ke dveřím z dolů."

Drizzt se rozhlížel kolem, pátraje po něčem, co by je dostalo na druhou stranu.

"Podle Bruenorových slov je tu ještě jedna cesta," dodala. Ukázala doprava k jižnímu konci propasti. "Tamtudy, přes ochoz, ale jsou to hodiny chůze."

"Tak poběžme," nepřítomně řekl Drizzt, oči stále upřené na tunel za propastí.

Ve chvíli, kdy dorazili k ochozu, ozvěny vytí a tečky světla napovídaly, že duergaři a psi vstoupili do jeskyně. Drizzt je vedl po uzoučké římse se zády přitisknutými ke stěně a coul za coulem postupoval ke druhé straně. Pod ním se otevírala celá délka propasti a oheň na jejím dně stále hořel jako chmurné pohřební světlo za mrtvého přítele a pomyslel si, že v domovině předků našel odpovídající smrt. Snad konečně uspokojil touhu, která prolínala a ovlivňovala celý jeho život.

Pro Drizzta byla jeho smrt nesnesitelnou trýzní. Dlouhé roky mu byl jedinou chápající oporou, vždycky a za všech okolností se na něho mohl spolehnout a miloval ho pro měkké srdce pod tvrdou, houževnatou skořápkou. Mohl si donekonečna opakovat, že Bruenor umíral spokojený, protože zdolal svou horu a vyhrál svou osobní bitvu, ale tyto myšlenky mu nijak neulehčily jeho žal.

Jak přecházeli nebezpečnou římsu, Catti polykala slzy a Wulfgar vzdechy nezakryl ani předstíraný klid. Pro Catti byl otcem a přítelem, naučil ji chrabré nepoddajnosti a dojímal ji svou něhou. Všechny pevné základy jejího světa, rodiny a domova hořely hluboko dole, na hřbetě té peklem zplozené příšery.

Wulfgar byl jako ochrnutý mrazivým chladem smrtelnosti, poznáním, jak život může být křehký. Drizzt se k němu vrátil, ale Bruenora už nikdy neuvidí. Všechny pocity radosti a smutku zalila vlna vrtkavé nejistoty, tragický omyl heroických představ a legend bardů, na který nikdy dřív ani nepomyslel. Bruenor zemřel s odvahou a silou, příběh o jeho ohnivém skonu se bude znovu a znovu vyprávět po dlouhá léta. Ale nevyplní prázdnotu v jeho srdci.

Bezpečně přešli na druhou stranu a pádili, aby se dostali do výchozího tunelu a osvobodili se z hrůz síně mitrilu. Když dorazili opět do širokého konce jeskyně, duergaři je spatřili. Hulákali na ně vyhrůžky a kletby a stínoví psi rvali drápy okraj propasti a šíleli zuřivostí. Nemohli je ohrozit, leda že by se vydali na dlouhou cestu kolem ochozu.

Drizzt s Wulfgarem bez dalších překážek vešli do průchodu, jímž před několika hodinami Entreri vlekl Regise.

Catti se zastavila a pozorovala řádění trpaslíků na protější straně.

"Pojď," vybídl ji Drizzt. "Tady nemáme co dělat a Regis potřebuje naši pomoc."

Dívčiny oči se nenávistně zúžily, svaly na čelistech vystoupily. Nasadila do luku šíp a od-pálila. Stříbrná čára hvízdla do davu tmavých trpaslíků a jednoho zbavila života. Ostatní prchali do úkrytu. "Teď ne," odvětila mu zamračeně, "ale já se vrátím. Jen ať si to zapamatují.

Já se vrátím."

Doslov

Drizzt, Wulfgar a Catti dorazili do Dlouhého Sedla o pár dní později zdrceni žalem. Harkle i jeho příbuzní je vřele uvítali a pozvali je, aby v zámku setrvali, jak dlouho budou chtít. Všichni tři by rádi přijali jejich pohostinnost, odpočívali a zotavili se ze svých zkoušek, ale jiné záměry je nutily ke spěchu.

Hned příští ráno stál Wulfgar s Drizztem u brány s čerstvými koňmi, které jim Harpellovi nabídli. Catti k nim pomalu přišla a Harkle se ohleduplně držel v pozadí.

"Tak co, pojedeš?" otázal se Drizzt, i když z jejího výrazu poznal, že s nimi nepůjde.

"Ráda bych, ale nemohu," odvětila lítostivě. "Nepochybuji, že se dostanete k půlčíkovi. Já musím splnit jiný závazek."

"Kdy?" zeptal se Wulfgar.

"Jak to vyjde, asi na jaře," řekl dívka. "Kouzla Harpellů už dala věci do pohybu. Vyrozuměli klan na planině a Harbromma v Citadele Adbaru. Bruenorovi muži i se spojenci z Desetiměstí vyrazí na pochod před koncem týdne. Harbromm slíbil osm tisíc a i někteří z harpellů přoslíbili svou pomoc."

Drizzt přemýšlel o podzemním městě na spodních patrech, o hemžení tisíců duergarů, vystrojených v odolném mitrilovém brnění. I s celým Klanem Válečného Kladiva a jejich přáteli z planiny, osmi tisíci ostřílených trpasličích bojovníků z Adbaru a kouzelnými močemi Harpellů to bude těžce vybojované vítězství, jestli vůbec zvítězí.

Wulfgar také chápal obrovský úkol, jemuž bude Catti čelit, a zmocnily se ho pochyby, má-li s Drizztem odjet, či nikoliv. Regis je potřeboval, ale v časech nebezpečí by měl stát při Catti.

Dívka cítila jeho trýzeň. Přistoupila k němu a znenadání ho vášnivě políbila. "Jdi, dokonči svou povinnost, Wulfgare, synu Beornegara. A pak se ke mně rychle vrať!"

"Bruenor byl též mým přítelem, vážil jsem si ho a sdílel jeho vidinu o dobytí Síně mitrilu! Až ho půjdeš pomstít, měl bych být s tebou," odporoval Wulfgar.

"Mám přítele, který tě teď potřebuje," odsekla ostře. "Já dám plány do pohybu. A ty se vydej za Regisem! Zaplať Entrerimu, co si zaslouží, a pospěš si. Třeba se vrátíte včas, abyste stihli pochod do Síní."

Obrátila se k Drizztovi, hrdinovi, kterému nejvíc věřila. "Drž mi ho v bezpečí," prosila. "Ukaž mu přímou cestu a přiveď

mi ho nazpět!"

Po Drizztově pokývnutí se rozběhla k Harklovi a k zámku. Mladík za ní nešel, věřil v ni, věděl, že to dokáže.

"Pro půlčíka a pro kočku," řekl drovovi, sevřel Aegisův tesák a pohlédl na cestu, která se před nimi otevírala.

V drovových očích zahořely plameny, až Wulfgar bezděčně ustoupil. "A pro další důvody," dodal Drizzt chmurně, pohlédnuv daleko k jihu. Tam někde bylo to lidské monstrum, jakým se mohl stát i on. Věděl, že osud mu určil, aby se s Entrerim opět utkal a dokázali, zač stojí, zda ho porazí.

"Pro jiné důvody."

o o o

Dendybar těžce popadal dech, jak pohlížel na scénu - Sydneyinu mrtvolu vtlačenou do rohu tmavého pokoje.

Morkaiův zjev mávl rukou a scénu vystřídal pohled na dno Garumnovy propasti.

"Ne!" vyjekl, když spatřil pozůstatky bezhlavého golema, ležícího mezi kamením. Znatelně se chvěl. "Kde je drov?"

Morkai představu mávnutím zrušil a tiše stál, potěšený čarodějovým zármutkem.

"Kde je drov?" opakoval Dendybar hlasitěji.

Morkai se mu vysmál. "Najdi si své odpovědi sám, bláznivý čaroději!" Zjevení zmizelo v ohni a bylo pryč.

Dendybar zběsila vyskočil z magického kruhu a kopl do brazíru. "Za trou drzost tě tisíckrát potrestám!" ječel do prázdné komnaty. V hlavě se mu rojily možnosti, co by mohl udělat. Sydney mrtvá. Bok mrtvý. Entreri? Drov s jeho přáteli? Musel mít odpovědi. Nemohl se vzdát Magického Krystalu, nemohl se nechat připravit o moc, po níž tak dlouho toužil.

Uklidnil se hlubokými vdechy a soustředil se na začátek zaříkací formule. Znovu zíral na dno rokle a v mysli ji zaostřil. Jak zpěvavě recitoval rituál, scéna se stávala skutečnější, hmatatelnější. Dendybar ji plně prožíval - tu tmu, holou prázdnotu temných stěn a téměř neznatelný svist vzduchu vanoucího propastí, tu rozeklanou tvrdost kamenů pod svýma nohama.

Vystoupil ze své mysli do Garumnovi propasti.

"Boku," šeptl, shlížeje dolů na zlámané a pokroucené tělo svého výtvoru, svého nejlepšího výkonu.

Věc se pohnula. Kámen se z ní odvalil, jak se zvedala a pokoušela se před svým tvůrcem povstat.

Dendybar nevěřil svému zraku, žasl, že magická síla, již do golema vložil, byla natolik odolná, že přežila takový pád, takové znetvoření.

bok stál před ním a čekal.

Dendybar si jej dlouho prohlížel, přemýšlel, jak by se dal opravit. "Boku!" pozdravil jej vzrušeně a tvář mu roztáhl nadějeplný úsměv. "Pojď, vezmu tě domů a ty rány ti zacelím."

Bok o krok postoupil, tlačil Dendybar na stěnu. nechápající čaroděj mu poručil, aby uhnul.

Bokova zbylá ruka vystřelila vzhůru, uchopila Dendybarův krk, zvedla ho do vzduchu a zaškrtila jakékoli další rozkazy. Čaroděj do paže bušil, byl zmatený, bezmocný.

Do uší mu dolehl známý smích. Nad urvaným golemovým krkem se objevila ohnivá koule a změnila se ve známý obličej.

Morkai.

Dendybar hrůzou vytřeštil oči. Nyní si uvědomil, že překročil hranice svých sil, vyvolal zjev příliš často. Vpravdě Morkaie z posledního setkání řádně nepropustil a ani se nemýlil, když podezříval, že by neměl dost sil, aby zjev vytlačil z materiální roviny, i kdyby se o to byl pokusil. Teď byl mimo ochranu magického kruhu a v noci svého Nemesis.

"Jen pojď, Dendybar," smál se Morkai a dominantní vůlí svíral golemovu ruku. "Připoj se ke mně v říši smrti, ať si můžeme pohovořit o tvé proradnosti!"

Ozvalo se tupé rupnutí kosti, koule ohně zmizela a čaroděj s golemem neživě dopadli na skálu.

O kus dál, napůl pohřbené v sutinách, čadivě dýmaly dohořívající pozůstatky černého draka.

Jen další kámen se posunul a odkulil.